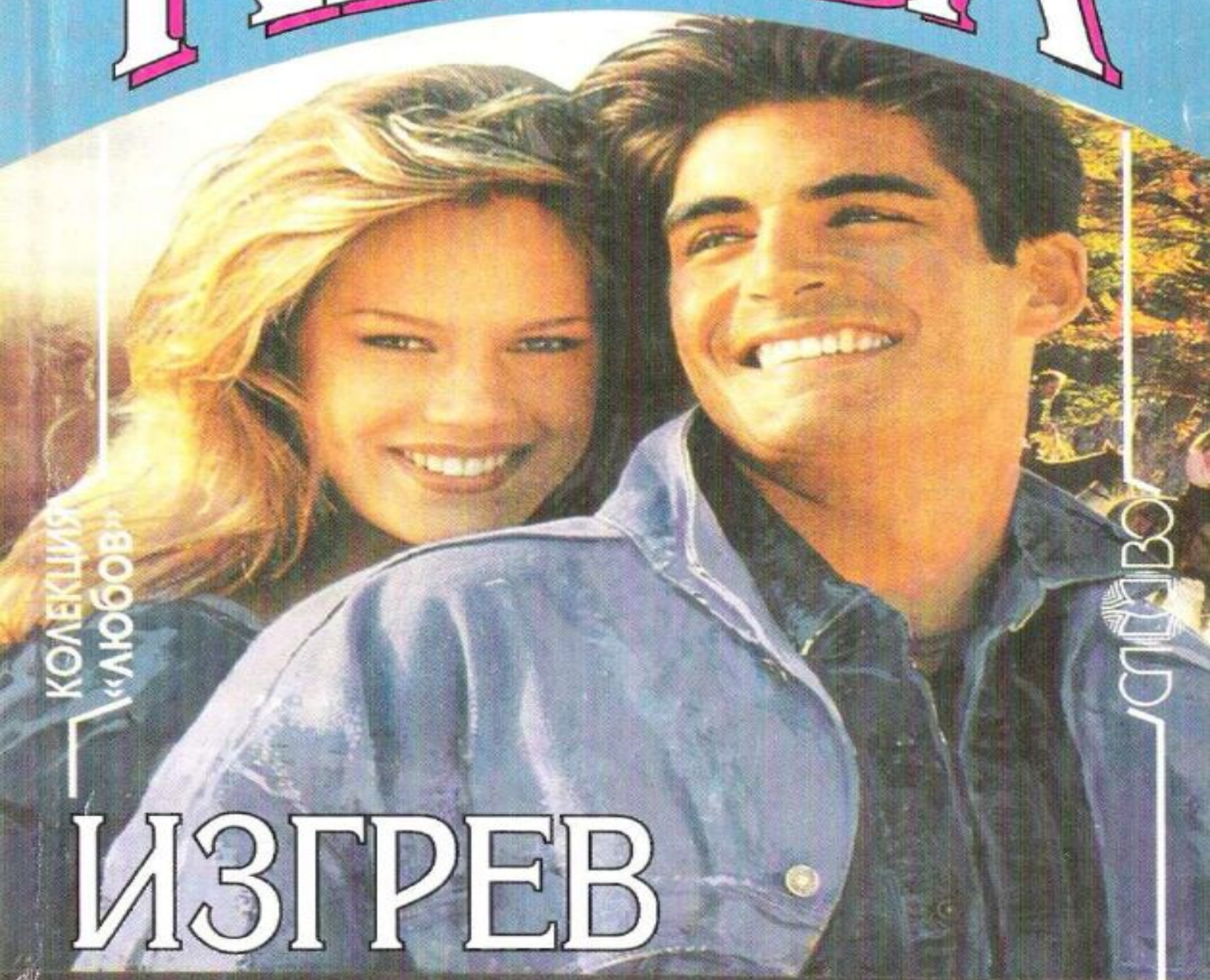

МАРГАРЕТ КЕРЪЛ

КОЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВ»

ЛЮБОВ

ИЗГРЕВ НАД МОНТАНА

МАРГАРЕТ КЕРЪЛ ИЗГРЕВ НАД МОНТАНА

Превод: Лора Йосифова

chitanka.info

Зашеметяващ е контрастът между задъхания пулс на бляскавия Уол стрийт и равното, почти патриархално ежедневие, в малкото семейно ранчо сред прерията на Монтана, където темпераментната Елен намира убежище след голям борсов скандал. Очакват я тежки мигове на изпитания, докато лумналата в нея страст към суровия, мъжествен и загадъчен „каубой“ Джейк отваря сърцето ѝ за един нов, дивно красив свят на прости житейски ценности, изпълнен с топла радост и пламенна любов.

ГЛАВА I

Името ѝ — Елен Брандън Станууд — не бе от тези, които лесно се забравят. Помисли си, че може би едно ново име със същите инициали би могло да бъде решението на въпроса. Елза Б. Стоун или Елиза Бъртън Стар, както и Елси някоя си. Чела бе, че престъпниците, сменили имената си, често биват хващани заради придържането им по навик към същите инициали. „В моя случай — помисли си, — бих спестила доста само от разноските за монограми.“

Тя се усмихна мрачно в себе си. Чаршафите и кърпите с монограм, гравираните сребърни прибори, ленените покривки вече не бяха част от нейния живот. След всичко преживяно през последните няколко месеца не можеше да се отърси от убеждението, че никога вече не ще има този вълнуващ и комфортен живот, който бе започнала да смята, че ще трае вечно. Лимузината с шофьор, домашните помощнички, интериор в стила на най-реномираните архитектурни списания ѝ се бяха стрували най-естествена заслуга за тежкия ѝ труд, затова все още не можеше да потисне раздражението, което изникваше при мисълта, че не би трябвало да е тук, не би трябвало да лети на запад към един нов и, както подозираше, много по-малко приятен живот, лишен от обичайните удобства. Отгоре на всичко пътуваше втора класа.

Елен Брандън Станууд винаги бе била звезда. Отлична ученичка в гимназията, една от най-добрите в колежа, между първите студенти в Харвардския университет, тя се бе превърнала в жена, с която се съобразяваха на Уол стрийт. Повечето я наричаха Ей Би и ако предизвикваше интереса на мъжете, много по-често те се държаха на разстояние, защото или не искаха, или може би се страхуваха да направят необходимото усилие да привлекат вниманието ѝ. Погледната от страни, тя като че бе изцяло погълната от бизнеса, и наистина — страстите ѝ все по-често бяха насочени към предизвикателствата на борсовия пазар, като че предпочиташе да прекарва повече време в залата, отколкото в спалнята.

Често се бе питала защо успехът значеше толкова много за нея. Външността ѝ определено можеше да привлече, който и да било мъж, а и притежаваше достатъчно интелигентност да го задържи. Защо тогава изпитваше толкова непреодолим подтик да се състезава с мъжете, да, предимно с тях, в тяхната собствена среда? Никога не бе живяла с чувството, че им отстъпва в нещо, дори обратно — дразнеха я мъжете, които не издържаха на сравнението с нея.

Баща ѝ често бе казвал, че тя е синът, който никога не бе имал, а и тя бе проявявала достатъчно агресивност, за да отговаря на неговите очаквания. Самият той преуспяваше в бизнеса и някои от най-ранните ѝ спомени бяха свързани със съботните сутрини, когато седеше зад бюрото в някой ъгъл на кабинета му, наблюдаваше го как работи и подражаваше на всяко негово действие. Когато беше в последните класове на гимназията, вече имаше представа какво прави той и защо го прави, като все по-често изненадваше всички с добрите идеи, които предлагаше.

Винаги бе знаела, че мястото ѝ е в света на бизнеса и че ще успее. Това се очакваше от нея. Родителите ѝ бяха наблюдавали ранния ѝ възход на Уол стрийт и се бяха гордели с нея, но тяхната смърт в автомобилна катастрофа преди няколко години им беше спестила унижението от нейния провал. Тя никога не би се осмелила да погледне баща си в лицето при мисълта за ужасното разочарование, което би му причинила.

Защо трябваше това да се случи? Толкова усилено бе работила и бе заслужила — успех. Бе една от най-добрите. Имало ли бе момент, когато още можеше да спре и да промени хода на нещата? Не, всичко бе предопределено от деня, когато прекрачи прага на борсата...

1982

Това я връхлетя в мига, когато влязоха през стъклената врата и бяха обгърнати от шума и възбудата, от атмосферата на това място. Това трябваше да се превърне в част от живота ѝ. Никога преди не се бе сблъсквала с нещо, което да ѝ направи толкова силно впечатление като този лудешки, объркан, но напълно организиран хаос, какъвто представляваше Фондовата борса на Ню Йорк сити.

Карнавал, по-скоро казино — това бе първото ѝ впечатление. Дървеният под бе обсипан с късчета хартия като розови и бели конфети. Видеомониторите, прикрепени над всяко работно място, позволяваха да се обхване цялата зала. Зелени сака, сини сака и всички нюанси на по-строгото тъмно облекло на тълпата борсови играчи, която се люшкеше в някакъв неразгадаем танц.

Това бе танцът на доларите — милиони долари, преминаващи от едни ръце в други, състояния, натрупани или загубени за броени минути от всички тези мъже, които действаха с невъзмутими лица. Разбира се, мъжете преобладаваха на това място. Но нямаше значение. Тя бе усетила, че въпреки възбудата и винаги съществуващият риск от това, което се разиграваше тук, истинската власт притежават тези, които дирижират действието — онези невидими мъже и жени, които предизвикваха това неистово оживление, това сноване между безбройните телефони, които опасваха всички стени и отделните гишета.

Изглежда съдбата я бе тласнала да предприеме това пътуване до Ню Йорк в точно определено време, така че да попадне случайно на един стар приятел на баща си на улицата, който бе дошъл тук заедно с дъщеря си.

Елен, сигурен съм, че си заета, но не би ли могла да ми направиш една страхотна услуга? — я бе помолил той. — Мег трябва да напише доклад за фондовата борса като курсова работа в училището и уредих с един приятел, който е брокер в борсата, да ни разведе навсякъде. Не са много тези, които биха се съгласили на такова нещо. Само че ми се налага да отида на една среща, която не мога да отменя. Би ли могла да отидеш с Мег вместо мен? Предполагам, че ще ти хареса. Ще заведе и двете ви на ресторант в Плаза след това.

Тя се бе смяла на мисълта, че ще ѝ допадне да я развеждат из фондовата борса. Оставаха ѝ само няколко месеца до дипломирането ѝ в Харвард и тя вече бе планирала бъдещето си в бизнеса. Така че се съгласи да отиде само за да достави удоволствие на Мег и да обслужи на семейния приятел.

Отиде и видя бъдещето си.

Когато по-късно същия ден седяха на чай в Палм Корт, всички се посмяха от сърце. Мег, която в началото бе толкова възбудена от

перспективата да посети фондовата борса, съвсем не бе очарована от видяното.

— Ужасно е! Как може някой да издържи да работи там по цял ден?

Барни Елингтън, брокерът, който ги бе развел из борсата, се опита да ѝ го обясни.

— С течение на времето се привиква към високите скорости на работа — решения, които се взимат за части от секундата, предизвикателствата на всяка сделка. Когато се налага да придружавам жена си на покупки, едва не полудявам. Свикнал съм за миг да взимам решение и ако жена ми се колебае повече от пет минути, когато купува кола, едва удържам нервите си.

Елен го разбра напълно. Още в борсовата зала бе започнала да преосмисля внимателно планираната си бъдеща кариера и да вижда в съвсем различна светлина стремежите си. Докато Мег скришом си поглеждаше часовника, Елен и Барни оживено разговаряха и млъкнаха едва когато тя най-сетне многозначително се прокашля и посочи към многобройните хронометри в залата.

— Татко ни чака, Елен. Не ми е приятно да ви прекъсна, но май вече е време да тръгваме.

Тя беше изумена от явното удоволствие, което изпитваше Елен в това объркано място, но като всяко добре възпитано шестнадесетгодишно момиче бе научена да не разпитва по-възрастните за техните странности.

Бъдещето на Мег също се свърза с Ню Йорк, но това беше един съвсем различен Ню Йорк от този на Елен. Кариерата на актриса стана нейният живот, а това я държеше много далеч от света на Уол стрийт. В последвалите години тяхното познанство прерасна в добро приятелство. Елен ѝ помогна да си намери първия самостоятелен апартамент и я наглеждаше отблизо, докато научи достатъчно за мъжете и големия град, а също и за разочарованията, които една начинаеща актриса може да очаква.

Когато се вглеждаше назад в развалините на своята кариера, унижена и наранена, нуждаеща се от приятели, но твърде горда, за да ги търси, Елен чувстваше, че сега просто не беше в състояние да се изправи лице в лице с Мег. Трудно ѝ беше да се среща и с всички други приятели и колеги от онова чудесно време.

Барни Елингтън, който ѝ бе показал какво трябва да прави брокерът, за да осъществи изгодна сделка, се превърна в неин довереник — мъжът, който единствен управляваше личните ѝ дела.

— Това място е като семейството — бе ѝ казал тогавашния добронамерен Барни, — докато я развеждаше из залата. — Ние разчитаме един на друг, но не забравяме да се погрижим за самите себе си.

Почтеността бе най-голямото достойнство на Барни, а и самият той считаше — това за най-важното качество на хората, с които работи. Това, че го бе подвела, я караше да страда повече от самия него.

— Елен, ти трябваше да знаеш какво прави онзи човек, трябваше да го знаеш, преди който и да е от нас. Защо не ни подсвирна навреме, преди всички да се натопим?

Защо не бе го направила? Всичко, което бе вършил той, бе нередно, но бе толкова силен и влиятелен. Всички го поставяха толкова високо...

1984

Животът се беше показал благосклонен към нея. Работа във фирма на Уол стрийт с начална заплата, която изглеждаше умопомрачително висока в очите на онези, които нямаха диплома от Харвард, непрекъснато растящ кръг от приятели, които със смях приемаха да ги наричат типични юпита — тези предвзети, самовлюбени, алчни млади хора, интересувани се единствено от успеха. Вярно е, че приятелите ѝ бяха амбициозни и склонни към жестока конкуренция, но същевременно и интелигентни, добре образовани и мислещи хора, способни да допринесат много за обществото.

Младите лъвове от Уол стрийт започваха с възнаграждение, по-високо от заплатите на бащите им след двадесетгодишен стаж, но този бизнес изискваше енергията и издръжливостта на младостта. Елен работеше до късно, а часовете след изморителния ден бяха запълнени със задължителните за професията ѝ социални контакти. Никога не се знае кого може да срещнеш на някой прием, колко полезни връзки могат да се създадат на коктейл. Колкото по-оживен е социалният ти

живот, толкова повече потенциални клиенти могат да се срещнат, а от това зависят успехът и големите пари.

Елен грижливо подбираше тоалетите си за особено значимите коктейли, но внимаваше да не изглежда много по-различна от по-обикновените сбирки за бизнесконтакти. За една млада жена с нейното положение беше важно да създава впечатление на преуспяваща, но не твърде богата, което означаваше да следва стила на Ескада вместо на Армани, да предпочете Луис Феро пред Шанел.

Роклята ѝ за тази вечер, която щеше да промени живота ѝ, беше в задължително черно, светлата ѝ коса бе вдигната високо на тила, прихваната с тясна черна панделка.

Тя се извърна от огледалото зад вратата на спалнята и попита съквартирантката си:

— Кари, не намираш ли, че панделката е малко предвзета?

Кари Стийли я огледа критично.

— Не, мисля, че е един добър акцент към твърде строгия тоалет. Изглеждаш ужасно изискана за възрастта си и знаеш как понякога респектиращ хората. Панделката е добро хрумване.

Елен се уповаваше на мнението на Кари за тези неща. Между тях двете имаше твърде малко общо, но Кари беше сговорчива и приятна за съжителство, а усетът ѝ за стил, който я бе направил многообещаваща звезда в суровата битка на нюйоркския пазар със стоки на дребно, бе истинско достойнство за една съквартирантка. Като закупчик за един от най-известните магазини тя винаги предупреждаваше Елен за предстоящи разпродажби на уникални дизайнерски произведения, благодарение на което външният ѝ вид значително изпреварваше доходите ѝ.

— Изглеждаш точно както трябва, Елен. Може би ще срещнеш някой вълнуващ мъж.

— Единственият вълнуващ мъж, когото искам да срещна — отвърна Елен, — е Уолтър Ласкер.

— Ти се шегуваш, наистина ли ще бъде там? Мислех, че той никога се спира да работи достатъчно дълго, за да се забавлява.

Уолтър Ласкер беше в зенита на славата си — гений, който винаги знаеше кога акциите ще се качат или ще паднат, кога да се купува и кога да се продава. Правеше един милион долара на ден, твърдяха някои. Работохолик, той често говореше по няколко телефона

едновременно, спеше малко и беше накарал да му направят специално бюро, за да може да работи прав, тъй като имаше твърде много енергия, за да седи зад него. Младите банкери и брокери направо се биеха за привилегията да се срещнат с него, умилкваха му се, мечтаеха да ги забележи, защото евентуалните му избраници биха могли да постигнат успех, превишаващ дори и техните представи.

Елен не мечтаеше, тя действаше. Беше се подготвила внимателно за тази вечер, защото възнамеряваше да направи първата стъпка в планираното от нея настъпление към недостижимия свят на големия бизнес. Имаше някаква ирония във факта, че макар да бе отишла на срещата с понижено самочувствие, резултатите от нея далеч надхвърлиха очакванията ѝ.

Салонът бе претъпкан, около Уолтър Ласкер тълпата бе най-плътна, така че Елен изчака момента, когато той се измъкна и се насочи към вратата, и тогава сякаш случайно се оказа на пътя му и с усмивка му се представи:

— Елен Брандън Станууд. За мене е чест да се запозная с вас, сър.

Бледите му очи спокойно я изучаваха няколко секунди, след това той кимна.

— Да, Доналд Корнблат ми е казал, че вие сте един от най-надеждните му брокери.

Тя се почувства обърквана:

— Поласкана съм, че сте чувал името ми.

Той се усмихна и ѝ връчи визитната си картичка.

— Не се изненадвайте толкова, аз рядко забравям имена и лица. Елате да поговорим утре сутринта. В седем часа в моя кабинет. Ще обсъдим вашето бъдеще.

Докато той се отдалечаваше, тя стоеше вцепенена, стиснала картичката в ръка. Около нея се понесоха шушукания и тя усети завистливите погледи на най-близкостоящите, които бяха дочули краткия разговор.

— Я виж ти, току-що грабна големия късмет, Елен — каза ѝ младият мъж, който стоеше най-близо до нея. — Той ще ти предложи да работиш за него.

— Наистина ли мислиш така? Той не знае почти нищо за мене, само разменихме няколко думи.

— Слушай, този човек не си губи времето с празни приказки. Ако иска да разговаряте, това значи, че те смята за някой, който може да направи нещо за него. Ласкер е от хората, които не вършат нищо без причина.

На следната сутрин тя беше на крак още от пет часа, сменяше различни тоалети, разтърсваше Кари, за да я събуди и ѝ даде своя съвет. Колебаеше се дали да прихване косата си на тила с панделката, но реши, че Уолтър Ласкер едва ли би обърнал внимание на подобно нещо и може да си позволи да изглежда такава, каквата е — агресивна и амбициозна като истински брокер от Уол стрийт.

Тя също не изпитваше сковаващ респект в присъствието на мъже от неговия ранг. В уютния му кабинет, издържан в бледобежови тонове и с огромни прозорци, под които градът се виждаше като на длан, тя спокойно изчакваше той да свърши с телефонните си разговори. Те протичаха в естествен и доверителен тон и нищо не показваше, че присъствието ѝ в момента, когато уговаряше с партньорите си как да въздействат върху пазара този ден, го смущава с нещо.

— Е, какво, проявявате ли интерес към възможността да работите при мен? — бе първият му въпрос към нея.

Отговорът ѝ беше хладен.

— Разбира се. Ако се споразумеем за условията.

Той се разсмя:

— Ей Би, чувал съм, че сте рязка. И много добра професионалистка. Разберете едно — нямам никакво намерение да се съобразявам с въпросите на феминизма. Очаквам от вас да бъдете толкова способна, колкото и един мъж, и ще се отнасям към вас както към всеки друг. Не искам да чувам никакви коментари за това, че човекът, когото съм избрал да работи с мен, е жена.

— Разбрано — отвърна тя. — Никога не съм подхождала, към каквото и да е въз основа на пола си и нямам интерес да го правя. На ваше място и аз бих помогнала на по-млади от мен жени само ако мисля, че освен дипломи от Харвард имат какво да предложат и са достатъчно способни.

— Едно последно нещо. Проверил съм ви изцяло и не открих нищо отрицателно по ваш адрес, но трябва да бъде сигурен. Не мога да държа при себе си личност, която крие скелети в шкафа си, или има

нещо в своя произход, което може да рефлектира по някакъв начин върху мен.

— Няма нищо — каза Елен. — Аз съм толкова почитена, колкото и вие.

Оттук нататък нещата потръгнаха бързо. Времето като че препускаше, животът ѝ стана още по-напрегнат от преди. Можеше да се справя със задълженията си само ако плащаше на други да вършат нещата, които биха я откъснали от работата ѝ и от важните социални контакти. Това, че използваше наета кола с шофьор, ѝ даваше възможност по пътя към офиса и обратно да подрежда книгата си. Скоро трябваше да напусне тесния апартамент, който споделяше с Кари, за да се пренесе в свое собствено, елегантно обзаведено студио. С удоволствие би се заела да го подреди сама, но това би отнело твърде много време. Затова нае специалисти по вътрешно обзавеждане и резултатът бе прекрасен. Само за едно нещо се опъна на дизайнера и това бе въпросът за предметите на изкуството.

— Няма да ви оставя да купувате вместо мене. Не ми харесва да окача по стените картини, които са избрани само за да отговарят на обстановката. Оставете стените голи, докато намеря достатъчно време да избира това, което харесвам.

Така че нейното красиво мебелирано студио остана с бели стени и с няколко текстилни пана. Чудно, но точно затова хората харесваха общото внушение на комбинация между традиционното и аскетичното, което доведе много клиенти на нейните дизайнери.

Само поради факта, че е включена в малката група приближени на Уолтър Ласкер, тя си спечели и име, и източници на доходи. За една година работа с великия финансист вече получаваше хонорари, които приближаваха милион долара, а тя планираше да прави много повече пари. Благодарение на способността си да поема рискове тя много скоро стана заместник — президент на престижна фирма, което се считаше за немислимо на нейната възраст, и вече беше търсен наставник на млади жени, решили да правят бърза кариера в нетрадиционни за нежния пол области.

Баща ѝ беше първият, който изрази известно смущение от това положение.

— Не ми харесва този човек — бе казал той. — Има нещо в него, което ме кара да му нямам доверие.

— Татко — каза му през смях тя, — просто не си свикнал с типичния нийоркски бизнесмен. Това е човек, който толкова много работи и чийто мозък е толкова активен, че едва ли му се събират и четири часа сън на денонощие. Много добре знаеш, че винаги си смятал упоритият труд за единствения път към успеха.

Баща ѝ бе поклатил глава.

— Не, в този човек просто има нещо, което...

Трябваше да изминат цели три години, преди някой друг да забележи, че има нещо нередно.

1987

Сега нямаше и съмнение, че баща ѝ беше прав в подозренията си. От няколко месеца тя също знаеше това, но нищо не беше направила. Отначало мислеше, че просто не разбира добре какво става. Слуховете, прошепвани между запознатите с делата му експерти, не можеха да помрачат блясъка на този безупречен професионалист. Сигурно имаше някаква грешка, си беше казала.

Още от първите дни на съвместна работа тя бе поразена от неговата способност да взема блестящи решения въз основа на данни, които всички имаха, но не притежаваха неговата интуиция. Работейки със същите факти, самата тя не можеше да стигне до заключенията, които толкова лесно му се удаваха. По някакъв мистичен начин той успяваше да надникне от високото си орлово гнездо, надвиснало над улиците, и да грабне точно тези акции, които утре щяха да донесат печалба.

Когато придоби повече опит, съмнението почна да се прокрадва в нейното съзнание. Знаеше, че е много добра в този бизнес, но не можеше да си представи да бъде като него — да не допуска почти никакви грешки и да прави толкова големи удари. Колкото повече растеше доверието му в нея, той ѝ се откриваше все по-често — до онзи ден, когато тя седеше в кабинета му в очакване на предстоящия разговор.

Когато окачи слушалката, очите му блестяха от възбуда.

— Бързо, Ей Би! „Норд Хил Индъстриз“. Купувай!

— Но защо? — попита тя. — Те са страхотно загазили в този момент. Бизнесът със суперкомпютри замира, а не са се погрижили

достатъчно да инвестират в други области и да развият по-сигурно основно производство.

— Направили са пробив в областта на изкуствения, интелект. Това ще бъде обявено следващата седмица. Акциите им са рекордно ниски, така че можем съвсем законно да закупим голяма част от тях на много изгодна цена.

— Но как узнахте това? Кой ви каза?

— Не задавай глупави въпроси, Ей Би. Просто грабвай телефона и се хващай на работа.

СДЕЛКИ НА ПОСВЕТЕНИТЕ! Ужасяващите думи отекнаха в съзнанието ѝ. Ласкер имаше източник на информация в тази компания.

— Уолтър, не мога да правя покупки въз основа на вътрешна информация, знаеш това. Можеш ли да ме увериш, че това не е така?

— Ей Би, не се прави на наивна. Никак не ти отива. Много добре знаеш, че това е бизнес, който се основава на информация, и никой от нас нямаше да струва и пукната пара, ако нямахме своите източници. Разбира се, че моят вътрешен човек ме осведомява тайно, но и той си докарва пари от тази сделка. Честна игра.

— Но това е противозаконно... ако те хванат?

— Няма. Нито пък тебе.

Той се обърна и грабна телефона, пренебрегнал напълно нейното присъствие.

Няколко ноци тя не можа да мигне в опита си да измисли решение как да постъпи. Ако напуснеше работата си, би трябвало да обясни защо го прави, но можеше ли да съобщи на властите с какво се занимава нейният наставник? Можеше ли да му нанесе такъв удар и имаше ли сили за такова нещо? И не само това — внимателно зададените от нея въпроси на колегите ѝ показа, че те знаеха истината и въпреки това не изпитваха никакво неудобство.

— Ей Би — ѝ каза един от тях, — можеш да играеш играта както ти харесва. Пазарът е жесток и всеки се нуждае от някакъв вид оръжие за оцеляване. Ти си късметлия — по-умна си от всички ни и не бързаш толкова. Но повечето от нас си служат с това оръжие, за да се справят по някакъв начин с живота, а то не вреди на никого.

Тя не се впусна да спори, но знаеше, че дори това да е начинът, по който всеки на Уол стрийт прави своя бизнес, тя няма да стигне до там, че да ползва предимства, спечелени по такъв начин. Обясни на

Уолтър Ласкер, че просто не се чувства спокойна, когато се работи по такъв начин и да я извини, но няма да участва в трансакции, основани на информация от такъв род.

Ласкер я погледна студено.

— Може би сгрехих като те доведох, Ей Би. Не харесвам да съм заобиколен от хора, които да си мислят, че са по-морални от другите. Кое ти дава право да осъждаш Уолстрийт?

— Не си въобразявам, че съм по-морална, Уолтър, и не съдя никого. Просто твърде навътре възприемам работата си. И няма да се чувствам добре, ако използвам такива начини. Виж какво, знаеш, че се проявявам по-добре от почти всеки друг в този офис. Ще продължа да работя на същото равнище. Само те моля да ме разбереш по този въпрос.

Ласкер се съгласи, но тя знаеше, че позицията ѝ във фирмата не е вече същата. Не я включваха вече в доверителните дискусии в кабинета на великия човек и тя усети внезапно охлаждане в отношенията с колегите си. Но най-лошото от всичко бе нарастващото неудобство, което изпитваше при мисълта за начина, по който Ласкер и компанията правеха бизнес, и съзнанието, че ако те наистина нарушаваха закона, нейното мълчание я прави толкова виновна, колкото и всички останали.

Когато започнаха разследванията, тръгнаха най-различни слухове. Неин познат в медиите ги потвърди — говореше се, че системата на вътрешно осведомяване се е пропукала на най-високо равнище. Знаеше, че ще се наложи да свидетелства пред комисията.

Реши да сподели с Грег Маринели какво бе намислила да направи. От няколко месеца се виждаха с Грег, който бе известен адвокат в областта на шоубизнеса, доколкото можеха да отделят време за това — той с неговите непрекъснати пътувания към западния бряг, и тя с работата до късно в офиса. Грег беше първият мъж, който не бе респектиран от нейния успех. Макар и да не бяха говорили за постоянна връзка, в отношенията им се усещаше известна сериозност и затова ѝ се стори важно той да узнае за това, което имаше намерение да направи. Реакцията му я потресе.

— Не бъди глупава, Елен. Ти не можеш да направиш това. Не ти трябва да се замесваш.

Тя стоеше до прозореца на неговия мезонет и гледаше прекрасния изглед от града долу в ниското.

— Аз взех решение — твърдо каза тя. — Не съм участвала в тези неща, но по някакъв начин съм допринасяла те да се осъществяват, и не мога да живея повече по този начин. Може би никога няма да достигнат до Уолтър и това ще ме накара да се чувствам още по-лоша, като виждам как други съсипват живота си, докато той си седи там горе и самодоволно се надсмива над презрените глупаци, играещи по правилата. Знам, че ще бъде трудно, но в известен смисъл и аз съм замесена и ще трябва да поема известна отговорност за това, което става.

Той се приближи до нея и я сграбчи за раменете.

— Елен, не прави това. Не си сторила нищо лошо, но ако отидеш с подобна информация пред комисията, ще си съсипеш кариерата и бъдещето. Не мога да те оставя да направиш това.

Тя погледна отражението им в притъмняващият прозорец.

— Ние сме хубава двойка, Елен. Можем да имаме чудесно бъдеще. Нека не го проваляме.

Но тя отказваше да се предаде, а той не можеше да я разбере. Беше се примирила, че ще я обвинят защо толкова късно съобщава за това, което знае; дала си бе сметка, че ще бъде порицана, че ще се сблъска с тежки упреци. Но сътресението, предизвикано от действията ѝ, провалените съдби на тези, срещу които бе свидетелствала, вредата, нанесена на собствената ѝ кариера, която никога повече не можеше да се възстанови — всичко това бе много по-трудно, отколкото бе очаквала. Когато всичко отмина, тя се озова напълно сама, без никакво бъдеще.

О да, в известен смисъл Елен получаваше признание. Потупване по ръката, изрази на благодарност за нейната доблест да изкара всичко на показ. Уолтър Ласкер влезе в затвора, но Елен Брандън Станууд също бе заключена в затвора на болката и съжалението — затвор с не по-слаби решетки, макар и невидими.

ГЛАВА II

Сега тя бе разкъсвана между желанието баща ѝ да бе жив, за да я утеши и да я посъветва, и облекчението, че той никога не ще научи за нейния провал. Ако само го бе послушала тогава! Но Ню Йорк ѝ се бе сторил толкова вълнуващ и нейният собствен успех — толкова важен...

Само преди няколко месеца, през пролетта, снимката ѝ се появи във „Вог“ като една от „Жените в центъра на вниманието“ в Ню Йорк. Нейният дълъг и пренатоварен ден бе описан в подробности: ранно ставане и задължителни бързи процедури за красотата, пътуването с лимузината към офиса, през което време провеждаше ранните си телефонни разговори и подреждаше книжата, целият работен ден, преминал на бързи обороти с малки прекъсвания за упражнения за поддържане на формата под наблюдението на треньор или за привеждане в ред на светлокестенявите коси и маникюра. Статията разказваше за нейните вечерни събирания и новия ѝ манхатънски апартамент — застланите с покривки маси за дванадесет или двадесет избрани приятели, цветята и подаръците, поднасяни след грижливо обмисляне, светлината на свещите, отразяваща се в сребърните прибори, най-добрите марки вина от нейната растяща колекция подбрани и изискани напитки.

Тя тръсна глава, за да пропъди мислите си, и се облегна назад в креслото. „Трябва да се опитат да опишат сегашния ми ден“ — помисли си тя. Събуждаше се рано в стаята за гости на Кари Стийл. Кари бе една от малкото останали ѝ приятели, другите като че се бяха изпарили. Повечето от тях, ако трябваше да бъде честна, бяха нейни бивши партньори в бизнеса. Кари се показваше притеснена в нейно присъствие, може би се държеше малко резервирано, но беше ѝ помогнала и не бе я упрекнула открито.

Тоалетът ѝ тези дни се състоеше във вземане на бърз душ и сресване на косата, закусваше с чаша нес кафе и суха препечена филийка. Тази сутрин бе хвърлила кратък поглед в отражението си в

огледалото — прилепнал клин и дебел кашмирен пуловер, над тях бе облякла светлокафяво кожено яке и бе повлякла куфарите си към таксито, което щеше да я отведе на летището в Нюарк, за да хване претъпкания самолет на Запад. Колко странно ѝ се виждаше да минава покрай пътниците от първа класа — те изглежда не я забелязваха, докато се отправяше към задното отделение. Когато бе на гребена на вълната, всички я забелязваха и ѝ се възхищаваха. Стюардесите просто трепереха над нея, спътниците ѝ открито я следяха с поглед. Възможно ли бе да е станала невидима само защото бе изгубила властта, престижа и... парите? Или може би вече не бе толкова хубава?

Разкъсващата болка на себесъжаление се опита да се изтръгне през стиснатите ѝ устни, но тя със сила я потисна. „Няма да се отдам на това чувство — помисли си, — не е добре да изпитваш жалост към себе си. Просто съм уморена и обезкуражена. Ще смятам това пътуване до Монтана като ваканция и ще се възползвам от възможността да подредя отново живота си. Няма винаги да остана в това положение. След като веднъж съм успяла, значи пак мога да го направя. И ще го направя!“ Но за пръв път в живота си почувства да я гложди съмнение. Как би могла отново да си пробие път и къде?

Звукът на двигателите се измени и тя усети как самолетът започна да се спуска надолу. През по-голямата част от пътуването бе държала очите си затворени, като решително бе отказала да приеме закуската с отблъскващ вид на пластмасова имитация и упорито избягваше контакт със съседите си по място.

Скоро щеше да пристигне в Билингс. Съжаляваше, че не бе намерила време да научи нещо повече за града, след като бе решила да прекара в него колкото се може повече време, далече от ранчото. Не че не оценяваше предложението на вуйчо си да остане дотогава, докато реши какво да прави по-нататък в живота си, но едно истинско ранчо, в което се работеше не за атракция на туристите, а за издръжка на семейството, не беше подходящо за нея място. Винаги бе потръпвала при мисълта да прекара отпуските си в някое затънтено ранчо; шегуваше се, че конете ѝ се струват нещо повече от примитивно транспортно средство, само че за разлика от него миришат и при това не изглеждат твърде умни. Щеше да се покаже много мила към вуйчо си, щеше да му демонстрира своята особена благодарност, но щеше да му даде да разбере, че градът съответства много повече на вкусовете ѝ.

Не бе виждала Джон Брандън, братът на майка ѝ, откакто бе малко момиче. Той беше човекът, който ѝ прикачи прякора „Бренди“, когато бе посетил семейството им в Кънектикът за Коледа.

— Това малко момиче има коса с цвета на добре отлежало бренди, сестричке — бе забелязал той. — От нея ще стане важна клечка, когато порасне — с тези коси и със зелените си очи! Ще трябва да се справяш с цели тълпи обикалящи около нея момчета.

От този ден нататък всички я знаеха като Бренди, но след като навърши шестнадесет, тя бе убедила повечето познати да я наричат Елен, което ѝ се струваше много по-изискано. Другият прякор, „Ей Би“, ѝ бе харесал много с мъжкото си звучене, с внушението за бизнесменска деловитост, и го бе приела с удоволствие, когато ѝ го лепнаха още в първите ѝ дни на Уол стрийт. Тогава бе имала нужда да култивира в себе си и за другите такъв имидж, който да ѝ помогне да се придвижи напред в могъщия свят на парите.

Надписът „затегнете коланите“ бе светнал, но все още малко неща се провиждаха през плътната облачна обвивка. Елен се питаше дали би могла да познае вуйчо си, когото не бе виждала от дете. Джон Брандън съвсем не приличаше на останалите от семейството му в Нова Англия. Защо бе настоявал да посещава колеж в Монтана, никой не знаеше. Бе се връщал на Изток само за кратки посещения, които бяха прекъснали преди двадесет години. Тя знаеше, че има ранчо в Монтана, говореше се, че е преуспяващо, но освен това не знаеше почти нищо друго. Само си спомняше, че винаги ѝ бе изглеждал много стар. Майка ѝ ѝ бе обяснила, че това е шега на природата — косата му бе посивяла около тридесетата му година, а за едно дете прошарените коси означаваха старост.

Виждаше ѝ се странно, че той бе следил кариерата ѝ в Ню Йорк. Когато получи писмото му, се зарадва, че някой проявяваше грижа към нея. Очите ѝ се бяха навлажнили, докато го четеше:

Скъпа Бренди,

Много време мина, откакто не съм те виждал, и съжалявам, че не се опитах да поддържам връзка с теб след смъртта на майка ти и татко ти. Ние тук сме твърде отдалечени от твоето разбиране за цивилизовано място и се

боя, че оставих времето да се изниже покрай мен. Смъртта на майка ти дълбоко ме нарани — тя беше моята единствена сестра и страшно ми липсва.

Струва ми се, че след всичко, което се е случило там при вас, сега търсиш място, където да се усамотиш за известно време, и след като съм единственият ти роднина, изпитвам нещо като отговорност да се погрижа за теб. Татко ти винаги си е въобразявал, че чудесно можеш да се грижиш за себе си, но на мен ми се струва, че всички ние понякога се нуждаем от подадена ръка, особено когато нещата са ни потръгнали зле.

Ще ми бъде много приятно, ако дойдеш в ранчото ми и останеш за по-дълго. Съвсем различно е от това, на което си свикнала, но Монтана от ден на ден се развива все повече и мисля, че за теб ще бъде добре да опиташ нещо ново. Приеми го като още едно предизвикателство, ако искаш. Разбира се, за мене това ще бъде възможност да те опозная по-отблизо и да компенсирам всички тези години, през които не намерих време да прескоча на Изток.

Моля те, обади ми се и ми съобщи кога ще можеш да дойдеш. Грабвай си багажа и пристигай веднага, ако желаш. Можеш да оставиш съобщение на Хети, моята икономка, ако ме няма, и аз ще дойда да те взема от Билингс. Вземи си повече обикновени дрехи, защото ние тук не се обличаме кой знае колко елегантно. А и тук винаги можеш да си намериш джинси за яздене.

С нетърпение чакам да те видя, скъпа, и да ти покажа защо никога не пожелах да напусна това място. Може би ще почувстваш същото като мене.

С обич,

Твоят вуйчо Джон Брандън

Тя бе приела веднага, вкопчена в неочакваната възможност да избяга. Скъпият апартамент бе продаден веднага заедно с по-голямата част от мебелировката, а остатъкът от вещите си даде на съхранение. Нямахме никакъв смисъл да казва някому, че се кани да замине.

Приятелите ѝ нямаше да дадат за нея прощално парти. Известно време се колебаеше дали да каже на Грег, но още не бе готова да се срещне с него лице в лице. В някакъв изблик на въодушевление бе решила да скъса с всичко и всички. Щеше да започне напълно начисто — без стари приятели, без стари любовници, без спомени за онова, което бе станало или би могло да стане.

Щеше ли Грег да се почувства засегнат, питаше се тя. Може би за кратко време, преди да се втурне в поредното си пътуване към Холивуд, Лондон или Токио. Един преуспяващ адвокат в шоубизнеса има много възможности да среща жени и тя често се бе питала колко верен би могъл да бъде Грег в една сериозна връзка. През изминалите няколко месеца се бе опитвал на няколко пъти да се свърже с нея, но тя бе решила, че ще бъде по-добре, ако и тяхната връзка бъде напълно прекъсната. Толкова много ѝ напомняше за миналото ѝ.

Когато самолетът най-сетне се плъзна под облаците, единственото, което видя, бяха хълмове и няколко самотни дървета. Изглежда, че щяха да кацнат на някакво плато, доста отдалечено от цивилизацията. С въпросителен поглед тя се обърна към мъжа до нея.

— Знам, знам — засмя се той. — Питате се къде ли е Билингс. Ние кацаме на това, което тук наричат „Плоската скала“, точно над града. Бихте могла да видите Билингс от другата страна на самолета, но за новопристигналите, гледката винаги е изненадваща. Доколкото разбирам, това е първото ви пътуване по тези места?

— Никога не съм посещавала тази част от страната — неловко му отвърна тя, — но някак си очаквах всичко да изглежда различно. Мислех, че има повече планини.

— Вие мислите за западната част на Монтана. Това е живописен край. Една от най-величествените гледки, които съм виждал, е когато прелиташ над Планините на западна Монтана в слънчев есенен ден. Нищо не може да се сравни с нея. Но това тук е Изтокът, където свършват равнините.

Летището беше малко, но модерно, и след като изчака багажа си в чакалнята за пристигащи, тя започна да оглежда хората около себе си. Мъжете в ботуши и шапки „Стетсън“, които се носеха даже и с костюми с елегантна кройка, ѝ напомниха на пръв поглед нейните тексаски приятели. Но тук имаше нещо различно — ботушите бяха износени, саката издаваха предпочитанието към удобството вместо

към модната линия, а тоалетите на жените бяха издържани в духа на малкия град. Когато тя посочи на носача скъпите си куфари и чанти с марката на Луис Вюитон, внезапно осъзна, че хората я гледаха подозрително, а когато мина покрай малката групичка, скупчена около изхода, дочу да казват:

— Да не би да снимат още някой филм тъдява?

— Ъ-ъ, щях да съм чувал.

Не можа да хване останалото от разговора.

По пътя към Билингс още веднъж прочете бележката на вуйчо си. В нея пишеше, че той ще бъде на среща в „Нордърн хотел“ и я съветваше да вземе редовния микробус на хотела от летището.

Близо петнадесет минути тя се вглеждаше и чакаше да се появи централната част на Билингс. Още когато се приземяваха, бе видяла достатъчно от града, за да разбере, че тук не може да се намерят небостъргачите на големите метрополии, но бе виждала много по-малки градчета с оживени и изключително живописни стари центрове, които същевременно бяха развили напълно съвременни удобства и места за развлечения.

Когато микробусът спря пред входа на хотела и видя наоколо овехтелите фасади на къщите от стария градски център, между които новите сгради се брояха на пръсти, започна да се пита не трябваше ли да проучи предварително някои неща, преди да се реши на това пътуване. Не обърна внимание на мъжете, които почтително докосваха шапките си, когато влезе в хотела, но остана озадачена от поздрава на една по-възрастна жена, която излизаше и ѝ се усмихна при разминаването. Беше свикнала с прекаленото внимание на мъжете, но може би тези хора я бъркаха с някоя тяхна позната.

Фойето беше малко, но уютно и тя благодарно се отпусна в едно кресло, за да изчака вуйчо си. Дългият полет ѝ се бе сторил по-уморителен от всички досега. Затвори за момент очи, но веднага се наложи изненадано да ги вдигне нагоре, когато чу името си.

— Госпожица Станууд?

Младата служителка от рецепцията се бе приближила до креслото ѝ.

— Вуйчо ви ни помоли да следим за вашето пристигане. Той ще слезе във фойето след няколко минути. Желаете ли да ви донеса чаша кафе, докато чакате?

— Много мило от ваша страна. Колко ви дължа?

— Това е за наша сметка, госпожице Станууд. Обещахме на господин Брандън да се погрижим за вас и не бих искала да го разочароваме.

Докато пиеше кафето и наблюдаваше хората, минаващи покрай нея, започна да се чуди на колко от тях е било предварително известно, че тя ще пристигне. Почти всеки, който прекосяваше фоайето, ѝ кимваше и я поздравяваше.

Силен глас прекъсна мислите ѝ:

— Бренди! Бренди, скъпа! Извини ме, че закъснях, но губернаторът наистина се бе запънал да се свърши с целия въпрос, преди да тръгне за Хелена.

Висок побелял мъж със здраво телосложение и обветрено лице я издърпа от креслото и я прегърна.

— Не гледай толкова стреснато, скъпа. Не можеш ли да познаеш вуйчо си? А аз те познах в мига, когато съзрях тази коса. О, колко е хубаво, че те виждам отново!

Той отново я притисна в прегръдките си.

Почувства, че очите ѝ се изпълват със сълзи.

— Вуйчо Джон — започна с пресекващ глас, — прекрасно е да те видя след толкова години. Много мило от твоя страна, че ме покани. Чувствах се доста депресирана, когато получих твоето писмо.

— Нали затова са роднините, Бренди. Просто си помислих, че ще се радваш да дойдеш тук.

По пътя от летището за града в нея се бе надигнало разочарование от обезкуражаващата гледка, която подсказваше очевидната изолация от познатия ѝ свят дори и на най-големия град в щата.

— Най-добре ще е да потегляме веднага — каза вуйчо ѝ. — Имам да довърша някои неща преди вечеря, а за да стигнем до ранчото, ще ни трябват един — два часа.

Сърцето ѝ се смъкна в петите — значи щеше да бъде още по-далече от цивилизацията, отколкото си представяше!

— Два часа? — не можеше да повярва на ушите си.

— Как да ти кажа — ухили се широко вуйчо ѝ, — така е, ако натискам газта до ламарините и не срещнем по пътя онези момчета от

пътната полиция. По-страхливите шофьори обикновено взимат разстоянието за около два часа и половина.

С чувство на примирение и надигащо се отчаяние тя наблюдаваше как поставят багажа ѝ в покритата със стар брезент задна част на прашния пикап. Изкатери се до високата скамейка, която служеше за седалка, и се опита да се усмихне, но във въображението си вече виждаше драскотините и охлузванията, които прекрасните ѝ пътни чанти щяха да получат при всяка дупка или гърбица на неравния път. И наистина, щом вуйчо ѝ излезе на шосе номер 94, още след първия завой тя чу как те се заплъзгаха по грапавото дъно.

Вуйчо ѝ не спираше да говори и на нея ѝ досади да я нарича непрекъснато Бренди, след като бе отвикнала от това име. Но като си помислеше, нали и бездруго възнамеряваше да си смени името? Колкото и да я дразнеше старият прякор, той поне и звучеше познато.

ГЛАВА III

Старият пикап подскачаше по занемареното шосе. Елен бе замаяна от напълно чуждата ѝ обстановка. Знаеше, че ще бъде различно от онова, на което бе привикнала, но действителността не отговаряше дори и на най-лошите ѝ очаквания.

Намираше пейзажа странно смущаващ. Билингс и другите малки градчета, които следваха по пътя, я потресоха не толкова с техния типично източен бедняшки вид, а защото бяха някак изолирани, събуждаха усещането, като че са били изгубени някъде по пътя и нямат нищо общо със съвременния свят. Оставени бяха сякаш да вегетират, докато бъдат забравени напълно.

Най-силно впечатление ѝ направи оскъдността на цветовете — всичко се виждаше в едни и същи мръсно — сиви и кафяви тонове. Прахът се завихряше и се въртеше след тях толкова бясно, че понякога можеше да се различи оформянето на силует, който вуйчо ѝ наричаше „прашният дявол“. Навсякъде се виждаха скали, сякаш израстващи направо от земята, за да се струпат до самия ръб на пътя.

Този странен безличен ландшафт едновременно я отблъскваше и плашеше с неговата безутешност и пустота. И като че не беше достатъчно безкрайното протежение на полята до невидимия хоризонт, та и небето над него сякаш беше бездънно. Нямаше планини, нито хълмове, нито дървета, за да определят някакви граници на пространството. Тя се чувстваше като заобиколена отвсякъде от небето. Толкова всепоглъщащо бе това небе, че го чувстваше опряло досами пътя.

Пикапът излезе, на междуцатското шосе близо до малък градец, наречен Къстър, където вуйчо ѝ спря на бензиостанцията. Тя чувстваше вкуса на всепроникващия прах по устните си. Прозорците бяха смъкнати до долу, тъй като в старото возило нямаше климатична инсталация. Като погледна дебелия слой прах върху арматурното табло, тя реши, че навън може би е по-приятно да се диша. Отвори вратата и тронаво се смъкна на земята.

Вуйчо Джон говореше и се смееше с няколко мъже. Не за първи път този ден Елен осъзна, че е облечена твърде неподходящо за такова място. Никак не ѝ се искаше да завързва разговор и се надяваше да се върне отново в пикала незабелязана от никого, когато гръмовният глас на вуйчо Джон я повика:

— Бренди!

Мина ѝ през ума, че ако сега не отвърне на този детски прякор, ще удари с един куршум два заека. Вуйчо Джон щеше да се научи да не я нарича така, а самата тя щеше да избегне срещата с възрастните мъже, които с любопитство я гледаха. Но вроденото ѝ добро възпитание и постепенно налагащото се убеждение, че поне засега ще трябва да привиква с това име, победиха. Като се подготви за най-лошото, тя се приближи към групичката.

— Бренди, искам да те запозная с някои от старите ми приятели. Този тук е Майк Ярачевски, съдружникът му се казва Марти Паячек, а това е техният постоянен клиент Пат Куин.

— Постоянен клиент! По дяволите! Та той от години не е купил от нас каквото и да било! Не казвай, че не знаеш за какво се навърта наоколо — за някоя цигара на аванта, за безплатно зяпане и очарователна компания.

— Да се провалите вдън земя! — възрази ниският човек. — Изкарвам си всичко, като въртя работите на това място гратис, докато вие двамата се размотавате из града! Някой трябва да работи на проклетата бензиностанция.

Всички се разсмяха и поред ѝ стиснаха ръката, като преди да протегнат мръсните си лапи към нея ги отриваха в дънките си. И тримата носеха еднакви мръсни „Левис“, чиито колани се закопчаваха не на кръста, а по-ниско около хълбоците, което изглежда бе местният стил.

Разпитваха я за Ню Йорк. Дали наистина е толкова голям? За пръв път ли прескача насам, в Божията земя? Какво е мислела за Монтана досега? Все трудни въпроси. Изглежда им се струваше несъмнено убеждението, че единствената причина, поради която тя е тук, е, че най-сетне се е „осъзнала“. Дошъл ѝ е умът в главата, разбрала е, че „големият град“ не е подходящо място за „малко девойче“ като нея. Нямахше как да им каже, че единствената причина, поради която бе дошла в този ветровит пращен край с безкрайни мили

неплодородна гола земя, бе, че бе объркала така ужасно живота си, че градът, който обичаше, животът, който харесваше, може би бяха изгубени завинаги за нея.

Гледаше шегуващите се усмихнати мъже, които ѝ задаваха въпроси, без да изчакват отговорите. Всички бяха приблизително на годините на вуйчо ѝ Джон. Лицата им бяха дълбоко набраздени, ръцете им — възлести и мръсни. Не вярваше дори да бяха чували за четка за нокти. Така ли се отплащаше „Божията земя“ на човека? Всички изглеждаха като разядени от праха и суровия климат. На вуйчо Джон това не му личеше толкова, може би защото животът е бил малко по-благосклонен към него. Струваше ѝ се странно, че мъжете му казваха „Дядка“.

Забеляза, че изпитателно той я наблюдава — явно бе почувствал нейната неприязън към приятелите му. Всички тук бяха толкова досадно дружелюбни! Не бе навикнала на това, чувстваше се неудобно и това я караше да се затваря още повече в себе си. Невъзможно ѝ се струваше да се промени дотолкова, че да може така открито и свободно да се държи с непознати.

„Дядката“ обяви, че вече е време да потеглят. Тя отново стисна за довиждане три мръсни ръце, изтърпя няколко ячки потупвания по раменете, усмихна се, доколкото можеше по-искрено и се завтече към сигурното убежище на пикапа.

По междущатското шосе бе имало някои трудни места, но изровеният път, по който сега потеглиха, я накара да осъзнае, че предишната ѝ преценка е била твърде строга. Вуйчо ѝ прелиташе над дупките с осемдесет километра в час, взимаше левите завои с излизане от очертанията на пътя и само от време на време намаляваше малко, за да може тя по-леко да понесе разтърсването, когато пресичаха тъй наречените „дъски за пране“. Това бяха тесни издигнати пътечки, пресичайки на много места пътя, и Елен пресметна близо стотина на километър.

Като забеляза с каква нервност реагира на завоите, вуйчо Джон се засмя:

— Успокой се, Бренди. При този прах всяко идващо насреща превозно средство се забелязва много отдалеч.

От часове не бяха забелязали никакви насрещни коли. Тук не живееха ли хора?

Тя хвърли поглед към вуйчо си. Може би трябваше да прояви повече любезност към него. Не ѝ се нравеше да я смята за сноб.

— Разкажи ми нещо за фермерството — помоли го тя.

— Твърде дълъг е списъкът на нещата, които могат да се разкажат. Какво по-точно искаш да знаеш?

— Не знам — отвърна му. — Неудобно ми е да призная, че нямам почти никаква представа от тези неща, затова не знам дори какви въпроси да задам. Макар много добре да ми е известно, че фермерите напоследък имат сериозни финансови проблеми.

Вуйчо ѝ помълча за момент.

— В известен смисъл това е вярно. Като всичко друго, фермерството трябва да се пригоди към промените в технологията, както и към промените в търсенето. Аз се опитах да направя това. За щастие, от дълго време съм по тези места. Успях да придобия много акра земя на добра цена преди години: Имам достатъчно пасища, за да държа много глави добитък. В основни линии отглеждам две стада. Едното е предназначено за производство на мляко и месо. Другото, което е значително по-малко, държа за разплод и подобряване на породата. Изкуственото осеменяване предизвиква истинска революция във фермерството. Нямах представа какви удивителни неща могат да се правят в наше време!

Елен си даде сметка, че с въпроса си бе предизвикала много по-дълъг отговор, отколкото бе нейният интерес към темата. Наложил се да прояви повече участие и да попита:

— Наистина ли можеш да следиш всички тези животни, та това изисква страшно много работа?

— Да благодарим на Бога за компютрите! — възкликна вуйчо ѝ. — Така можем да знаем кои крави са най-добрите майки, кои от тях раждат повече и по-здрави телета, кои от тях са наследили качествата на най-добрите бикове, кои трябва да заделяме за разплод. Поддържаме файлове за всяко отделно животно. Вярно е, че документацията изисква много време, затова през цялата година работим непрекъснато.

Представа си нямаше, че няколко пържоли изискват толкова много работа. Съвсем различно изглеждаха по телевизията живописните каубои.

— Сам ли правиш всичко това?

— Не, имам управител, Джейк Милбърн, който е дясната ми ръка. Не знам какво щях да правя без това момче. На него му доставя удоволствие както работата във фермата, така и цялата тази дяволия с компютрите. Справя се с всичко. От години бях затънал до гуша в работа, за да мога да си позволя най-сетне да имам до себе си човек като Джейк, който да ме отмени и да мога от време на време да се занимавам и с други неща. Той е странна птица, но едно е сигурно — познава си добре работата.

Благодарна, че има повод да смени темата, тя попита:

— Какво му е толкова странното?

— О, нищо особено. Просто е различен. Твърде тих и затворен е за нашите представи. Повечето тукашни хора са открити и непресторени. Те са такива, каквито са — трудно е да ти обясня. Просто си представи, че са част от пейзажа, че земята ги е направила такива. А Джейк прави впечатление на човек, който гледа на всичко отстрани.

— Имаш ли и други служители?

— О, да. Имам си готвач и домашна прислужница — Хети. Искам да кажа, че тя върши и двете неща. От години е при мен. Преди идваше да готви само през лятото, когато работата ставаше напечена, но колкото по-остарявам, толкова по-разглезен ставам. Хубаво е някой да се грижи за градината и къщата през цялото време. Освен това имам още трима помощника. Джейк се занимава с тях, казва им какво има да се прави. Дък и Том са женени. Жените им държат малко кафене в Мосби. Джо е ерген и може би винаги ще си остане такъв. Той е нов тука, много добър работник, но мисля, че няма да се задържи дълго. Струва ми се непостоянен човек. Впрочем, довечера ще се запознаеш с всички.

Продължиха по пътя, потънали в мълчание. Елен измъкна ръка през прозореца и я остави на хладния вятър, докато се усети, че се държи детински, и бързо я отдръпна.

Вуйчо Джон намали скоростта достатъчно, за да направи остър завой към един още по-изровен път.

— Вече почти пристигнахме — обяви той.

Заобиколиха някакво възвишение и спряха.

Съвсем не е фермата, която показват в „Далас“ — унило си помисли тя. Фасадата на широката постройка бе съчетание от бял

алуминий на рамките на вратите и прозорците и най-отблъскващия розов цвят мазилка, който някога бе виждала. Явно са били правени някакви усилия да се оформят цветни лехи в предния двор, но пръстта преобладаваше спрямо цветята. Лехите бяха очертани с парчета скала, боядисани в яркочервено, бяло и синьо, като червените и сините излъчваха странен металически блясък. Имаше някакви стръкове, приличащи на маргаритки, които бяха оцелели въпреки явната липса на каквато и да било грижа за тях.

В задния двор видя зеленчукова градина и това ѝ напомни за градината, която родителите ѝ поддържаха, когато беше малка. Зад нея имаше обор, боядисан в традиционното червено отпреди 1950 година. От другата страна на градината, точно срещу обора, се намираха два фургона, два пъти по-широки от обикновените. Там живееха Дък и Том с жените си, както ѝ обясни вуйчо Джон. Бараката на Джейк беше зад фургоните и не се виждаше от натрупаните пред нея бали сено.

Тя слезе от пикапа и постоя, примигвайки, за да пригоди предишната си представа към действителността на едно истинско функциониращо ранчо.

Това трябваше да бъде нейният дом през следващите няколко месеци. Не може да потисне тръпката, която я разтърси.

ГЛАВА IV

Хети бе първият член от домакинството, който ѝ беше представен. Нисичка, пухкава, с обветрено лице и подозрително черна коса, икономката я посрещна на вратата с мила усмивка, но очите ѝ гледаха критично. Тя бе и първата личност от Запада, която не се стори на Елен прекалено дружелюбна.

От мига, когато двете жени бяха представени една на друга, Елен знаеше, че ще бъде подложена на непрекъснато наблюдение.

— Е, добре, хайде сега да те разведе из къщата и да ти помогна да се настаниш. С останалите ще се запознаеш на вечеря.

Докато следваше Хети из набързо направената обиколка на къщата, бе приятно изненадана да открие пълното несъответствие между безвкусната украса отвън и уютната подредба вътре. Мебелите бяха износени, но удобни, а по стените бяха окачени няколко картини, издаващи добър вкус. Не беше къща, която би задоволила досегашните ѝ предпочитания — това бе един типично мъжки дом, — но откри, че се чувства в него изненадващо свойски, сякаш го познаваше отдавна.

Хети отвори вратата към спалнята в задната част на къщата.

— Това е твоята стая. Тук няма да бъдеш обезпокоявана от никого и ще си имаш отделна баня. Винаги можеш да намериш чисти хавлии в скрина в дъното на коридора. Ако имаш някакви въпроси, можеш да се обърнеш към мен или към Дядката. Сега те оставям. Сигурно ти се иска да вземеш душ и да подремнеш малко преди вечеря.

Говореше рязко, но Елен беше твърде уморена, за да се засяга. Единственото нещо, за което мечтаеше в момента, бе горещ душ. Опита се гласът ѝ да прозвучи колкото е възможно по-любезно:

— Да, благодаря ти, точно от това имам нужда.

Методично разопакова багажа си и взе душ. Горещата вода и сапунът като че отмиха не само слоя прах от пътуването, но и цялата умора. Подложи глава под душа и се остави — с тяло и душа — да бъде потопена в блаженството. Опитваше се да не мисли за нищо.

„Хидротерапия“, така бе нарекъл това един приятел в колежа. Няма нищо по-добро от един горещ душ, за да се избяга от негодите на света, поне за няколко минути.

Изсуши косата си, прихвана я назад и се преоблече в чисти панталони и копринена блуза. След душа вече не ѝ се спеше. Затова се залови с любопитство да разглежда стаята си. Тя бе скромно мебелирана, но напълно приемливо за временен отдих. Отсъствието на близки съседи позволяваше луксът прозорецът откъм източната страна да заема цялата стена. Елен дръпна завесите и бе поразена от открития се изглед. Кафеникавите хълмове като че се простираха до безкрайността под също толкова безкрайно и бездънно синьо небе. Разположението на мебелите бе такова, че от всяка точка на стаята, дори и от леглото, можеше да се наблюдава монотонната, но все пак поразителна гледка. Тя потръпна и бързо спусна завесите.

Близо до прозореца бе сложен люлеещ се стол. Той бе грозен от всяка гледна точка, толкова често бяха наслагани все по-нови слоеве тъмен лак, че бе невъзможно да се види първоначалния цвят на дървото. Но имаше широки облегалки и мека зелена възглавница и всъщност бе изключително удобен. Помисли си, че би бил чудесно място за четене.

Цялата мебелировка създаваше впечатлението, че е купена от втора ръка и плаче за едно добро изстъргване. Тук трябваше да играят шкурката и четката за боядисване. Ако не бяха снежнобелите стени и огромният прозорец, спалнята би заприличала на едновременна евтина хотелска стая. Леглото бе двойно и ленените чаршафи изглеждаха чисто нови, вероятно бяха застлани за пръв път в нейна чест. Върху леглото бе метната прекрасна ръчно плетена пъстроцветна покривка. Огледалото над тоалетката беше огромно и като отстъпи няколко крачки назад, можа да се огледа в цял ръст. Дори и в такова непретенциозно облекло се чувстваше неподходящо облечена за обстановката.

— Е — каза на отражението си, — поне нямаш основание да се тревожиш, че приличаш на местните жители. И слава богу.

Поклати глава и се отправи в изследване на останалата част от къщата. Като всички фермерски постройки, стаята за гости — сега спалня на Елен — се намираше в най-отдалечения край, напълно изолиран от обитаемата част на къщата. По дългия коридор към

дневната можеше да се проследи фамилната история на Брандън, увековечена в окачени по стените безименни до едно набраздени от суровия климат и времето, типични лица от Монтана. Имаше снимка от сватбата на вуйчо ѝ. Бренди не можеше да си спомни дали някога бе виждала вуйна си Ан. Спомни си, че в редките моменти на доверителни разговори майка ѝ беше ѝ казвала, че Ан бе починала няколко години след сватбата и Джон никога не се бе възстановил напълно от загубата ѝ. Тя бе загинала, както родителите ѝ, в автомобилна катастрофа.

Рядко си позволяваше да мисли за начина, по който бе изгубила родителите си. Най-много ѝ липсваше баща ѝ и споменът за него ѝ причиняваше непоносима болка. Никога не бе била много близка с майка си, и понякога я връхлиташе чувство на вина, че толкова малко чувства липсата ѝ. „Престани да мислиш за това!“ — заповяда си наум. Нищо не може да върне родителите ѝ, така че какъв смисъл има да се рови в миналото.

Извърна се, за да поднови разглеждането на къщата. Погледът ѝ попадна на отсрещната стена и тя ахна. Там бе сватбената снимка на родителите ѝ. На черно-бялата фотография баща ѝ изглеждаше така изискан в младите си години, какъвто бе и на средна възраст с блестяща кариера и преуспяваща дъщеря. В сравнение с него, дори и като младоженка, майка ѝ изглеждаше като типична съпруга, майка и домакиня и някак бледнееше в неговата сянка. „Една предана съпруга и нищо друго“ — помисли си Бренди с чувство на досада.

Тук имаше твърде много спомени. Имаше си достатъчно свои проблеми, за да се прибавят и тези от миналото. Рязко закрочи по коридора към дневната.

Тя щеше да изглежда много уютна, ако през панорамния прозорец не се хвърляше на очи безвкусицата от ярко боядисаните парчета скала в метален оттенък. Огромната камина с опушени от времето камъни внасяше още по-объркващ елемент в еднозначното описание на това помещение. Нещо особено в нея предизвика вниманието на Елен. Явно я използваша за отопление и на друга стая в съседство е дневната, тъй като продължаваше навътре в стената. Любопитна, тя блъсна открехнатата врата вдясно и надникна в помещението.

Това трябва да беше кабинетът на вуйчо Джон. Голямата каменна камина изглеждаше много по-прилична от тази страна на стената. Това бе една мъжка стая. Всички стени бяха заети от рафтове за книги, не липсваше и барче за напитки, а в единия ъгъл на бюрото имаше персонален компютър в съседство с метални шкафове за документи. Още един от онези големи прозорци гледаше към вездесъщата прерия, но тук изгледът не бе загрозен от запуснати алеи и градинки с жалка растителност. Имаше голямо писалище пред прозореца и старинен дъбов стол, тапициран в потъмняла от времето червена кожа. Това очевидно бе мястото, където вуйчо й прекарваше повечето от времето си. Елен вдъхна дълбоко упоиващия аромат на стара кожа и хубав тютюн, към които се прибавяше специфичния мирис на книги. Това място по нищо не напомняше кабинетите, които бе обитавала на Уолстрийт, но странно колко познато и успокояващо й действаше.

Мислите й внезапно бяха прекъснати от силния звън на камбанка — от тези, които връзваха на кравите.

— Идвайте — с пълен глас викаше Хети, — масата е сложена!

С недоволна гримаса Елен се насочи към мястото, откъдето бе прозвучал сигналът за вечеря.

Бе изненадана, когато откри, че трапезарията е празна, а някъде откъм задната част на къщата се чуваха множество гласове. Стоеше и се оглеждаше, неспособна да възприема смайващата абсолютна грозота. Огромна дъбова маса с груби масивни крака заемаше по-голямата част от помещението, а дървената й повърхност бе потъмняла от дълги години мазане с восък. „Каква чудовищност“ — помисли си тя. Единственото нещо, което можеше да й съперничи по грозота, бе бюфетът.

— Бренди? — Гласът на вуйчо й зад нея я накара да подскочи. — О, ето къде си била. Настани ли се добре?

— Да, благодаря, вуйчо Джон. Чух звънецът за вечеря и...

Тя посочи с ръка трапезарията.

— Ужасна е, не мислиш ли?

Вуйчо й се засмя.

— Не е необходимо да се преструваш на учтива. Никой не харесва тази стая, затова се храним в кухнята. Тук е много студено през зимата, ако не е претъпкано с хора, а през лятото е по-горещо и от пъкъла. Обзавеждането е подарък от бабата на Ан. Ще, трябва да го е

поръчвала по каталог от хиляда и деветстотна година. Много се нуждаехме тогава от мебели и тя мислеше, че ни прави услуга, като ни ги дава, затова се посмяхме на тази вехтория, но нямахме сърце да ѝ кажем, че не ги харесваме. Напоследък по тези места не се спазват много официалностите, затуй използваме трапезарията за коледната вечер и за някое парти, когато се налага да разтеглим масата и да я скрием под разни украшения. Мисля, че трябва най-сетне да се отървем от нея, но всеки път, когато я погледна, се сецам за Ан ѝ за шегите, които си правехме по този повод.

Другите ги очакваха в кухнята, седнали зад голяма, гладко рендосана маса от борови дъски. След потискащото въздействие на трапезарията всичко друго би се сторило добро на Елен, но кухнята наистина беше приятна изненада. Ленените перденца на жълто — оранжеви карета придаваха весело настроение в просторното помещение.

Явно, че това беше царството на Хети — колкото в останалата част на къщата личеше липсата на женска ръка, толкова тук се усещаше грижовната стопанка по шарените еднопръсти ръкавици за хващане на горещи тенджери над голямата електрическа печка, а до една от стените проблясваше с излъскания хром на вратичките си стара пещ, която се затопляше с дърва.

— Тук се пече най-хубавата пуйка на света, а през зимата всички се греем на огъня — дочу тя резкият глас на Хети.

Тази жена явно имаше очи и на гърба си.

— Понякога Хети наистина пече в нея пилета или неделния ябълков пай. Май отдавна не си го правила, Хети — прогърмя дълбок глас.

Неговият притежател изникна зад Елен и ѝ беше представен като Дък. Не след дълго тя се запозна с Том, със съпругите Патси и Боби и с Джейк. Примири се да я наричат Бренди. Твърде уморена бе, за да възразява. Не се изненада, когато, вкупом започнаха да ѝ задават въпроси за „големия град“ и за това, как ѝ се струва Божията земя. Вече бе разбрала, че хората не държат много да чуят отговорите, просто се намираха на приказка.

Когато първоначалният поток от въпроси секна, Елен се отпусна на стола и престанала следи разговора, благодарна за краткотрайния

отдих. Другите бяха погълнати от обсъждане на случилото се през деня и местните клюки, докато Хети сновеше из огромната кухня.

Явно, че кафенето на Патси й Боби бе средище за размяна на подробна информация за съседите. Повече от очевидно бе по възбуждения и режещ ухото гласец на Патси, че лошите новини й доставят особено удоволствие. Когато Том спомена, че както чува, семейство Смит се кани да направи за Коледа пътешествие из карибското крайбрежие, Патси изсумтя и заклати глава.

— Ей, ама тия само знаят да приказват. Па и ти, Том, как може да вярваш на всичко!

Том млъкна и не промълви нито дума до края на вечерта.

Дък, за разлика от него, непрекъснато боботеше с ниския си глас и следеше за реакцията на слушателите. Той ги занима с подробно описание на новия трактор на въпросното семейство, което заинтересува вуйчо й и Джейк. Бренди се опитваше да не поглежда твърде явно към часовника си, толкова беше отегчена. Другите жени оживено си бърбеха в другия край на масата, но Бренди предпочиташе да наблюдава мъжете.

Пясъчнорусият Том беше толкова безличен и безцветен, че тя допусна това да му е защитната окраска, за да не попада в зрителното поле на остроезичната си жена.

Непринуденият Дък бе напъхал огромното си отпуснато тяло в овехтяла карирана риза и изтрити джинси.

Смееше се силно на собствените си шеги, разкривайки в широка усмивка цял ред позлатени зъби. Жена му приличаше на мишка с нейните малки сиви очички върху бледото лице — много повече би подходдала за съпруга на Том.

Но онзи, който заинтригува Бренди, беше Джейк Милбърн, управителят на ранчото. Когато вуйчо и го беше описал като „странна птица“, бе предположила, че това се отнася до външността му, но бе сгрещила. Никога ме бе срещала мъж с толкова мощен животински магнетизъм, макар той изглежда съвсем не го съзнаваше. Рядко се намесваше в разговора, само кимаше и, се усмихваше от време на време, за да демонстрира интерес.

Лицето, вратът и мускулестите му ръце бяха потъмнели от слънцето, а дънковата риза подчертаваше широките рамене и силните му гърди. Наситеното синьо на очите му изпъкваше на загорилата му

кожа, а около тях личаха по-светли лъчисти бръчки, типичен знак за живот на открито. Във вълнистата му тъмна коса се провиждаха сребристи нишки, което още повече подчертаваше силата на мъжа в разцвета на неговата зрелост.

Осъзна, че се е загледала в него, когато погледът му срещна нейния и пронизващата му сила накара страните и да порозовеят. Тя неловко се усмихна и отклони очи. Смути се от обхваналото я раздразнение от самата себе си, защото въпреки лъхащата от него сурова мъжественост, не само че не бе отблъсната, а почувства странно и непреодолимо привличане.

Хети извика:

— Хайде, банда, време е за сервиране!

Боби скочи на крака и се втурна да ѝ помага. Разговорът секна и внезапно Бренди осъзна, че някой упорито я наблюдава. Отсреща на масата Джо, Другият наемен работник, открито я зяпаше. Когато отвърна на погледа му, кривата му усмивка се разтегна и очите му за миг се спряха на гърдите ѝ, след туй се върнаха на лицето с израз на открито одобрение.

Тя побесня — този жълтолик грозник публично я разсъбличаше с поглед! Почувства се омърсена. Другите изглежда нищо не забелязваха.

Тропнаха на масата пред нея чиния и купа, с димяща храна, при вида на която сърцето ѝ болезнено се сви. Преварени консервирани зеленчуци, купчина пържени картофи и цяло панерче дебело нарязан хляб изникнаха пред смаяния ѝ поглед. „Това не може да бъде истина! — помисли си. — Не е възможно хората да се хранят така!“

Беше гладна, но не можеше да открие нищо годно за ядене, с изключение на шепичка зелен фасул. Дори не можеше да си представи, че ще може да погълне и лъжичка от твърдо желираните консервирани плодове. Миризмата на печеното ѝ напомни, че Монтана се слави с най-доброто говеждо, но толкова отдавна не бе слагала в уста полусурово месо, че не бе сигурна как стомахът ѝ би го приел. Преди пет години бе изключила от диетата си такива неща и поддържаше нуждата си от протеини с бобови растения, риба и от време на време пилешко. Бе започнала разсеяно да отговаря на въпроса на Боби за времето в Ню Йорк, когато Хети плюсна в чинията ѝ огромна пържола

с т-образна кост. Беше от бон — филето още цвъртяща от скарата, и от нея капеше червен сок.

— Всъщност — нервно започна Брендли, — имах намерение да хапна само малко зеленчуци. Не ям печено месо.

Всички се обърнаха да я изгледат, мълчанието бе оглушително. Тя побърза да го запълни с някакво обяснение:

— Уверявам ви, то не е полезно и за вас.

Думите изскочиха от устата ѝ, преди да може да ги спре.

— Само зеленчуци! — ревна Хети. — Момиче, това е най-доброто месо в Монтана! Никой не може да го приготвя по-добре от мене!

— Но нали ви обясних, аз не ям сурово печено месо — повтори Брендли.

На масата се възцари неловко мълчание. Знаеше, че не би посмяла да им обясни колко нездравословна е тази мазна, с високо съдържание на холестерин храна, но поне можеха да уважават правото ѝ да откаже да трови организма си с нея.

— Брендли, не е лошо да опиташ. Мисля, че ще ти хареса.

Гласът на вуйчо Джон беше внимателен, но твърд. Погледът му ѝ казваше, че е безсмислено да упорства. Тя се зае да реже огромния къс месо на малки хапки.

Докато се насилваше да ги поглъща, другите подновиха гръмогласния си разговор, придружаван с мляскане и някое, и друго оригване. Хранеха се с лакти на масата, говореха с пълни уста и мазнината лъщеше по брадичките им. Дори и жените прикрито хълцаха между шумните кикотения.

Джейк Милбърн се хранеше спокойно, като явно пренебрегваше присъствието ѝ, но когато улови беглия поглед на сините му очи, тя изпита чувството, че ѝ се надсмива. Страните ѝ пламтяха, докато бодеше с вилицата си червените късчета месо, но принудена от зорко следящата я Хети, от време на време неохотно изяждаше някое парченце. Едва успяваше да потисне гаденето и се боеше да не ѝ прилошее.

ГЛАВА V

С мъка изчака да настъпи удобен момент, за да се извини и да се върне в стаята си изтощена, ядосана и с бунтуващ се от тежката храна стомах.

Ритна настрани обувките си и обезкуражена приседна на крайчеца на леглото. „Няма да мога да понеса всичко това“ — помисли си. Легна по гръб и затвори очи.

Какво не беше наред, когато се намираше сред тези хора? Държаха се така, като че в нея имаше нещо странно... като че не беше нормална. Точно тя, която винаги се бе смятала за напълно способна да се пригажда към всякаква среда и обстоятелства!

Клепачите ѝ натежаха. Внезапно се почувства безкрайно уморена. Викаше ли я някой? Счу ѝ се слаб, едва доловим глас...

— Бренди?... Бренди Станууд, ще бъдеш ли така любезна да дойдеш тук веднага!

Стъпките на майка ѝ отекваха все по-близо по дългия коридор, но Бренди още по-дълбоко потъна в коженото кресло и продължи да чете.

— Бренди, казах ти да излезеш навън и да глътнеш малко свеж въздух. — Майка ѝ стоеше на вратата на кабинета с ръце на хълбоците, а бледото ѝ лице изразяваше неодобрение. — Стоиш тук затворена цяла сутрин, а времето е прекрасно. Веднага излез и иди да си поиграеш. Видях Томи и Пам да тръгват към парка и съм сигурна, че много ще се радват, ако отидеш с тях.

— Мммм. Сега, сега...

Продължаваше бавно да обръща страниците, напълно погълната от четенето. Майка ѝ се пресегна, грабна книгата и с трясък я затвори.

— Загубих си страницата! — проплака Бренди. — Тъкмо бях стигнала до най-интересното.

— Вън! Искам да се облечеш и да излезеш след пет минути, малка госпожице! И никакво хленчене.

Бренди въздъхна. Надигна се и като загърна единадесетгодишното си телце в домашната роба, тръгна с високо вдигната глава и гневно забързани крачки към стаята си.

Пет минути по-късно стоеше до задната врата, прибрала тежката си коса с панделка, а широката ѝ тениска почти покриваше късите ѝ панталонки.

— Мога ли сега да изляза?

— Да... — Майка ѝ се усмихна. — Гледай да се върнеш в пет часа, моля те.

— Къде е татко? Ще ходи ли в службата?

— Хич да не си го помисляш! Събота следобед е и ти трябва да си играеш на открито. Хайде, да те няма.

Бренди се помаиваше близо до къщата, хвърляйки крадешком погледи към прозореца на кухнята, и в един момент бързо изтича към пристроения гараж. С облекчение се озърна — майка ѝ не я беше видяла. Тръгна през високата трева покрай оградата, а после притича до огромния дъб, чиито клони стигаха до прозореца на трапезарията. Покатери се на него и си намери удобно място за наблюдение. Оттук чудесно се виждаше алеята за автомобили. Измъкна изпод тениската дебела книга и с победоносна усмивка я разгърна. „Властта и мечтата“ от Уилям Манчестър. Хубава книга, много по-добра, от който и да е роман. Не виждаше никакъв смисъл в четенето на романи. Кой се интересува от глупави истории, когато имаше толкова интересни неща за научаване?

Беше се вгълбила в четене близо половин час, когато вниманието ѝ бе привлечено от стъпките на баща ѝ. Той отиваше към гаража с куфарче в ръка.

— Татко, хей, татко! Почакай! — Тя бързо се плъзна надолу по ствола. — Тебе чаках, в службата ли отиваш?

— Разбира се, котенце. Носиш си нещо за четене?

— Не, иска ми се днес да ти помагам. Мога ли пак да ти подреждам книжката?

Двамата тръгнаха ръка за ръка към гаража. Докато господин Станууд изкарваше колата, тя се обърна и погледна към къщата. Майка ѝ стоеше пред вратата на кухнята и гледаше след тях. Бренди леко ѝ

помаха и тържествуващо се усмихна, преди да тръгне отново редом с баща си, който изглежда нищо не беше забелязал.

„Ще бъда същата като него, когато порасна. Как бих искала това да стане по-скоро, та никой да не ми казва какво да правя! Порасна ли веднъж, никого вече няма да слушам. През цялото време ще правя каквото си искам.“

Тя се усмихна щастливо, като си представи онова чудесно време, когато напълно ще контролира живота си. И сега не ѝ беше зле, като си помисли, но можеше да бъде и по-добре. Знаеше, че така ще бъде.

На третия ден от пристигането си тя започна да се страхува от времето за вечеря с безконечните разговори за проблемите и злощастията на хора, които не познаваше. Благодарение на Патси и Боби започна да ѝ се струва, че вече е в течение на тайните и скрити пороци на всички семейства в Източна Монтана. В началото Бренди се опитваше да отклони разговора от местните клюки. Като се надяваше, че спасителната тема за привличане вниманието на жените са дрехите, една вечер тя подхвърли:

— Блузата ти е много хубава, Патси. Този цвят ти отива.

Патси с подозрение я изгледа и Бренди изведнъж осъзна колко по-фина и скъпа е собствената ѝ копринена блуза.

— Тъхъ — отвърна ѝ Патси, — взех я от онова място, близо до кафенето — „Градът и селото“. Имат и хубави неща, но ти не би намерила нещо, което да ти хареса.

Като се обърна към Боби, тя продължи:

— Няма да повярваш кого срещнах там вчера. Момчето на Мери Харис. Продаваше на щанда за обувки. То е първият от това семейство, който получава прилична работа. Управителката на магазина казва, че добре се справя, ама знаеш какви са семейство Харис. Спомняш ли си, когато...

Бренди въздъхна и се отказа от опитите си за тази вечер.

Следващата вечер, след като не успя да пробие с темата за дрехите при жените, тя се опита да подхване мъжете с въпроса за политиката на местните власти, за да види дали това би могло да ги отвлече от разговорите за трактори и стада. Поводът беше една статия

в местен вестник за осъдителното поведение на един съдия по време на процес в съседното градче Уолф Пойнт.

— Как е възможно това да остане безнаказано? — с искрено удивление възкликна тя. — На пръв поглед той като че не нарушава закона, но да унижава така хората, да заплашва със затвор всеки от съдебните служители, който не му е угодил, да освобождава от отговорност пияни шофьори. Как е възможно след всичко това да го избират отново години наред? Та той очевидно не е нормален!

Боби избухна:

— От къде на къде си позволяваш да говориш така за тукашните хора? Да не би твоите нюйоркски политици да са света вода ненапита?

Смехът на Дък веднага разпръсна напрежението.

— Бренди, имаш много да се учиш. Семейството на съдията се е заселило тук много преди Монтана да е била обявена за щат. Ако е поскастрил някого на процеса и го е сплашил, че ще го окошари, то е, защото си спомня, че бащата на този глупак е седял на скамейката преди двадесет години със същото обвинение. Ще знаеш, че половината град е съгласен със съдията. Познавам неговия племенник и преди години...

Това, което най-много порази Бренди, бе, че вуйчо ѝ с удоволствие се включи в разнищването на местната история. Всички ли бяха потънали до шия в нея, всеки ли беше обвързан по някакъв начин с другите? Не ги ли интересуваше какво става по света? Чувстваше се погълната от задушавачата провинциална атмосфера, вече не ѝ достигаше въздух да диша свободно.

Една вечер не можа да повярва на ушите си, когато Том обяви на всеослушание, че смята да прекара съботната вечер в креслото с хубава книга в ръка.

Помисли си, че твърде прибързано бе съдила за човека и реши да бъде мила с него.

— Том — каза му доверително, — аз също обичам да чета. Какво си чел напоследък?

Оказа се, че Том обожаваше евтините любовни романчета и бе изчел стотици такива книжки. Започна да разказва за най-любимите си от тях, които до една имаха една и съща интрига. Благодарен, че е намерил заинтересуван слушател, той толкова се увлече в разказа си,

че не забеляза как след първите пет минути Бренди бе престанала дори да кима и бе свела глава към чинията със задушени картофи.

Когато вдигна глава, блуждаещият ѝ поглед случайно попадна на Джейк, който седеше точно срещу нея. Почти не бяха разговаряли, откакто бе пристигнала. Беше ѝ кимвал любезно, беше ѝ се усмихвал, но рядко ѝ продумваше. Отначало тя мислеше, че е срамежлив и вързан в езика. Предполагаше, че е от онези, които не се чувстват свободно в присъствието на непознати жени. Сега внезапно осъзна, че той просто я наблюдава. В сините му очи играеше насмешливо пламъче, като че се забавлява от отчаяната ѝ съпротива да бъде въввлечена в безкрайното бърбрене на Том за преживяванията на любимите му герои. Тя почувства, че страните ѝ пламват от раздразнение.

Извини се на останалите и занесе чиниите си в кухнята. Когато се отправи към стаята си, Джейк застана на пътя ѝ.

— Изчакайте да мине малко време — каза той. Говореше ѝ с нотка на съчувствие в гласа. — Не се притеснявайте толкова.

Бренди би почувствала успокоение при звука на неговия приятен тембър, ако не бяха тези насмешливи очи и излъчването на тази сурова мъжественост, които я караха да се усеща странно несигурна.

— Какво искате да кажете? — попита хладно.

— Не се престаравайте толкова. Трябва им време, за да ви приемат.

Не си ли въобразяваше много този мъж, като ѝ даваше да разбере, че не е на мястото си и си позволяваше да я съветва, без никой да го е молил за това?

— Благодаря, но мога и сама да се оправя. Дори и ако намирате държанието ми за толкова забавно.

Въпреки че намесата му я бе подразнила, през следващите седмици тя несъзнателно се опита да последва съвета му. Предпочиташе да си държи езика зад зъбите, вместо да се намесва в разговор или да го предизвиква. Колкото и да се стараеше, все още не успяваше да се нагоди, пък и, честно казано, не ѝ се искаше особено. Въпросът бе да успее да се разбира с всички, без да се опитва да се превърне в една от тях.

Понякога ѝ беше трудно да се въздържа да не отвърне на хапливите забележки на Патси, които все се въртяха около тези надут

учени сноби от Изтока, толкова безполезни и безпомощни, когато дойдат „по тези места, където всичките им книжки и префърцунени приказки не чинят и пукната пара за свестните хора“. Всеки ден тя изнамираше все по-нови случки за изнежените пришълци, пострадали от неумението си да се справят с живота сред полето и природните стихии. Всичките истории на Патси имаха една цел — да покажат, че не харесва пришълците от Изтока и по-специално Бренди.

Сблъсъкът между тях беше неизбежен и това се случи една вечер, когато Патси коментираше случилото се в националния резерват в североизточната част на Монтана. Три момичета от Кънектикът били се разположили на бивак в забранената част на резервата, като високомерно подценили предупрежденията на служителите от охраната. Въобще не желали да се съобразяват с опасността да бъдат нападнати от мечки — гризли. Тези животни са изключително опасни и непредсказуеми поради тънката им чувствителност към миризми. Момичетата имали непредпазливостта да държат храната си в палатката и мечката ги нападнала, като ги изпомачкала жестоко. Едно от момичетата умряло на място.

Патси се възползва от тази трагична случка като пример за това защо „тия хора от Изтока просто не ги бива по нашите места“. Няколко пъти го подчерта, докато Бренди не издържа и реши открито да се противопостави.

— Патси, аз съм от Изтока и чувствам, че постоянните ти натяквания са насочени към мен. Толкова ли ти пречи моето присъствие?

Бе сгрешила, като подцени противника си. Очаквала бе това мише създание да се свие при първия знак за опасност, но вместо това безцветните му очи засвяткаха от ярост.

— Да, ако искаш да знаеш! Трябва да ти стане ясно, че тукашните хора не изпускат от поглед вуйчо ти. Хич не му трябва да го обсаждат разни боклуци от големите градове в търсене на гадни журналистически сензации.

Дъхът на Бренди секна при тези думи. Толкова усилия бе положила да забрави. Досега никой не бе споменавал и дума за това, което ѝ се бе случило. Бе започнала да вярва, че не знаят нищо. Едва удържа сълзите си да не рукнат и избяга в своята стая.

Заровила глава във възглавницата, тя се отдаде на горчивите си мисли. През последните месеци на няколко пъти бе на косъм от емоционалния срив. Когато трябваше да свидетелства пред сенатската комисия и в последвалите месеци, когато приключваше нещата си в Ню Йорк, бе успявала да изключва съзнанието си от растящия в нея смут, но сега внезапно всичко се пробуди и усилията да го потисне отново я изтощиха напълно. Какво беше това?

Вина? Възможно е. Чувстваше се като престъпник, макар че не бе направила нищо лошо. Обида и безсилна ярост? О, да, по-скоро това беше истината. Всичките ѝ планове, бъдещето ѝ — може би плачеше за гибелта на мечтите си. Опитала се бе да издържи на насмешките, на отровните забележки на Патси за модните ѝ дрехи, преглътнала бе искреното изумление на Том, че не познава прославените автори на книгите, които всеки нормален човек трябваше да чете. В резултат на постоянното потискане на чувствата си Бренди ту избухваше в гняв, ту потъваше в сълзи.

Единствено вуйчо ѝ се държеше добре с нея, правеше усилие да я занимава и с други неща, освен с местните клюки и с разговорите около ранчото. Учудваше се на способността му да запазва собственото си достойнство и заедно с това явно не му тежеше да бъде сред тези хора.

Искаше ѝ се да се научи да бъде като него, да бъде в съгласие с всички и преди всичко със себе си.

Джейк, управителят на ранчото, бе съвсем различен. Както бе казал вуйчо, той като че ли бе встрани от всичко и само наблюдаваше. С изключение на онази вечер повече не бе я заговорил, дори рядко поглеждаше към нея. Възможно е това да бе неговият начин да изрази неодобрението си към „натрапницата от Ню Йорк“. Като че бе слязъл от класическата реклама на Марлборо — с грубоватата красота на резките си черти, мълчалив, несъмнен привърженик на мъжкото превъзходство. Такъв като него е по-добре да го гледаш отдалече, но не и да го имаш в къщата си. Питаше се какво ли си мисли за нея. Дали разбираше колко трудно ѝ беше да се нагоди към това чуждо за нея място? Припомни си как ѝ се бе усмихвал през масата. По-точно, само очите му се смееха. Лицето му беше като издялано от камък. Но като си помисли, защо трябваше да се интересува от мнението на този загубен каубой за нея?

Защо въобще бе дошла? Тук нямаше нищо. Нито приятели, нито хора, които би могла да счита за такива. А перспективата да завърже някаква романтична връзка бе още по-нищожна. В този щат не можеше да се намери дори един свестен вестник. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се затвори в себе си. Най-лошото от всичко бе, че нямаше никой на този свят, при когото да отиде. В Ню Йорк бе загубила приятелите си. А тук не бе спечелила нито един.

Лежеше с дрехите в леглото, обхваната от мрачните си мисли, когато се почука.

— Мога ли да вляза? — подаде посребрената си глава вуйчо ѝ през леко откренатата врата.

— Разбира се.

Тя подсмръкна и седна.

— Разбрах, че сте си разменили остри думи. Добре ли си?

— Напълно. Няма да се оставя да ме нападат така — каза Бренди.

— Много добре. Не съм и мислил, че ще се оставиш.

Сърцето ѝ се сви. Язвителните забележки на Патси ѝ бяха дошли до гуша и се надяваше, че вуйчо ѝ ще скочи в нейна защита. А Джон Брендън само стоеше на вратата и я гледаше.

— Бренди, знам, че с нищо не ти помагат да свикнеш с тях. Ако се нахвърля срещу им, ще започнат да се отнасят по-добре с теб, но никога няма да те уважават. Трябва да им покажеш от каква закваска си. Съжалявам, но най-добре е сама да се наложиш, вместо аз да го правя заради теб. Ако решиш да останеш в Монтана, ще трябва да се научиш да се погаждаш с местните хора. Тук знаят никои неща за твоите неприятности. И доброто ми име не може да заличи станалото.

Бренди прехапа устни. Седеше на ръба на леглото и се опитваше да се овладее.

Бе изгубила представа колко дълго стоя така. Навън бе притъмняло, когато най-сетне се раздвижи. Вуйчо ѝ бе излязъл много отдавна. Чак тогава остави сълзите си да потекат свободно.

ГЛАВА VI

Последвалите седмици минаха като в мъгла. Бренди се събуждаше късно и едва издържаше да дойде вечерта, за да се оттегли в стаята си. Ядеше съвсем малко от тежката храна, но имаше чувството, че пълнее с всеки изминал ден. Ръцете й краката й бавно се наливаха, неотвратима леност започна да обвива мозъка й. Жадно поглъщаше книгите от библиотеката на вуйчо си, но това не помагаше.

Джон Брандън бащински я уверяваше:

— Твърде дълго си живяла при ужасно напрежение, скъпа. Имаш нужда от време, за да си почине тялото ти и да изцериш душевните си рани. Много скоро ще бъдеш готова да се справяш с всичко, но какъв е смисълът да бързаш?

Прекарваше много време в кабинета на вуйчо си, удобно сгушена в някой кожен фотьойл, докато той работеше на бюрото си или обсъждаше проблемите на ранчото със своя управител. Тихото шумолене на книгата, бръмченето на телефона и неясният ромон на мъжките гласове й напомняше за съботните сутрини, когато се бе чувствала толкова щастлива в службата на баща си.

Джон Брандън разбра, че бе започнала да се връща към нормалния живот една сутрин, когато долови врявата на възбудени гласове от кухнята и завари Хети да размахва внушително показалец пред лицето на Бренди в присъствието на явно развеселения Джейк.

— Млада госпожице, ще ядеш това, което се приготвя в тази къща, и нямам намерение да купувам префинена нюйоркска храна за никого! Доволни сме от храната си и ако си твърде придирчива да я оцениш, можеш да си намериш някое друго място!

— Вуйчо Джон — помоли го Бренди, — ще кажеш ли на тази жена, че не мога да ям овесени ядки, яйца, бекон и картофи и Бог знае какво друго от нещата, които приготвя за закуска, когато по цял ден не върша нищо? Просто й казах, че искам парче пъпеш и няколко препечени филийки.

— Хей, успокойте се и двете. Бренди, трябва да разбереш, че тук нещата са различни. Консервираме повечето плодове и зеленчуци за зимата и Хети се изтрепва да затваря буркани. Ако ти се иска нещо прясно, имаме цели купища ябълки. Не виждам какъв е смисълът да се ядат калифорнийски пъпешки, когато не им е сезонът. А ти, Хети, можеше да ѝ обясниш това спокойно, вместо да викаш толкова.

Хети се върна към нейната работа на печката, но продължаваше да мърмори под носа си.

Страните на Бренди пламтяха. Виждаше как управителят се усмихва — на нея се смее, разбира се. Какъв самодоволен тип! Хети трясна пред нея една чиния, но тя въобще не я погледна и продължи да отпива, от кафето си. Страхотно се нуждаеше от физически упражнения, но трябваше да се задоволи само с кратки разходки в хладните есенни утрини.

Вероятно вече бе започнала да се връща към живота, защото все по-често усещаше раздразнение от чувството, че е попаднала в капан. С ужас си мислеше какво би било да прекара цял живот тук и да няма друг избор.

Един ден Джейк я запита:

— Имате ли вече желание да яздите, Бренди?

Тя слисано го погледна.

— Имате пред вид да язда... кон? Аз въобще не умея.

— Е, тогава Джейк ще те научи — намеси се неочаквано вуйчо ѝ.
— Сега, когато сме подготвили всичко за зимата, ще му остава достатъчно време и няма да е лошо да започнете, преди да е паднал снегът.

Сигурна бе, че Джейк си умира от смях, като си представя колко глупаво ще изглежда тя върху коня. Но и двамата бяха настоятелни, а тя наистина се нуждаеше от раздвижване. Винаги е била спортен тип, надяваше се, че няма много да се изложи.

Навякля коравите джинси, които вуйчо ѝ ѝ бе купил при едно отиване в града, тя неловко пристъпваше от крак на крак и наблюдаваше как Джейк оседлава едно огромно черно животно, което се обърна да я изгледа, когато тя се приближи.

— Не е ли твърде голям кон за начинаещи? — попита го плахо.

Джейк се засмя.

— Големината няма никакво значение, Бренди. Шеба е чудесна кротка кобила. Четиригодишната внучка на Хети винаги ме тормози да я кача на гърба ѝ и да я развеждам из двора, за да може на всички да се хвали, че е яздила голям кон.

„Е, щом едно четиригодишно дете може, защо и аз да не опитам?“ — помисли си тя.

До обяд разбра, че това съвсем не бе лесно. Да стиска зъби и да се преструва, че не се чувства безпомощна и жалка, бе направо изтощително и когато Шеба извърна назад глава да я погледне и започна да обикаля в кръг въпреки отчаяните ѝ опити да дърпа поводите, разбра, че трябва да се откаже.

— Шеба иска да ни каже, че е време да се прибира в конюшните.

Тя седеше вдървено с мисълта, че изглежда невероятно глупаво, и това щеше да бъде първият и последният ѝ урок. Плъзна се на земята и се нареди да тръгне към къщата, когато Джейк я сграбчи за ръката.

— Чакай малко. Не можеш просто да паркираш коня, както правиш с колата. Имаме още работа. Конете не могат сами да се грижат за себе си, имай предвид това.

Никога не бе предполагала, че грижите около животните изискват такъв тежък труд. Чувала бе, че се носят бали прясно сено, тежки разплискващи се кофи вода и се налага дълго да се четкат миризливите животни, но не мислеше, че това е по силите на човек като нея.

Джейк свали юздата, праметна оглавника през главата на Шеба и след това я завърза между два стълба с въжета така, че да не може свободно да движи главата си. Говореше ѝ кротко и често я потупваше. Измъкна от джоба си моркови и започна да я храни, без да се пази от огромните ѝ зъби. Бренди потръпна при мисълта да приближи пръсти до тази голяма муцуна. Но конят изглежда прекрасно знаеше къде свършва морковът и къде започва твърдата мазолеста длан. Джейк мълчаливо ѝ предложи морков, в очите му се четеше насмешка.

Тя го погледна смаяно.

— Какво, аз ли? О, не. Хранете си я вие. Твърде много държа на пръстите си.

— Тя е кротка кобила, не се заблуждавай от размерите ѝ. Хайде, подай ѝ го.

Бренди огледа отблизо конската уста — изглеждаше ужасно влажна. „Тя ще ми олигави ръката — помисли си. — Ще повърна.“ Но се овладя и като замижа, вдървено протегна напред дланта си. Джейк я пое и я придвижи точно под носа на коня. Почувствала горещият дъх, тя още по-силно стисна очи. „Всичко ще се свърши след минута“ — вдъхна си кураж и облекчено въздъхна при неочаквано мекото кадифено докосване, когато голямото животно подуши дланта ѝ и прие почерпката.

— Виждаш ли? — каза Джейк. — Шеба е истинска лейди. Мислеше, че ще ти олигави ръката, нали?

Бренди порозовя.

— Извинявай, Шеба, не бях права.

Засмя се нервно. Не беше толкова страшно, но все още не бе убедена, че ще се сближи много с това създание.

След това Джейк ѝ показа как да четка коня. Изненада се колко прах се бе набил в хълбоците на Шеба. Тази задача не изглеждаше толкова тежка, само досадно еднообразна, и тя енергично се зае с нея, още повече че кобилата бе здраво вързана и не можеше да я досегне. Притесни се все пак, когато четкането приближи до копитата. Изглеждаха ѝ много твърди.

— Продължавай да ѝ говориш и да я потупваш — каза Джейк. — През цялото време трябва да знае къде си и ѝ дай да разбере, че си много спокойна.

— Но аз не съм спокойна. — Бренди се опита да сдържи треперенето в гласа си. — Какво, ако изведнъж ме ритне с краката си?

— С копитата. Това са копита, не крака. А ти внимавай, но не се бой. Милиони пъти се е оставяла да я четкат и не вярвам да не ти позволи, освен ако не я стреснеш. Не прави нищо неочаквано и тя ще стои мирна.

— Виж тук — каза след малко той, — ще ти покаже как се чистят копитата.

Държеше в ръка заплашително изглеждащо метално шило с дървена дръжка и тя се отдръпна, за да не ѝ връчи това опасно нещо. Гледаше как той бодне копитото с острия инструмент и вдишваше острия мирис на тор и сено, който я обгръщаше отвсякъде. Шеба вдигна опашка и направи нещо изключително противно. Миризмата стана непоносима. Бренди не искаше да се покаже слаба пред този

мъж, затова мъчително преглътна и пое въздух през устата. Гледаше как Джейк работи, като се опитваше да не мисли за мръсотията, в която бяха стъпвали тези копита. Сигурна бе, че този ден не ще може да сложи нищо в уста.

— А сега — бодро обяви Джейк, — ще поработим върху зъбите.

Но Бренди реши, че вече е крайно време да поеме малко свеж въздух.

На обяд беше много мълчалива. Въпреки че бе взела душ и се бе преоблякла, около нея все още витаеше едва доловима следа от миризмата, която изпускаха съсипаните ѝ маратонки. Джейк невъзмутимо пренебрегна оплакванията ѝ и забеляза:

— Ще ти трябват ботуши.

Мислеше, че няма да докосне храната, но ароматът на горещата грахова супа я накара да изпита вълчи глад. Джейк и вуйчо ѝ я поканиха да отиде следобед с тях за провизии до съседното градче. Мисълта да седне до мускулестото тяло на Джейк я накара да се разколебае. Имаше нещо сурово в този мъж, и тя, разбира се, предпочиташе по-цивилизования тип. Свикнала бе да се движи сред мъже, достатъчно образовани, за да могат да поддържат интелигентен разговор.

Следобеда прекара в мисли за Грег. Прииска ѝ се да му напише писмо и дори състави план за съдържанието му. Бе започнала да си дава сметка колко бе сгрешила да затвори тази глава от живота си. Той бе така очарователен, толкова внимателен и пламенен любовник. Бе проявил толкова финес, за да я спечели, бе я ухажвал и обграждал със сигурността, че е способен да я закриля от трудностите и неприятните страни на живота. Двамата си бяха създали свят на интимен разкош, на ленивите сутрини между уханните копринени чаршафи, на запалената камина през зимата, пламтяща като собствената ѝ изгаряща страст.

Но знаеше, че още е рано за това. Грег винаги бе казвал, че за него най-вълнуващата част от сексапила ѝ се изразява в нейната независимост, в това, че никога не го търсеше, когато има нужда от помощ, а отиваше при него силна, готова да посрещне предизвикателството на вечното съперничество между тях. Можеше да се върне при Грег само когато отново се изправи на крака. Ако я видеше сега, на това място, той би бил ужасен. Затвори очи и с усилие на волята се опита да пропъди спомените и копнежите си.

Мъжете се върнаха тъкмо когато Хети слагаше масата за вечеря и се заиграха с внучката ѝ, която днес ѝ беше дошла на гости. Малкото момиченце се заливаше от смях, шушукаше си нещо с тях, а после се обърна към Бренди с важно личице:

— Знам едно нещо, което не трябва да ти казвам. То е за един подарък, ама страшно хубав подарък!

— Хей, не разваляй изненадата, нали ти казах да пазиш тайна! — възкликна вуйчо Джон, а момиченцето отново избухна във весел смях. — Сузи ни помогна преди малко да разтоварим камиона, само че е тършувала из пакетите. Бренди ще си получи подаръка след вечеря — увери той детето и двамата заговорнически си смигнаха.

Бренди си спомни какво ѝ бе казал Джейк за уроците по езда с малкото момиченце и предусети какъв щеше да бъде подаръкът.

След кафето Джон излезе за малко и се върна с голяма кутия в ръце. Сузи зарита с крачка от въодушевление. Когато Бренди отвори кутията, сърцето ѝ пропадна в петите. „Няма отърване“ — помисли си тя. Едва можеше да се движи от болките по цялото тяло след днешната езда, а ето че и бяха купили нови каубойски ботуши. Погледна застиналите в очакване лица около нея.

— Няма що, трябва да призная, че съм поразена — несигурно произнесе тя. — Нямам търпение да ги пробвам!

Погледна към краката си и се запита дали ще успее, без да стене от болка, да напъха крак в един от тези грозни ботуши със заострени върхове, които изглеждаха толкова неудобни. Останалите я гледаха изпитателно. Със стиснати зъби внимателно пъкна първо единия, а после и другия си крак в грубите ботуши. Бавно се изправи и изобрази на лицето си нещо, което се надяваше да изглежда повече като усмивка, отколкото като болезнена гримаса.

— Виж ти, та те ми стават идеално. Аз... аз съм... напълно сразена.

На другата сутрин едва се надигна от леглото. Джейк изглежда не забелязваше състоянието ѝ, защото на закуска ѝ съобщи, че Шеба е оседлана и я чака за лека разходка. Нито той, нито вуйчо ѝ приемаха каквито и да било възражения.

— Най-добре за теб сега е да се раздвижиш, скъпа, за да ти се отпуснат мускулите — обясни ѝ вуйчо Джон.

С въздишка на безнадежно отчаяние тя се напъха в ужасните ботуши и тромаво последва Джейк към конюшната. Въздухът бе мразовит, скоро щеше да завали сняг и може би щеше да сложи край на ездата.

Не се проявяваше като добра ученичка, но Джейк и вуйчо ѝ се преструваха, че не го забелязват и твърдяха, че след няколко седмици всичко ще бъде наред. Уроците се провеждаха редовно и скоро се превърнаха в неприятна, но постоянна част от живота ѝ. Нейното младо и добре тренирано тяло бе престанало да я боли след първите няколко дни, но в раменете си усещаше някакво постоянно напрежение, което ѝ се струваше, че ще остане до края на живота ѝ. Колко ли изненадан ще бъде Грег, когато, след като се върне в Ню Йорк, му каже, че ѝ липсва сутрешната езда? „Само че дали въобще някога това ще стане?“ помисли си мрачно.

В началото се придържаха близо до къщата и конюшната, но когато започна да седи по-стабилно на коня и се научи да го управлява, все повече се отдалечаваха към границите на обширното ранчо. Докато се движеха по оградата към ниските хълмове на запад, нямаше как да не разменят по някоя и друга дума. Въпреки нарастващото си любопитство тя научи твърде малко за своя придружител.

Джейк решително се различаваше от всички други, с които се бе запознала в Монтана — спокоен и уверен в себе си, той имаше изненадващо богат речник въпреки вида си на типичен каубой. Един ден го хвана, че споменава за неща, които само един много начетен човек: би могъл да знае.

— Виж какво обясни ѝ, след като тя изрази изненада, — твърде много време оставам сам, а винаги съм бил ненаситен читател — поглъщам всичко, което ми попадне. Понякога книгите са по-добра компания от хората.

— Посещавал ли си колеж?

Вече си позволяваше да разговаря по-свободно с него, затова се осмели да зададе този неудобен въпрос.

Той изглежда не я чу, защото смущка своя дорест кон и препусна напред.

— Ела да видиш нещо! — извика ѝ отдалеч. — То ще те накара да се чудиш в кой век сме.

Когато се изравни с него, видя в кафеникавата долина пред тях стадо пасящи животни — тъмни, заплашително огромни добичета с големи глави. Загледа ги със страхопочитание.

— Я, та това са бизони! Мислех, че са били избити много отдавна?

— Дивите говеда наистина са били почти унищожени, но известна част от тях успяла да оцелее — каза той. — Това е едно от малкото останали стада. Ед Шрьодер ги отглежда повече за свое удоволствие и с експериментални цели. Тук могат да се намерят доста места, където се продава бизонско месо — по-точно месо от кръстоската между бизона и домашното говеда. Следващия път, когато отидем в града, ще ти купя бизонски хамбургер. Полята сега не са толкова просторни като някога, но погледнато оттук, човек може да си представи, че е в 1880 година и всеки момент иззад хълмовете ще се появят индианци, преследващи стадо бизони.

— Изучавал ли си историята на Монтана? — запита тя.

— Малко — бе лаконичният му отговор и моментът на краткотрайната близост бе прекъснат, защото той обърна коня си и пое по обратния път покрай оградата.

Разочарована, тя несръчно дръпна поводите и обърна Шеба, за да го последва. Защо бе толкова раздражителен? Всеки път, когато се опитваше да подхване разговор за нещо лично, той се превръщаше в мрачен грубиян. Бе установила, докато го наблюдаваше как работи с вуйчо й, че е много по-образован и със сигурност по-интелигентен, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Подозираше, че грубото му държане и неохотата да се впуска в по-дълги разговори бяха преднамерени вероятно така се опитваше да подчертае мъжкото си превъзходство, макар и по доста старомоден начин.

ГЛАВА VII

Когато вуйчо ѝ обяви, че са поканени на едно политическо събрание в Билингс, тя прие новината с удоволствие. Монотонният живот бе започнал да ѝ омръзва.

— Трябва да се запознаеш с някои от тези хора, Брендри. Може би ще ти хареса да работиш за изборната кампания. Всички, от губернатора до обикновения чиновник, ще бъдат включени в акциите за набиране на средства.

— С удоволствие ще се възползвам от случая да се запозная с нови хора, но не разбирам нищо от политика

— Ти си умно момиче и мисля, че си получила някои горчиви уроци, което може да е от голяма полза за теб и за хората около теб в кампанията. Когато в политиката настъпват горещи моменти, изкушението да се нарушават правилата става голямо, а знам, че ти не се поддаваш на изкушения.

Това бе първият път, когато той намекваше за проблемите, ѝ, и тя разбра, че с тези думи ѝ казваше колко голямо е доверието му в нея. Протегна ръка и стисна неговата.

— Благодаря ти, че ми вярваш. Това значи много за мен.

Той се усмихна и с кимване даде да се разбере, че разговорът по този въпрос е приключен.

— По-добре си помисли какво да облечеш в петък, защото искам да се изфукам с хубавата си племенница пред всички тези политически величия и надутите им съпруги.

Това наистина беше проблем. Не вървеше да отиде по джинси и пуловер, но щеше да сгреша, ако облече, която и да е от нийоркските си рокли. „Може би трябва да отида до града и да си купя някоя полиестерна дрешка — си каза тя. — Някои от тези жени се обличат, като че ли са замръзнали във времената от преди двадесет години, и вероятно ще се наложи да им подражавам.“ Но кой знае, възможно е там да срещне и по-приятелски настроени, и по-изискани жени с прилично образование, които да са пътували достатъчно из света, за да

са в крак с новото. Ех, само да можеше тук да бъде Кари Стийл с нейния критичен поглед, за да я посъветва какво е подходящо да се облече за среща с шепа провинциални политици!

До петък следобед вече се бе спряла на дълга велурена пола в светлобежов цвят, зелена копринена блуза, която подхождаше на цвета на очите ѝ, пристегната със сребърен колан. От украшенията си подбра гривни и обеци също от сребро. Разпусна гъстата си коса, доста пораснала след последния път, когато бе ходила на фризьор в Ню Йорк.

Когато се появи така в дневната, вуйчо ѝ подсвирна от възхищение, а тя не можа да се въздържи да не погледне към Джейк, застанал до вратата. Интересуваше се от неговата реакция, но той нищо не каза, макар че когато очите им се срещнаха, между тях прехвъркнаха искрици, които я накараха да настръхне. Бързо се извърна и пое палтото си от сребърна лисица, като отдели на ритуала по обличането му малко повече внимание от необходимото.

— Е, аз съм напълно готова — обяви най-сетне с широка усмивка. — Джейк, ти също ли ще бъдеш с нас?

— Не — отговори вместо него вуйчо ѝ. Джейк има да свърши някои работи в Билингс, така че само ще пътува с нас до града. Наредих да измият буика. Тази вечер се налага да покажем малко повече стил.

Пътят до Билингс ѝ се стори твърде дълъг. Джейк седеше до нея напълно притихнал и за да запълни мълчанието, тя нервно бърбеше с вуйчо си в стремежа си да потисне нарастващото напрежение, което се излъчваше от тъмната мускулеста фигура на мъжа до нея. Когато най-сетне спряха пред хотела, тя с облекчение се измъкна навън и вдъхна хладния вечерен въздух.

Фоайето на хотела беше претъпкано, но това съвсем, не притесняваше Джон Брандън, който изглежда познаваше всички. Представяше я на фермери, юристи, бизнесмени и политици — всички придружени от съпругите си. Показаха ѝ почетния гост тази вечер — един едър добродушен и с любезно държание, мъж, вашингтонски сенатор, който ѝ смигна закачливо и каза на вуйчо ѝ, че тя е „ама наистина страхотно хубаво момиче“. Един приятен мъж със загоряло лице ѝ бе представен като губернаторът на щата Монтана.

Жените не проявяваха особена любезност. Повечето от тях бяха облечени добре, в традиционната изкуствена коприна или фина вълнена материя, но между тях не се отличаваше нито една със собствен стил. Всички те изглеждаха някак вяли и потиснати и напразно търсеше измежду тях някоя, с която би намерила общ език. Малко по-късно, когато отиде в дамската тоалетна, дочу откъслек от разговор и се почувства ужасно неудобно, осъзнала, че се отнася за нея.

— Е добре, вижда се, че много добре се разбира с мъжете, но по всичко личи, че се мисли за нещо повече от нас.

— И на какво отгоре? Ние поне не сме обвинявали никого в престъпление.

— А какво ще кажете за тези дрехи? Може би си мисли, че се намира в Холивуд или в някакво подобно място!

— Не трябва да забравяте, че хората от Изток са такива. Джон се приспособи към нас много добре, но все още не може да се каже, че е кореняк, та какво остава за роднините му?

С пламнало лице Бренди изчака зад преградата, докато се увери, че групичката жени е излязла от тоалетната. Когато се измъкна от прикритието си, застана пред огледалото ѝ внимателно се вгледа в отражението си. Тоалетът, който толкова ги бе възмутил, ѝ изглеждаше повече от скромен. Дали ѝ завиждаха или просто не бе избрала подходящото за такова място облекло?

— А, ето те! Тъкмо се чудех къде да те търся. — Вуйчо ѝ я хвана за ръката и я поведе през множеството. — Има един мъж, с когото особено държа да се запознаеш

— Хауи Морисън. Хауи — моята племенница Бренди.

— Радвам се да се запозная с вас, Бренди. Джейк Милбърн ми каза, че напредвате много бързо в ездата. Ще ви направим истинска коренячка.

Тя огледа високия побеляващ мъж с подозрение, но реши, че не влага никаква ирония в думите си. Наистина ли Джейк я беше похвалил?

— Хауи е нашият щатски сенатор — каза Джон, — но сега сме се заели да го издигнем още повече.

Морисън се засмя.

— Как не, голямо издигане! Искате да ме изпратите в Конгреса само за да можете да ме махнете от града. Можете ли да си представите, Бренди — вуйчо ви и неговите приятелчета се опитват да ме убедят да отида във Вашингтон!

— На мен ми се струва добра идея — каза тя. — Сигурна съм, че там ще ви хареса. Винаги съм мислила, че би било чудесно, ако можех да поживея в столицата няколко години.

Видът на Хауи Морисън подсказваше, че той чудесно, би паснал на вашингтонска сцена. За разлика от другите бе облечен в тъмен костюм с добра кройка, а посивелите му коси бяха грижливо поддържани. Говореше без местен акцент и в безупречен стил.

— Щом като искате да живеете във Вашингтон, защо не ми помогнете да ме изберат, за да работим заедно там? — Предложи Хауи.

Докато казваше това, една нисичка тъмнокоса, жена го хвана под ръка.

— Преди да каниш някого във Вашингтон — каза тя, — по-добре е да се посъветваш с мен.

Бренди разпозна един от гласовете, които бе дочула в дамската тоалетна, и издайнически се изчерви. Неохотно се усмихна на жената.

— Не се безпокойте. Нямам намерение да влизам в политиката, поне засега. Нямам ни най-малка представа как се води предизборна борба и не мисля, че бих искала да се науча.

— Не отхвърляйте толкова бързо идеята — каза Хауи. — Ще поговорим за това по-късно. Впрочем, да ви представя моята съпруга и пазителка Айла. Опитва се да ми внуши, че бди над мене като сокол, но истината е, че е толкова заета с управлението на своята галерия, че ми се налага да я ангажирам за обяд три седмици предварително.

— Престани, Хауи! — засмя се жената. — Харесва му да се оплаква, че го пренебрегвам, но знае, че не е истина.

— Айла има художествена галерия малко по-надолу по тази улица, специализирана в съвременното изкуство на Запада — поясни Джон Брандън. — А Хауи е адвокат, когато не е много зает в Хелена да спасява света на демокрацията.

Разговорът продължи в този лековат тон и Бренди се поотпусна за пръв път тази вечер. Дори Айла се показа добронамерена, макар че Бренди вече си имаше едно на ум за нея.

След като обиколиха присъстващите, за да си вземат довиждане и излязоха навън, вуйчо Джон неочаквано я потупа по гърба и ѝ каза:

— Много добре, справи се толкова добре, колкото очаквах, Бренди. Жените може би те намразиха, мъжете едва ли са успели да те оценят напълно, но едно е сигурно — ти направи впечатление.

— Но повечето от тях явно не ме харесаха, вуйчо Джон. Какво толкова се радваш?

— Ти им показва, че си лейди — умна и твърда жена. Имаш достатъчно време да им покажеш, че си личност, която може да бъде харесвана.

„А може и да нямам толкова време“ — помисли си. Почти два месеца бе стояла във фермата и не виждаше никакъв смисъл да остава повече. Скоро ще трябва да започне да мисли за бъдещето си.

Когато излязоха от очертанятия на града и първите снежинки се появиха в светлината на фаровете, тя осъзна, че се връщат във фермата без Джейк.

— Къде е Джейк? — попита сепнато. — Няма ли да се връща с нас?

— Не се тревожи за Джейк — полуусмихнат ѝ каза вуйчо ѝ. — Този мъж знае как да се грижи за себе си. Има си лична работа в града и ще се върне в понеделник.

Почувства, че в нея се надига раздражение, последвано от ужас. Та тя ревнуваше! Ревнува този ограничен враждебен каубой, който може би в момента се забавлява с някоя келнерка в Билингс! А не е изключено да прекара уикенда в някакъв безкраен запой. Бе дочувала мъгляви намеци за изчезванията на Джейк, а веднъж Джо ѝ беше казал направо:

— Този Милбърн е особен тип, но нека не ми казват, че не знам какво прави един мъж, когато от време на време изчезва за по ден — два. Налива се до козирката, за да си изпусне клапана, и след това отново се връща на работа, докато му дойде времето пак да се олаби.

Възможно ли бе това да е така? Бренди мислено се предупреди, че е смешно да проявява такъв интерес към един мъж, па макар и той да не е някакъв отчаян пияница. Трябваше да се съсредоточи в обмислянето на бъдещето си. Но по дългия път обратно съвсем не можеше да си представи какво точно трябва да бъде то.

ГЛАВА VIII

В този мрачен ноемврийски ден във въздуха се долавяше някаква неочаквана мекота. Поривът на вятъра беше силен, но съвсем не като студените влажни ветрове на Атлантика, които те карат да търсиш убежище на топло и сигурно място. Предната седмица бе паднал сняг, който сложи край на язденето. Бренди бе предположила, че така ще бъде до пролетта. Но се появи този вятър. Всички тук го наричаха чинуук. Времето осезаемо се стопли и въпреки забуленото в мрачни облаци небе, ледените висулки закапаха, а преспите започнаха да се смаляват.

— Видиш ли капчуците да леят сълзи, значи е дошъл чинуук — обясни ѝ Хети. — Топлите и сухи ветрове се появяват през цялата зима.

Така че не можеше и дума да става да се отърве от язденето. Макар че Бренди все още не бе овладяла кой знае колко този чудесен спорт, напоследък вземаха с Джейк на езда и малката Сузи. Момиченцето обожаваше конете, а Бренди получи неочаквана възможност да се вгледа по-отблизо в мълчаливия каубой. Не че коравият мъж се размекваше и губеше своята мъжественост. Но проявяваше безкрайно търпение към детето. От време на време разпитваше Бренди за живота в Ню Йорк и докато слушаше разказите ѝ, в сините му очи се появяваше особен блясък.

Бренди чувстваше подсъзнателното си влечение към Джейк, но не бе стигнала чак дотам, че да си го признае. Не желаше да има друг мъж в живота ѝ. След Грег едва ли някой би могъл да развълнува сексуалността ѝ. А последното нещо, от което се нуждаеше, бе някой вързан в езика тромав кравар. Спомняше си напоследък доста често старите телевизионни уестърни, в които единствената нежност на каубоя се проявяваше към коня му. Джейк идеално отговаряше на този образ.

В събота сутринта двете със Сузи завариха Джейк в обора, загрижен за състоянието на едно теле, което бе довел от пасището.

Малкото животинчето гледаше с разширени от страх очи, а тялото му се разтърсваше от постоянни тръпки.

— Ще се оправи ли бебето на кравата? — попита боязливо момиченцето. — Вижда ми се много болно, Джейк.

— Ще се оправи, Сузи. Докторът дойде да го прегледа и му би инжекция. Сега трябва да си почива.

Сузи потрепери при мисълта за инжекцията, но бе доволна да разбере, че докторът се е погрижил за бебето.

— Щом то ще се оправи, ще дойдеш ли с нас на езда?

— Не, мисля, че то ще иска някой да остане при него, сладка моя. Днес ще яздите с Бренди без мен. — Той се изправи и посочи към конюшните. — Оседлах Шеба и Ланс за вас двете, но аз наистина няма да мога да дойда. Това е едно от телетата от експерименталното стадо и е изключително ценно малко създание.

Забеляза колебанието на Бренди и прибави:

— Хайде, вървете. И за двете ви ще бъде добре. Напоследък стояхте доста затворени, не е лошо да се раздвижите. Тук нямаме често такива хубави дни като днешния и гледаме да се възползваме от всяка възможност. Не се страхуваеш да излезеш сама, или...?

Намекът, че не ще може да се справи сама бе достатъчно предизвикателство.

— Не звучи лошо — небрежно подхвърли тя. — Сигурно ще е приятно разнообразие да се излезе, без някоя бавачка да те поучава през цялото време.

Когато напускаха двора, Бренди не можеше да се въздържи да не се усмихне при вида на малкото момиченце пред себе си. Упорито като самата нея, то вярваше, че светът е създаден само за него. Крехкото му телце самоуверено се поклащаше върху широкия гръб на понито и стойката му, ако не класическа, бе поне стабилна. Бренди си помисли, че най-важното нещо е да вярваш в себе си, и пожела на момиченцето никога да не позволи някому да разруши тази увереност.

— Бренди, хайде да отидем да погледаме бизоните, искаш ли?

— Разбира се, Сузи. Само си извади от устата крайчеца на плитката, моля те. Без да искаш ще я глътнеш.

Момиченцето разля щедро заразителния си смях и смушка понито да ускори ход, без да изпуска от уста тъничката като миша опашчица плитка. Разходката до пасището на бизоните беше станала

традиционна и Бренди трябваше да признае, че бе очарована от огромните животни не по-малко от детето. Вярно, че те не правеха нещо особено, пасяха си кротко, но излъчваха някакво невероятно достойнство; магнетичния чар на славното минало.

Когато се изкачиха със Сузи на хълма и погледнаха надолу, Бренди не само се учуди, че не се виждаха никакви бизони, но забеляза огромна зееща дупка в оградата. Спуснаха се по пътеката до мястото. Май бизоните бяха решили да посетят имението Брандън и бяха помели преградата.

— Къде са те, Бренди?

— Не знам. Струва ми се, че са решили да ни дойдат на гости. Може би са някъде наоколо. Я по-добре да се връщаме и да кажем на Джейк. Сигурна съм, че на Дядко няма много да му хареса, когато разбере, че са му съборили оградата, и ще се наложи Джейк да събере хората, за да напъдят бизоните обратно и да закърпят мрежата. Хайде, тръгваме обратно.

Понито на Сузи, Ланс (твърде дребно за Ланселот), беше известно с кроткия си нрав, но и най-спокойният кон хуква като стрела, ако е подплашен. Тъкмо бяха обърнали и се заизкачваха по хълма, когато видяха, че малка групичка бизони бе застанала на пътя им и спокойно пощипваха оскъдната трева край пътеката. По-големите животни не им обърнаха внимание, но едно игриво бизонче подскочи, за да ги посрещне, и въпреки предупредителното пръхтене на възрастните си събрата хукна към тях. Ланс за миг замръзна от изненада, после се понесе, накъдето му видят очите с вкопчилата се от ужас за гривата му Сузи. Малките ѝ крачета безпомощно се мятаха върху повдигащите се хълбоци.

Това се случи толкова бързо, че Бренди нямаше време за мислене. Тя просто реагира. Смуши своята кобила, сграбчи юздите и се спусна след Сузи. Единствената ѝ мисъл бе да спре препускащото пони.

Като че времето бе спряло. Вятърът, конят и прерията се бяха слели в едно цяло, а тя се чувстваше неразделна част от него. Чаткането на копитата на Шеба отекваше в ушите ѝ. Вниманието ѝ бе приковано единствено в плачещото момиченце, вкопчило се с все сили в гривата на подплашеното пони. Бързо скъси разстоянието до дребното конче и се изравни с него. А сега какво? Искаше да сграбчи

юздите и да забави лудешкия му бяг, но не бе сигурна дали сама би успяла да запази равновесие. Трябваше нещо да се направи, защото само едно спъване по неравната земя, и Сузи щеше да полети с главата надолу.

Вместо да сграбчи юздите, Бренди изпревари с Шеба понито отдясно и след това започна да описва широка дъга вляво, като го държеше вътре в оформящия се кръг. Когато кръгът започна да се стеснява, понито, почувствало сигурност от язdecата пред нето едра кобила, забави ход. Нагодила се към равномерната скорост, Бренди най-сетне се чувства достатъчно уверена, за да се пресегне и да сграбчи юздата на понито. След това не бе трудно да спре и двата коня. Плъзна се от седлото и взе треперещото дете в прегръдките си.

Когато момиченцето се успокои и сълзите му спряха, Бренди я сложи на гърба на Шеба и здраво я държа пред себе си по целия път до конюшната. Ланс ситнеше далече зад тях с наведена глава.

— Виж — каза хлипаща Сузи. — Той се срамува от себе си, нали?

— Не е толкова виновен, мъничка моя. Той беше просто уплашен, също като теб.

„И като мен“ — си каза наум.

Джейк и вуйчо Джон бяха на двора пред конюшната и ги очакваха. Докато Джейк помагаше на Сузи да слезе от коня, детето възбудено бърбеше, напълно възстановено от преживяния страх.

— По-бавно, Сузи. Цвърчиш и каканижеш като малка катеричка, нищо не се разбира.

Джейк погледна към Бренди за обяснение.

— Бизоните са проникнали през оградата — каза тя, като си поемаше дъх. — Едно от малките им ни изненада и понито на Сузи се подплаши, това е всичко. Тя се прояви като истински джигит — увисна на врата му и яздеше в това положение достатъчно дълго, докато успя да спра Ланс.

— Бренди ме спаси — настоя малкото момиченце. — Ако бях паднала, щях да се сплескам на пихтия — добави важно то и изтича в къщата, за да се похвали на баба си с вълнуващото приключение.

— Това са децата — обади се вуйчо й. — Вече е забравила напълно преживяния страх.

— Страхът беше и за двете ни. Трябва да благодаря на Джейк за уроците по езда. Може и да сте си мислили, че съм лоша ученичка, но излиза, че съм усвоила повече, отколкото предполагах и аз самата.

Когато докосна ръката му и вдигна с усмивка лице към него, по тялото ѝ като че премина мълния е толкова високо напрежение, че отдръпна пръсти и отстъпи няколко крачки назад. По лицето му нищо не можеше да се прочете: „Не го ли почувства и той — запита се тя. — Не, изглежда, че не.“

Вечерята се превърна в честване на нейното първо бойно кръщение. Хети измъкна отнякъде огромна бутилка бургундско и ароматът му се стори на Бренди не по-лош от този на най-изисканите френски вина в Ню Йорк. Всички вдигнаха тост за Бренди. Вуйчо Джон ѝ Джейк я гледаха с гордост, а Хети се люшкеше между благодарността и подозрението, че по някакъв начин неопитната ездачка бе причинила инцидента. Том и Дък я потупаха по гърба, като че сега бе станала част от групата на смелите каубои, а Патси и Боби поне тази вечер трябваше да си държат езиците зад зъбите. Само Джо я караше да се чувства неудобно с втречения си поглед и макар че не казваше нищо, ясно бе какво му се върти в главата.

Но най-странното от всичко бе собственото ѝ чувство — радостната възбуда от ездата, топлотата, която струеше от гордия с нея вуйчо Джон, и дори известно удоволствие от дружелюбния прием, който ѝ оказваше тази вечер целият персонал на фермата. За пръв път, откакто бе дошла в тази част на великата американска пустиня, Бренди не се чувстваше отчуждена и безполезна. За пръв път се усети като частица от живота в самото сърце на тази обширна земя.

ГЛАВА ІХ

Сега Бренди яздеше с непознато преди удоволствие. Гордостта, че беше спасила Сузи, фактът, че бе превъзмогнала страха, ѝ даваха увереност. Вече се държеше съвсем свободно на седлото и въпреки това бе разочарована, когато разбра, че не се нуждае повече от уроци. Затова се почувства много поласкана, когато една сутрин Джейк я помоли да отидат заедно да проверят оградата.

— Загърни се добре и си вземи дебели ръкавици. Няма да те карам да кърпиш дупките в мрежата, но ще бъдем доста време на открито, за да огледаме оградата по целия периметър, и не ми се ще да настинеш.

Бренди бе възприела фермерския обичай да грабва от куката някое дебело палто или мушама, само дето все още търсеше измежду безбройните общи палта в антрето някое относително по-чисто изглеждащо. Трудно ѝ бе да свикне с мисълта, че други хора са обличали дрехата, която носеше, но в края на краищата, мислено се успокояваше тя, нали не се допира до кожата ми. Днес навлече над пуловера си дълъг, грубо обработен кожух. Джейк си бе взел обичайното дънково яке, което обличаше над различни дебели вълнени ризи.

— Сигурен ли си, че няма да ме караш да кърпя оградата? — подразни го Бренди. — Спомням си онзи първи урок по езда, когато ме убеждаваше, че трябва да четкам Шеба от главата до копитата, да я изкърпя и да ѝ изстържа зъбите, след като бях яздила цял час.

Споменът за това го накара да се разсмее.

— Признавам, тогава си мислех, че имаш нужда да научиш някои неща. Предполагам, че съм се престарал. Но я се виж сега — седиш на коня, като че си родена на седлото, обикаляш съвсем сама из цялото ранчо и — не е нужно да го отричаш — изпитваш огромно удоволствие от ездата, нали?

— Прав си, но не разбирам как стана това.

— Ти просто се отпусна, това е всичко. — Двамата работеха добре заедно, оседлавайки с привични движения кротката Шеба и Чероки — дорестият кон на Джейк.

Денят бе ясен, но мразовит, температурата се бе върнала към нормалното за сезона равнище след топлия чинуук. Сивото надвиснало небе предвещаваше скорошен сняг. Яздеха в синхрон като следваха коритото на ленивата рекичка, успоредно на оградата. Дърветата от двете страни на бреговете протягаха безлистните си клони към мрачното небе, а тъмните им стволоче се губеха в преспи сняг.

— Малко потискащо е, не намираш ли? — я попита Джейк. — Това време на годината трудно се понася от тези, които не са свикнали.

— Трудно е, признавам — отвърна му тя. — Но вече започвам да разбирам защо хората са толкова привързани към тези места. В тях има нещо провокиращо, нещо, което чака да бъде завладяно. Знам, че може да ти прозвучи странно, но в известен смисъл същото усещане имам, когато съм в Ню Йорк.

Джейк мълчаливо яздеше до нея и мина доста време, преди да заговори:

— Бренди, даваш ли си сметка, че за пръв път споменавах сама Ню Йорк, без да съм те питал за него?

Направи й знак да дръпне юздите и сам спря до нея. Наситеносиньото на очите му се бе смекчило. Сега, когато в тях нямаше искрица смях, можа да забележи дълбоко стаената топлота.

— Мисля, че трябва да говориш за това, да го изтръгнеш от себе си. Не е необходимо да говориш с мен, ако не желаеш, но все едно, с някого трябва да го споделиш. Имам чувството, че в противен случай повече ще те боли.

— Всъщност — бавно каза тя — мисля, че започвам вече да се излекувам. Но е толкова трудно да се обясни на хората... Може би ми е трудно да намеря оправдание и за самата себе си.

— Хайде, ела. — Той се плъзна от коня си и протегна ръце към нея. — Взел съм едно одеяло, ще го постелем ето там, където земята ми изглежда суха. Не съм кой знае колко опитен като местните хора, но все пак ме бива да запаля огън на открито и можем да си направим кафе. Ако ти се иска да говориш, аз съм добър слушател. А ако не искаш, и така е добре, просто ще постоим около огъня.

Скоро те седяха с длани, обгърнали топлите канчета с кафе. Бренди изпитваше непреодолимо желание да се изсмее.

— Не е ли забавно — опита се да обясни — да седим наред полето пред огъня по обедно време. Чувствам се като глупачка.

— Хей, не подценявай обстановката. Малко ли е, че наоколо няма жива душа? Колкото за другото, поне досега не съм чул... — той се наведе напред и прилепи ухо до земята.

— Какво правиш, за Бога?

— Стар индиански номер — вслушвам се за тропота на стадото бизони.

— Мисля, че ме баламосваш.

— Но ти не виждаш наоколо никакви бизони, нали?

Засмяха се едновременно с възникналата между тях нова близост — той, грубият западняк, и тя, разглезената нюйоркчанка, сега просто двама приятели в избелели джинси и ботуши за езда, грееци се в студения ден пред огъня, запален сред безкрайната прерия. На Бренди не ѝ се вярваше, че ще се чувства така привързана към този мълчаливец, който се смееше и се шегуваше с нея. Не бе сигурна какво го бе променило толкова. Не смееше да попита, пък и не ѝ се искаше да разваля момента. Чувството на другарство бе толкова рядко в живота ѝ, така изненадващо, че се боеше то да не изчезне от прекалено много въпроси.

— Джейк, кажи ми нещо за себе си. В теб има нещо повече, отколкото в един...

— В един прост кравар? Или в един управител на ранчо? Това ли искаше да кажеш?

— Не, разбира се, че не... просто си мисля... Ти правиш това нарочно, нали? Караш ме да се чувствам неловко, за да престана да ти задавам въпроси.

Той я погледна по онзи смуцаващ начин, който винаги я предупреждаваше да спре, преди да е прекалила. Внезапно осъзна какво я бе карало да се чувства толкова неудобно. Той никога не отклоняваше поглед; очите му гледаха право в нейните, без да мигнат, а тя не бе свикнала с такава прямота.

— Права си, Бренди. Точно това правя. Гледам да избягам от въпросите ти. Но ти обещавам, че когато му дойде времето, ще отговоря на всичките, един по един. Просто не мога да го направя

точно сега. Разбираш ли? А, между другото, и ти чудесно се справяш с избягването на въпросите.

Той ѝ се усмихна и в угълчетата на тези смущаващи очи се появиха бръчиците на смеха.

Само че настроението си беше отишло заедно с едва зародилата се близост. За пореден път изпита напрежението, пораждащо се от неговото присъствие, което я покоряваше с невероятно силната си мъжественост. А само преди минути се бе чувствала съвсем различно!

Тя рязко промени темата на разговор със забележка за времето, защото наистина ѝ стана внезапно студено.

Веднъж загърбили опасната зона, между тях отново се установи приятелски тон. Стъпкаха остатъците от огъня и заличиха следите от присъствието си, след това подновиха проверката по продължението на оградата. Когато притъмня, те се отправиха по обратния път, обгърнати в замислено мълчание.

На вечеря Бренди се чувстваше уморена, но това бе една блажена отпадналост, приятна слабост, която ѝ напомни, че съвсем наблизко я чака мекото легло и поне половин час с хубава книга в ръка, преди да я погълне сънят. „Групата около масата тази вечер е необичайно тиха“ — отбеляза си мислено тя. Не долавяше питащите погледи на вуйчо си, защото доста често изпращаше през масата по някоя бърза усмивка на Джейк.

* * *

Когато дните започнаха да стават къси, животът в ранчото навлезе в един монотонен, но приятен ритъм. Бренди яздеше, когато времето позволяваше, отдалечавайки се все повече из околността, тъй като се чувстваше все по-уверено на коня. Понякога с нея идваше и Сузи, но по-често бродеше сама.

Най-хубавите дни бяха онези, в които Джейк я канеше да ги придружи или когато вуйчо ѝ излизаше на езда с нея и ѝ разказваше за миналото на тази част от Монтана, за индианските войни, за стадата бизони, изобилствали някога по равнините. Бе започнала да чувства величието на тази безкрайна земя, което ѝ помагаше да разбира привързаността на мъжете като Джейк и вуйчо ѝ към Запада.

— Вуйчо Джон — попита тя един ден, — какво наистина те накара да се установиш завинаги тук? Роден си на Изток и доколкото знам, никой от фамилията не е имал преди връзки със Запада. Каква бе причината да се решиш на тази стъпка?

Преди да отговори, той се замисли за момент.

— Бренди, не би трябвало да ти казвам това. И ако посмееш да кажеш някому... — Той размаха пръст пред лицето ѝ. — Съвсем не се шегувам, ще трябва да ми обещаеш. Ако някой узнае, това ще ме унищожи.

„Какво толкова би могло да бъде? — зачуди се тя. — Криминално минало? Съвсем не подхожда на характера на Джон Брандън. Що за тайна би могъл да крие от света?“

— Вуйчо Джон, по-добре не ми казвай... Не искам да надничам в живота ти. Но трябва да знаеш, че съм способна да запазя тайната ти. В края на краищата, ние сме една кръв.

— Знам. Само че тя е направо глупава. Не знаех нищичко за Монтана, а ако знаех, никога нямаше да дойда тук. Това е самата истина. — Той потвърди казаното с отривисто кимане. — Не бях възнамерявал изобщо да идвам по тези места и не проявявах никакъв интерес към тях. Като повечето от моите приятели, исках да живея и работа в Бостън. Но имаше едно момиче и виждаш ли... Само не ми се смей, Бренди! То бе решило да запише предуниверситетския колеж по тези места, а аз толкова безумно се бях влюбил в нея — или така си мислех тогава, — че я последвах. Толкова бях налупал въдицата, че сигурно съм приличал на въртоглава овца. Под носа ми я откъсна един кретен от Големия Каньон. Влачех се из кампуса обезумял от мъка известно време, но бях твърде горд, за да се примиря и се върна у дома — мисля, че в това си приличаме. Затова и останах. Останалото го знаеш. Неусетно Монтана се вмъкна под кожата ми и ме завладя. После срещнах Ан и това окончателно реши нещата. Станах западняк до мозъка на костите си.

Те обърнаха и известно време язدهа мълчаливо, докато Бренди не наруши тишината:

— Вуйчо Джон, разкажи ми за Ан.

— О, скъпа, няма кой знае какво за разказване. Тя почина много млада. Толкова прекрасна млада жена... Ние се надяхахме да създадем голямо семейство, но не ни бе дадено време да го сторим. Мечтаех си,

че някога из ранчото ще щъкат моите внуци, а нямам дори свои деца. Е, може би някога твоите деца — мислиш ли, че твоите деца биха искали да прекарват лятото в ранчото?

Тя се опита да потисне напирещите сълзи, преди да отговори:

— Моите деца биха били щастливи, вуйчо Джон! Ако някога имам деца... те ще имат нужда от дядо. Но по-добре да не се размекваме толкова сега. Хайде да видим кой ще стигне пръв до къщата.

Тя препусна с Шеба покрай него, развяла буйната си разпусната коса във вълнуващата надпревара с вятъра. Вуйчо ѝ поклати глава. „Все още бяга — помисли си, — все още бяга...“

ГЛАВА X

Тази сутрин Бренди се събуди необичайно рано, но из къщата отдавна се разнасяше приятното звънтене на посуда и бърбенето на неясни гласове. Изкушаващо бе да се наслаждава на безделието под топлите завивки в студената ноемврийска сутрин, но вече бе заела място в ритъма на фермерския делник и кухненските шумове ѝ служеха като сигнал за ставане. Много неща имаше да се правят с приближаването на истинската зима и Бренди проверяваше всяка сутрин предстоящите задачи за деня заедно с вуйчо си. Работата не изискваше кой знае какво напрежение, но тя постепенно се научаваше да разбира простото задоволство да следва усиления, а понякога и безсмислен ход на безбройните домакински задължения.

Подуши във въздуха изкусителното ухание на бекон и кафе и стомахът ѝ незабавно реагира с радостни звуци, което я накара да се измъкне от леглото и да нахлузи джинсите и топлата бархетна риза.

Вуйчо Джон, Джейк и Хети бяха в кухнята и я посрещнаха с престолено недоумение, в което прозираше задоволство.

— Брей! Я вижте кой е станал толкова рано! — възкликна вуйчо ѝ.

— Бързо! Дайте ѝ кафето, че още е като замаяна — подразни я Джейк.

— Защо не млъкнете вие двамата! — срязва ги Хети. — Такъв шум вдигате, че можете да разбудите и мъртвец.

— Да си призная — виновно се намеси Бренди, — събудих се по-скоро от аромата на закуската. Дали е останало малко за още един човек?

— Е, може и да се намери нещичко! Най-сетне започна да идваш на себе си — каза Хети. — Само си разчисти място на масата и ще бъдеш затрупана с ядене. Как ги искаш яйцата?

— Не, не искам да се изхвърлям отведнъж, Хети — засмя се Бренди. — Малко плодове и препечена филийка ще са ми достатъчно. Нека отложим яйцата за по-нататък.

Двете жени си размениха усмивки на взаимна симпатия, която напоследък бе започнала да се създава между тях.

Бренди си взе чиния и прибори и седна до мъжете на масата. Хети щеше да се присъедини към тях всеки момент, но както винаги, все си намираще някаква работа, дори и след като масата бе сервирана.

— И така, Джейк, донесе ли списъка?

— Да, Джон. Смит ми се обади, че са получили онази част за трактора и Дък може да я монтира утре. Останалите неща, които имам да купувам, няма да ми отнемат много време. Ще се върна, преди да сте се усетили.

— Знаеш ли — Хети едва бе изчакала последните му думи, — ще ми трябват някои неща за кухнята. Подправките ни са се привършили, ще трябва да се запасим добре с брашно, захар, олио и други необходими неща. Ако ги купиш на едро в Билингс, ще излезе много на сметка. Мислиш ли, че ще ти остане време да се отбиеш в бакалията?

Бренди се подсмихна. Хети бе пресметнала точно времето, за да изненада Джейк. Всеки знаеше как мрази той да пазарува, особено от магазините за хранителни продукти, които намираще за претъпкани с досадни купувачи, явно притежаващи шофьорски книжки за пазарски колички, ако се съди по ловкостта, с която ги управляваха. Както обикновено, Хети го бе спипала натясно в последната минута и бе използвала присъствието на вуйчо Джон, безсилен да скрие усмивката си при тази стара, но винаги ефикасна клопка.

— Няма що, Джейк, хванаха те в капана. Хети, имаш ли списък?

— Ами, да ви кажа, нахвърлих един снощи, преди да си легна. Помислих си, че като ще тръгва рано, трябва да съм готова. Джейк, така и така си тръгнал за града, добре е да набавиш всички тези неща, преди времето наистина да се е влошило. Защо да биеш път сред проспите през зимата...

Израз на комично отчаяние се появи върху лицето на Джейк, който местеше поглед от един на друг:

— Сигурни ли сте, че не сте се наговорили? Добре, Хети, печелиш. Дай ми списъка. Но това ще ти струва нещо. Очаквам за тази вечер, освен разкошна вечеря и твоя шоколадов кейк, задължително с онази глазура, дето се прави отделно и после се покрива със сметана.

Преди да се усети, Бренди възкликна:

— Джейк, нека да дойда с теб! Докато тичаш по твоите работи, аз мога да напазувам в бакалията. Това ще бъде едно малко развлечение за мен.

— Сигурна ли си? Пътят е дълъг, пък и не е много живописен по това време. Макар че ще ми е приятно да имам компания — побърза да добави.

Бренди бързо си плисна очите, среса се надве-натри и грабна чантата си. Джейк я чакаше в пикапа със запален двигател, за да постопли малко кабината. Беше мразовита сутрин и се наложи да изстъргват скрежа от прозорците. Слънцето току-що бе изгряло и сивото небе започна да се обагря от бледа синевина. Не се виждаше нито едно облаче. Бренди дълбоко си пое въздух и усети мириса на горящи дърва. Стори ѝ се много приятен. Усмихна се на Джейк и се настани до него.

По пътя за Билингс слушаха радио и си разменяха лениво по някоя дума. Понякога шеговито запяваха заедно някоя особено популярна мелодия. За Бренди бе изненада да види този толкова мълчалив мъж така оживен и открит, след като вече се бяха опознали. Това я накара да се замисли. Не можеше да си спомни някога да се е отдавала на удоволствието на мига, без да се грижи за утрешния ден. По-голямата част от свободното си време от юношеството и младостта бе прекарала в учене. По-късно, когато градеше кариера, малкото свободни часове посвещавахе на социалните контакти, полезни за нейния бизнес. Дори шегите и смехът в предишния ѝ живот се отнасяха или до работата, или до икономиката и политиката. Да се шегува и смее просто от щастие, да си припява недостатъчно умело заедно с радиото и да изпитва радост от това бе нещо, което никога досега не бе правила.

— Бренди? Къде си се отплеснала? — прекъсна мислите ѝ гласът на Джейк. — Казах, че ще те сваля тук пред магазина. Ще ти трябва най-малко три четвърти час, за да се справиш с покупките. Хети винаги пише по две неща в списъка, в случай че не можеш да намериш точно каквото ѝ трябва, но мисли му, ако не спазиш указанията! Зле ще си изпатиш после. Аз ще отида да видя какво е станало с поръчките в кантората на Джон Доор. Няма да ми отнеме повече от час. Ще се видим в малкото кафене отсреща. Остави количката с покупките до колата, аз ще ги натоваря, когато се върна.

Тя му се усмихна:

— Джейк, мисля, че ще се оправя. Що се отнася до Хети, все ще се разберем като жени.

Той вдигна рамене и поклати глава. Бренди пъргаво скочи на тротоара и здраво затръшна вратата на пикапа, който веднага потегли.

Само половин час по-късно Бренди вече разбираше защо Джейк мрази толкова пазаруването. Като че ли всичко се бе наговорило срещу изброените в списъка на Хети няколко възможности от едно и също нещо. С дългия списък в ръка тя обикаляше из просторното хале и си мислеше, че твърде самоуверено си бе представяла нещата. Никога не бе влизала в магазин, където всичко се продава на чували, на буци и на бали. Само за минути бе препълнила догоре една количка и се наложи да я привърже до касата и да се върне за втора. Кулинарното въображение на Хети бе изпъстрило списъка с най-различни и многобройни прибавки, чиито имена понякога ѝ бяха непознати. Въпреки умерените цени, огромните количества направиха една солидна сметка и тя с облекчение погледна дебелият плик, който ѝ беше връчил вуйчо ѝ. Магазинът предлагаше специални цени за фермерите и някои улеснения в плащането, но Джон Брандън предпочиташе да плаща в брой.

Малко след единадесет тя се появи от магазина иззад препълнените догоре колички, които с труд избута на паркинга. След това си купи вестник и, доволна от изпълнената задача, седна в кафенето пред димящата чашка, за да чака Джейк.

Той се появи след десетина минути.

— Е какво, жива ли си още?

По дяволитото му изражение Бренди се мъчеше да отгатне дали цялата работа не бе нагласена и дали още от самото начало не бе предвидена за тази ужасна мисия.

— О, нямах никакви проблеми. Не виждам защо толкова те затруднява едно пазаруване.

— Лъжкия. Изглеждаш остаряла с пет години.

Бренди не можа да се удържи и се ухили:

— Защо ме остави да се измъча до сетни сили напълно сама? Почакайте, мистър Милбърн, ще ви го върна тъпкано. Остаряла значи? Е, сега поне знам откъде са ви посребрените слепоочия.

— Вярно е — призна си той, докато разбъркваше своето кафе. — Обзалагам се, че след като толкова добре си се справила, Хети никога повече не би ми се доверила в пазаруването.

Изпиха кафето, после решиха да си поръчат сандвичи и ги изядоха, зачетени мълчаливо във вестника.

— Е, хайде да товарим продуктите — каза Джейк. — Имаш ли сили да изпълним още няколко поръчки?

— По-добре да те почакам в пикапа.

Но не го направи, разбира се. Тръгнаха заедно от магазин в магазин, за да изпълнят поръчките на всички от фермата. Обувките на Дък трябваше да се пооправят. За вуйчо Джон купиха принтерна хартия за компютъра. Трябваше да търсят някаква плоча за Патси, а Том им бе връчил списък със заглавията на любимите си уестърни. Джейк добре познаваше местата, където отиваха, учтиво си бърбеше със собствениците и задоволяваше любопитството им, като представяше Бренди и обясняваше коя е тя. Наближаваше два, когато тръгнаха обратно.

— Джейк, наистина ми бе приятно да се поразвлека малко от монотонния живот.

— Мислиш ли, че доброволно ще се съгласиш да пазаруваш отново?

— Може би не, но нямам нищо против да ти правя компания.

— Хич не си го и мисли! По-добре да се мъча сам, ако нямаш намерение да поемеш част от бремето.

На пръв поглед той се шегуваше очите му искряха, но в дълбочината им се четеше удоволствие от присъствието ѝ и нещо като предупреждение. Стана ѝ приятно. Той наистина бе мил човек — не от онези, които биха предизвикали романтичния ѝ интерес, но във всеки случай би могъл да ѝ бъде добър приятел. Само ако не беше толкова въздържан и потаен, когато ставаше въпрос за миналото му и за живота му извън ранчото.

— Искаш ли да научиш нещо повече за историята на Монтана? — попита я внезапно Джейк.

Бренди моментално се сети за невероятно дебелината книга, която Том ѝ бе заел и която имаше невероятното заглавие „Сакаджауеия“. Не искаше да го обижда, като откаже, затова процеди едно оскъдно „Разбира се“, надявайки се той да схване намека.

— Много добре. Ще ти покажа нещо, което ще ти помогне да почувстваш духа на Монтана по-добре от всичко друго. Жалко би било да не го видиш. Не мога да си представя по-силно въздействаща картина.

Последното бе казано толкова тържествено, че събуди в Бренди внезапен интерес. Свърнаха от шосето и се понесоха по път, осеян с табели „Национален паметник на битката на Къстър“. Небето все още беше безоблачно, но във въздуха витаеше предчувствие за приближаваща буря. Джейк спря пикапа и я остави да огледа безкрайната равнина с губещите се до хоризонта хълмове.

Когато излязоха навън, първото нещо, което усети, беше вятърът. Той вдигаше нагоре косите ѝ и щипеше с безбройни игли страните ѝ. Повървяха до мястото за посетители. Беше затворено, а наоколо не се виждаше жива душа. Стояха и гледаха полето на някогашната битка и Джейк започна да ѝ разказва какво се бе случило на Литъл Бигхорн.

Бренди бе дълбоко потресена от ужаса на онази кървава битка, състояла се преди повече от век, когато тази обширна земя започнала да се населява. Хората от Изтока започнали да порят земята с железни плугове, а огради от бодлива тел очертавали граници там, където нямало естествени ограничения.

Било 25 юни 1876 година. Денят бил горещ. Слънцето стояло високо в небето и бавно клоняло към залез. Въпреки сегашния студ Бренди си представи как са се чувствали войниците във вълнените си униформи, как са се задавяли от прахта, вдигнала се от техния поход, нетърпеливи да се присъединят към своите, готови да влязат в бой, но същевременно и малко уплашени. Сигурно индианските воители са били по-леко облечени, по-малко защитени, но несъмнено са имали много по-голям кураж — те били въоръжени със силата на своите убеждения. Те се биели за земята, която обичали, а не за чужда земя, която биха искали да завладеят и експлоатират. Борели са се за своето съществуване — съдбата на земята и индианците била неразривно свързана. В съзнанието си Бренди чуваше тропота от копитата на хиляди коне, виковете и предсмъртните писъци. Не ѝ бе трудно да си представи омразата и гнева, подхранвани от желанието на едните да защитят земята си и необходимостта на другите да поставят основите на бъдещото си съществуване благодарение на нея.

Едно заградено място на билото показваше убежището на последните защитници. В отчаянието си Къстър и остатъците от неговата войска изпозастреляли конете си, за да ги използват като прикритие. След края на битката преброили четиридесет и двама войника, скрити зад барикадата от тридесет и седем мъртви коня.

„Струвало ли си е всичко това?“ — питаше се тя. Въпреки че това било значителна победа на индианците, те все едно изгубили покъсно всичко. Избиването на хората на Къстър само раздухало омразата и ненавистта към индианците. Белите завладели земята и само за малко повече от стотина години вече бяха съсипали голяма част от нея. Бренди тръсна глава в прилив на гняв и мъка.

— Това е ужасно място, Джейк. Всичко е било толкова безсмислено. Трябва да се срамуваме. Никога няма да разбере смисъла на убиването.

Въпреки това в себе си знаеше за какво е била тази битка. За земята.

Погледна на север и на изток от хълма. Прерията се разстиляше безкрайна пред нея. Не беше много трудно да си представи как е изглеждала преди Къстър. В сравнение с по-мекия пейзаж на източната част на Съединените щати тази земя бе истинско предизвикателство. Това бе земя за сурови мъже.

Разбра защо Джейк я бе довел тук. Монтана бе предизвикателството, с което тя трябваше да се пребори.

ГЛАВА XI

Бренди лежеше в леглото си и гледаше небето през панорамния прозорец. Беше рано сутринта на Коледа. Не си спомняше последния път, когато бе виждала изгрева на слънцето. Не обръщаше внимание на такива неща, когато бе в Ню Йорк, въпреки че се бе случвало да работи до ранни зори. Но кой се сеца да вдигне поглед към небето след някоя изтощителна нощ?

Затова сега не можеше да се нагледа на прекрасното природно явление. Никой не ѝ бе споменавал за тази тънка ивица зелена светлина — първата цветна окраска, пробила мрака на нощното небе. След зеленото идваше яркото жълто на нахлуващата светлина, пред която тъмнината се оттегляше в панически бяг. След това иззад все още тъмния хоризонт се появяваха оранжеви и червени лъчи. След тях изплуваше слънцето — огнено, гневно в началото, но когато постепенно избледнееше червенината му, синьото властно изпълваше всичко наоколо. Най-сетне небето придобиваше своето невероятно дълбоко монтанско синьо.

Сетивата ѝ бяха придобили съвсем нова чувствителност към природата, нещата около нея и малката групичка хора, към която с радост се присъедини в трескавата подготовка за Коледа. Дори Хети, недопускаща друг да владее в нейното царство, бе опитала да изпълни някои нейни рецепти и с готовност се съгласи да приготви за празника няколко „префърцунени“ лакомства.

Като си припомни революционните промени в храненето, които Хети под нейно влияние се канеше да въведе поне на закуска и бунтът, който те щяха да предизвикат, Бренди се засмя и се почувства достатъчно разсънена, за да се раздели без съжаление с топлото си убежище под завивките и да се измъкне от леглото.

Коледа. Чувствата ѝ бяха смесени — винаги по празниците чувстваше липсата на родителите си. Липсваше ѝ и Ню Йорк, но същевременно изпитваше радост, че се намира тук.

Тази вечер щеше да има голямо празненство. Щяха да дойдат хора от съседните ферми, поканени бяха Хауи и жена му Айла. Бренди леко се смръщи при тази мисъл. Харесваше Хауи, който не преиграваше с толкова популярния тук образ на „доброто старо момче“. Доставяше ѝ удоволствие да разговаря с него и да се състезава по остроумие, когато си разменяха шеговити закачки. Виж, Айла беше съвсем друго нещо. Още от първата им среща в Билингс стана ясно, че Айла не може да понася жените от типа на Бренди. Е добре, може би Айла ще бъде достатъчно заета да си бърби с фермерските съпруги, за да я остави на мира.

Защото Бренди имаше намерение да се забавлява.

В кухнята Хети месеше гевречета и раздаваше наоколо команди. Усмихна се на Бренди с неочаквана топлота.

— Браво, че си станала толкова рано! Вземи си чаша кафе и само изчакай малко — след минута първа ще опиташ от топлите гевречета.

Бренди с удоволствие вдишваше празничните аромати, изпълнили цялата къща. Вече не се чувстваше гузна, че не помага в готвенето — знаеше къде ѝ е мястото и къде да застане, така че да не пречи.

За тази Коледа не се впусна в големи покупки. Избра от нещата, които си бе донесла от Ню Йорк, няколко подходящи за жените подаръци. За Сузи приготви своята ярко розова барета и подходящ към нея шал. Малкото момиченце от седмици се бе вглеждало с възхищение в тях. За Патси, Боби и съпрузите им беше изпекла сама сладкиши по най-добрите рецепти на нюйоркските деликатесни магазини и знаеше, че те ще ги харесат. Не бе пропуснала и Джо, въпреки че го намираше отблъскващ. Не искаше да го пренебрегва само защото изпитваше недоверие и страх от него. Може би преценката ѝ бе прибързана.

Хети бе по-специална. Бренди бе уверена, че между тях се бе установило примирие. Отнасяше се с респект към по-възрастната жена и разбираше, че първоначалното и резервирано поведение на Хети не е било враждебно, а само предпазливо и изучаващо. За нея бе приготвила две колиета — едното сребърно, другото от червени мъниста, — заедно с чифт обеци. Беше преценила, че въпреки привидно грубата си външност Хети не би имала нищо против да прояви малко суетност и това можеше да се отгатне по грижите, които

полагаше за косата си — поддържаше черния ѝ цвят и редовно си правеше прическа.

Вуйчо Джон щеше да получи старата колекция снимки на майка ѝ. Въпреки че братът и сестрата бяха живели разделени дълги години, Джон винаги бе следял с жив интерес живота на семейството на Бренди и по начина, по който често я разпитваше за майка ѝ, тя усещаше колко привързани един към друг са били двамата.

Най-трудно ѝ бе да избере нещо за Джейк. Може би и за него би било достатъчно да получи от сладкишите, но и се искаше да му подари и нещо друго. Въпреки многото неизказани неща между тях се бе установило нежно приятелство, малко неуверено все още, но ставащо определено по-близко и трайно. Може би именно защото се отнасяха с уважение към правото на другия да пази мълчание за подробностите от миналото си, те се чувстваха така добре заедно. Подаръкът за Джейк трябваше да бъде нещо специално, но не прекалено лично.

Той продължаваше да я смайва с познанията си за света, е дълбочината на мисълта, която често прозираше под привидната му елементарност. Несъмнено бе много начетен и тя бе установила, че силният му западен акцент изчезва, когато се увличаше в разговора. Беше забелязала това на няколко пъти, преди да се реши да го попита какво означава този феномен. Той се бе ухилил широко и бе отказал да отговаря на такива въпроси, а единственото му обяснение бе, че „нема нищо чудно, кога трябва да дума пред такъв добър слушател“.

С удоволствие и често ѝ разказваше за детството си в Тексас. Сега тя знаеше всичко за първия му кон, за това, че преди няколко години родителите му бяха починали, че поддържа връзка с останалите си роднини. Но Джейк никога не споменаваше за живота си след седемнадесетгодишна възраст. За последните петнадесет години не можеше да се разбере нищо, освен „о, нищо особено, просто се размотавах тук-там и правех най-различни неща“. Но какви бяха тези неща, така и не уточни. Бренди вече бе убедена, че и той има нещо в миналото си, от което се стреми да избяга.

Бе се опитала да разбере нещо повече за него от другите. Хети и Боби се показаха много съдържани. Бренди си помисли, че вероятно и те не знаеха нищо и цялата мистика около Джейк ги дразнеше. И двете

можеха да изброят фамилните клонове поне на три поколения местни жители, а за Джейк не бяха никак словоохотливи.

Вуйчо Джон се задоволи да каже, че „няма кой знае колко ценни неща в миналото на този мъж“ и че „той е най-добрият управител в целия щат. Без него щяхме да бъдем загубени“.

Веднъж случайно се бе изпуснала да зададе въпрос за него на Патси. Горчиво съжали, че го бе направила, защото се вбеси от получения отговор:

— Да ти кажа правото, не знам откъде е дошъл, защо е тук и поради каква причина. Той винаги се държи така, като че е нещо повече от другите. Само че ние поне не изчезваме по цяла седмица на всеки три — четири месеца и не посещаваме бардаци, за да се заливаме в безпаметни гуляи.

Тя хвърли изпитателен поглед към Бренди:

— Съжалявам онова момиче, дето ще се претрепа да тича по него, за да го пипне. Моичкият поне си знае мярката на пиенето.

През последвалите няколко седмици Бренди още повече се ядосваше на себе си, че любопитства за Джейк и че следи дали пие повече от другите, когато всички се събираха около масата. Но не, той не се отличаваше от другите мъже, пиеше бирата си мълчаливо и ставаше все по-замислен, докато другите мъже ставаха все по-шумни и сприхави.

Най-накрая реши да престане да се тревожи за миналото му, което не беше нейна работа в края на краищата, и да се наслаждава на настоящето, в което двамата все повече се сближаваха.

За Коледа се спряла на два подаръка за Джейк. Заедно с другите той щеше да получи от сладкишите, а когато се удадеше случай да останат насаме, щеше да му подари любимото си томче поезия на Джон Дън. Преди седмица Джейк бе влязъл в кабинета на Джон и я бе видял зачетена в книгата.

— Отдавна не съм препрочитал Дън. Би ми се искало някой ден да седна и да го прочета отново.

Тя понечи да го попита кога един каубой намира време за четене на поезия, но тогава влезе вуйчо й и моментът бе пропуснат.

Бренди прекара остатъка от предобеда в шетане из къщата. В един часа си взе гореща вана, изми дългата си гъста коса и я сплете в сложна плитка, сложи си най-финото френско бельо и с наслада усети

нежния допир на коприната до тялото си — беше забравила колко чувствен може да бъде той.

В три часа вече бе готова. В елегантната маслинено — зелена копринена рокля с праметнат на раменете кремав шал, извезан с оранжевочервени пайети, изглеждаше цъфтяща от здраве и свежест. Допълнителните килограми, които бе натрупала от гозбите на Хети, се бяха превърнали в мускули благодарение на язденето. Отражението в огледалото ѝ показва неподозирана преди женственост и когато влезе в кабинета на вуйчо си, възприе възхитеното тихо подсвиркване зад себе си като нещо естествено. Обърна се и срещна вперения в нея поглед на Джейк. Толкова сила имаше в тези очи, така настойчиво обхождаха цялата ѝ фигура, че кожата ѝ настръхна.

— Изглеждате умопомрачително красива, госпожице Станууд. Карате човек да започне да цени Изтока — с насмешлива официалност я подкачи той.

Тя му хвърли преценяващ поглед. Гладко избръснат и ухаещ на сандалов сапун, той бе облякъл сив костюм над бялата риза, на чийто фон се открояваше раирана в няколко нюанса на сивото вратовръзка. Контрастът с обветреното му лице подчертаваше много повече мъжествената му грубоватост, отколкото обичайната фланелена риза и джинсите. Винаги го бе смятала за привлекателен и много мъжествен мъж, но до този момент не си бе давала сметка колко поразително красив бе той в действителност.

— Благодарско. И вие бая хващате окото, господин Милбърн — изрече тя, имитирайки ужасния местен диалект.

Той посрещна шегата с усмивка и синьото в очите му стана още по-наситено.

Бренди го гледаше като омагьосана. По някакъв неуловим начин този мъж се различаваше от нейния компаньон по езда. Възможно бе това да се дължи на костюма, ушит в елегантна кройка, на скъпите италиански обувки... До този ден бе готова да се закълне, че той носи ботуши за езда дори под душа и в леглото.

„Може би точно това прави той при своите изчезвания, за които разказваше Патси — помисли си тя. — Не се напива до затъпяване, а си купува такива неща.“

— А, ето къде сте били двамата. Божичко, Бренди, какво си направила със себе си тази вечер? Изглеждаш страхотно в този тоалет!

Ще ги удариш всички в земята.

Вуйчо ѝ се бе издокарал е най-доброто, което можеше да се намери на местния пазар, и с новите си неделни ботуши. Прошарената му коса старателно бе пригладена назад. Бренди никога не го бе виждала да излъчва толкова неподправена радост. Усмихна му се топло и го прегърна.

— Честита Коледа, вуйчо Джон.

— Е, Джейк, няма що, и ти изглеждаш великолепно тази вечер. Радвам се, че реши да останеш с нас. Честита Коледа!

Двамата си стиснаха ръцете. Между тях имаше доста години разлика във възрастта, но бяха един тип мъже. Мъже от Запада — открити и честни, притежаващи неподправено чувство за достойнство. Не бяха склонни да играят сложни игри и мереха нещата от живота по свой собствен начин съобразно своите стандарти.

Когато се позвъни на входната врата, Джон Брандън предложи ръката си на Бренди и тримата се отправиха да посрещнат първите гости.

Празненството протичаше много добре. Храната беше превъзходна, а гостите непринудено бърбеха помежду си. Разчистиха голямата маса и мъжете се събраха, около нея, за да умуват къде да я преместят, явно предстояха танците. От групичката бяха излъчени неколцина музиканти — един китарист, един цигулар, някой каза, че свири добре на хармоника, а друг обяви, че ще пее. Впрочем, хората ги знаеха като квартета „Мидената черупка“. Четиримата фермери бяха сформирали групичката си преди години, така че Бренди присъстваше на традиционната им коледна изява. Беше ѝ забавно да слуша стоновете и ругатните на мъжете, които, докато мъкнеха масата, се кълняха, че от година на година става все по-тежка.

Хауи изникна зад нея и положи ръка върху рамото ѝ.

— Млада госпожице, бих желала да разменя няколко думи с вас.

Тя се обърна усмихната и го последва в кабинета. Не се изненада, че завари вуйчо си там, настанил се вече на кожения диван с крака върху масичката за кафе и чаша уиски в ръка.

— Желаш ли едно питие, скъпа? — попита Джон Брандън, стана и се отправи към витрината с напитките.

Тя местеше поглед от единия към другия и се питаше какво ли са намислили.

— Като ви гледам така, струва ми се, че ще имам нужда от някоя и друга глътка.

— Мъдро решение, момичето ми. Джон, мисля, че тя ще бъде най-подходящия ни избор. — Хауи широко ѝ се усмихваше.

— Хей, вие двамата, защо не разкриете картите?

Мъжете си размениха многозначителни погледи. Вуйчо ѝ ѝ подаде чашата и ѝ направи знак да седне до него на дивана.

— Бренди, ти си умна жена. Постигнала си голям успех в света на бизнеса и си се движила в среда на могъщи хора. Имам предложение за тебе, едно истинско предизвикателство, но мисля, че ти можеш да го поемеш. Всъщност, това е нещо, в което ще можеш да се изявиш.

Хауи впери настойчив поглед в очите ѝ.

— От десет години съм в законодателното тяло на щата — продължи той — но време да се придвижва нагоре. Имам намерение да се кандидатирам за Конгреса сега, след като мястото е свободно. Искам ти да ръководиш моята кампания.

Бренди затаи дъх. Не искаше да каже нещо прибързано. Това би могло да бъде нейният голям шанс. Ако успееше да се справи добре, това можеше да послужи като стабилна основа за връщането ѝ в Ню Йорк. Хауърд Морисън ѝ предлагаше път към възкресението.

Бавно издиша, отпи глътка от уискито, обмисляйки възможностите и опасностите, които криеше предложението. Имаше свръхестествен нюх към бизнеса — сега ѝ се предоставяше възможност отново да го докаже. Да се води предизборна кампания сигурно не бе по-различно от всеки друг бизнес, само че се изискваше много по-голяма бързина в решенията и действията, тъй като времето бе ограничено.

Знаеше, че притежава безценни качества за всяко бизнес начинание. Но знаеше също, че е възможно името ѝ да представлява най-голямата заплаха за Хауи. В резултат на грешката, която бе допуснала, тя бе опетнила репутацията си. Представяше си какъв вой би вдигнала пресата, ако се разрови в миналото ѝ. След онзи публичен скандал в Ню Йорк медиите нямаше да се поколебаят да я окалят сега и тук, в Монтана.

— Сър, вие навярно знаете онова, което се случи с мен. При цялото ми уважение към вас — сигурен ли сте, че добре сте обмислил всичко? Моята репутация едва ли би могла да се сравни с тази на Снежанка и мога да бъда огромна пречка за вас.

— Бренди, това е политика. Под дърво и камък да търсиш, в нея не могат да се намерят Снежанки. Млада си, а младите хора имат право да допускат някои грешки. Възможно е да си направила много голяма грешка, но не чак толкова, че да погребеш себе си, нито пък мен. Имам нужда от човек, който разбира от бизнес. Имам нужда от някой, който притежава голяма енергия, който мисли бързо и намира правилни решения. Мисля, че качествата ти далеч превъзхождат възможните пречки, които могат да възникнат от твоето минало.

Джон Брандън леко се прокашля, за да привлече вниманието.

— Бренди, мисля, че ще направиш добре да помислиш върху предложението. Убеден съм, че участието ти ще бъде от полза и за двама ви.

Бренди се усмихна. Изградената в безбройни преговори броня скри вълнението и объркването, което чувстваше.

— Хауи, аз сериозно ще обмисля всичко, но трябва да знаете, че нищо не разбирам от предизборни кампании. Дори не знам при кого да отида, за да се посъветвам.

— Това не трябва да те притеснява — отбеляза той. — Има подготвителни семинари за ръководители на кампании. Можем да те изпратим във Вашингтон за един кратък курс и ще се върнеш тук, готова да задвижиш нещата. Знаем, че ти можеш да се справиш.

— Благодаря ви. — Тя поклати глава. — Ще помисля върху това. Не мога да взема решение за една нощ. Нали няма да ви забавя, ако ви дам отговор до края на седмицата?

Хауи широко се усмихна. Знаеше, че е събудил интереса ѝ.

— Напълно ме устройва.

Бренди хвърли поглед към вуйчо си, който изглеждаше твърде доволен от себе си, и потръпна от радостно предчувствие. Съдбата ѝ даваше знак, че е дошло време да се завърне в истинския свят, и това вероятно бе най-добрата възможност да го направи. Вярно, че никога не бе мислила за кариера в политиката, а и не бе още готова да се постави в центъра на вниманието на пресата, но трябваше добре да обмисли големия шанс.

Извини се и се върна при гостите. Танците бяха започнали. Джейк танцуваше с една фермерска съпруга, а другите ги бяха обградили, за да ги гледат. Двамата танцьори правеха сложни стъпки, с които се славят народните танци на Запада. Никога не бе виждала Джейк в такава светлина, но той винаги бе пълен с изненади. Погледа го известно време и се усети как си задава въпроса дали ще я покани за следващия танц.

Музиката свърши и хората възхитено заръкопляскаха. Джейк се поклони на партньорката си, пошегува се, че му е изкарала водата и е страхотно жаден, и се измъкна от дансинга.

— Ето къде си — каза ѝ, когато се озова до нея. — Едва успях да се добера до теб. — Той хвърли поглед към вратата на кабинета. — Какви ги забъркват там онези двамата?

Поведе я към бара. Тя му разказа за предложението на Хауи.

— Изглежда ми добра възможност — кимна одобрително Джейк. — Смяташ ли да приемеш?

— Още обмислям. Твърде съблазнително е това предложение, за да се отхвърли с лека ръка.

— Тогава какво те спира?

Тя остро го погледна.

— Да не искаш да кажеш, че не знаеш нищо за мен?

— А какво трябва да знам?

— Ти си довереник на вуйчо ми, ти си дясната му ръка. Все трябва да ти е казал нещичко.

— Знаеш ли — каза той, — твоят вуйчо знае добре да пази тайните си, когато иска.

— Предполагам, че си прав, но сигурно познаваш миналото ми. Не мислиш ли, че то е достатъчно, за да провали всяка кампания?

— Би могло. Но притежаваш много други качества, които биха могли да заличат миналото. Не можеш да оставиш само една грешка да спре движението ти напред в този живот.

Тя го погледна с невярващи очи. Не виждаше вече в него типичния каубой от Марлборо. Мъжът пред нея беше истинска находка. Той бе верен приятел, а отгоре на всичко беше невероятно привлекателен.

— Хайде да танцуваме — усмихна му се.

Вечерта набираще скорост. Двамата не танцуваха изключително един с друг, но прекарваха на дансинга колкото е възможно повече време. Бренди се забавляваше от сърце. Не усети кога се изниза времето и хората един по един си тръгнаха с шеговитата заплаха, че щом като тук се правят такива весели партита, всяка година ще идват на гости по Коледа. Накрая и оркестърът си прибра инструментите. Бренди застана на входа с вуйчо си и Джейк, стискаше ръце наляво и надясно и пожелаваше на всички весели празници. Нощта беше студена и тя започна да трепери, но нехаеше за това.

След като и последните гости потеглиха, Джон Брандън каза:

— Е, деца, хайде да вземем по една последна чашка.

Тримата се втурнаха към кабинета, за да се стоплят.

Хвърлиха още една цепеница в камината и седнаха с чаши в ръка пред огъня. Говореха за хората, които им бяха направили впечатление. Двамата мъже ѝ разказаха някои забавни истории от предишни коледни празненства. Шегуваха се и се заливаха от смях, докато сълзи потекоха от очите им.

Най-сетне Джон Брандън каза:

— Е, за мене е време да си лягам. Да не сте и помислили да ме будите в ранни зори, за да си отворям подаръците! Твърде стар съм да се боря с махмурлука. Ще се видим чак по обяд.

Когато останаха сами в кабинета, Бренди и Джейк дълго останаха вгледани един в друг. Джейк пръв наруши мълчанието.

— Като стана дума за подаръци — започна той, — намерих нещо, което идеално ще подхожда на тези твои големи зелени очи.

Стана, за да вземе сакото си, и затърси из джобовете му.

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да ти го дам сега.

Подаде ѝ малка кутийка. Тя внимателно я разви. Вътре имаше овална брошка от нефрит, обрамчена със златна рамка. Зеленото на скъпоценния камък от Аляска беше дълбоко и наситено, а златният обков около него се отличаваше с чистите си линии.

— Благодаря, Джейк. Прекрасна е! Не знам какво да кажа...

— Видях я и ми напомни за очите ти. Този камък е създаден за теб.

Тя го прегърна. Като че ли електрически ток премина през телата им. За миг си помисли, че ще я целуне, но той се отдръпна.

— Е добре, трябва да си призная, че и аз имам подарък за теб. Стой тук, веднага ще се върна.

Бързо изтича до стаята си и грабна приготвеното пакетче.

— Ето, заповядай — протегна му го, когато се върна в кабинета.
— Не е нещо голямо, но...

Тя се спря. Знаеше, че не трябва да се извинява за подарък. Но дали щеше да го хареса?

— Бренди, това е твоето собствено томче! — Той ѝ се усмихна.
— Благодаря ти.

Когато се наклони да я прегърне, в нея се надигнаха невероятни усещания. Силата на ръцете му, неговите широки мощни гърди... Почувства се обезсилена от внезапно нахлулото желание. Той я целуна по бузата и промълви името ѝ. Отново я целуна по бузата, след това взе в шепи лицето ѝ и потърси устните ѝ. Тя му отвърна страстно, вкусвайки неговите жадно и ненаситно, наслаждаваше им се така, както се бе любувала на изгрева тази сутрин.

Ръцете му опряха в раменете ѝ и той леко я отдалечи от себе си.

— Може би най-добре е да си вървя.

— Не, моля те! — чу се тя да казва. — Не искам.

— А какво искаш? — Гласът му се снижи до дрезгав шепот.

— Боя се да искам каквото и да било, но те моля да останеш.

Той се доближи до нея и леко я погали по страната. След това, без да произнесе дума, я грабна на ръце и я понесе към нейната стая.

Лунната светлина струеше през прозореца. Не бе нужно да се пали лампа. Тя стоеше пред него и очите ѝ бяха приковани в неговите. Той нежно я целуна по устните и взаимната им страст ги помете с непознатата сила. Езикът му настойчиво разтваряше устните ѝ, играеше нежно с крайчеца на нейния, докато цялата се изпълни с трепетно нетърпение. Ръцете му умело се плъзгаха по тялото ѝ, докато се спряха на ципа отзад и с едно-единствено движение го разтвориха. Копринената ѝ рокля се свлече на земята. Тя колебливо го докосна с ръце, но после бързо започна да разкопчава ризата му, като галеше широката бронзова гръд. Скоро и двамата стояха голи, окъпани от лунната светлина. Бренди потрепери, но не беше от студа, а от изпълващото я ликуване на плътта, което като че ли никога преди не бе познавала. Мълчанието между тях вибрираше от силата на взаимната им страст. Той я поведе към леглото и нежно я положи на меката

покривка, след това легна върху нея. Допирът на неговото силно мускулесто тяло караше кожата ѝ да пламти и изгаря.

Искаше го веднага. Всеки нерв в тялото ѝ крещеше за милост. Тя застана, зашепна името му, но той продължаваше да изследва тялото ѝ с устни. Езикът му нежно си поигра със зърната на гърдите ѝ, после се плъзна до пъпа ѝ и по-надолу. Целувките му намираха най-потайните кътчета на бедрата ѝ и това я накара да се извие в дъга срещу него. Устните му продължиха пътя си до стъпалата ѝ, тя усещаше горещия му дъх върху пръстите на краката си. Отново изстена и в следващия миг усети как устата му покрива нейната. Не можеше повече да издържа и с вик се устреми напред, разтвори бедрата, за да срещне търсещия му член.

Движеха се в съвършен ритъм, сякаш се бяха слели в едно тяло. Отгатваха най-скритите си желания, стенеха и се смееха, вкопчени един в друг като на живот и смърт, изчакваха се, докато страстта ги накара да се забравят, и заедно достигнаха кулминацията.

Останаха да лежат изтощени, ръцете им леко се докосваха, а телата им постепенно се връщаха към обичайната температура. Тя искаше да докосва всеки милиметър от него, да запази спомена за силното му тяло и нежните му ръце завинаги. Вече знаеше какво значи пълното сливане между мъжа и жената, изпитала го бе и се чувстваше безмерно щастлива.

Събуди се късно на другия ден със същото чувство за щастие. Джейк си бе тръгнал малко преди зазоряване. Къщата бе потънала в тишина. Тя се протегна и свря лице във възглавницата, която още носеше аромата на неговото присъствие. Слабините ѝ се свиха в сладък спазъм, предизвикан от спомена за изминалата нощ.

Изпитваше непознато досега усещане за пълна завършеност. За пръв път в живота си се чувстваше така изпълнена с живот. Осъзна, че беше си струвало заточението в тази далечна пустош, за да открие това чувство.

Седна в леглото, прибра колене под брадичката си и се вгледа в снежната прерия, блестяща в непокътнатата си белота под слънцето. Стори ѝ се, че и тя е изпълнена с живот и прелива от радост.

Следващата седмица бе изпълнена с чудесни преживявания. Дватамата с Джейк гледаха да си откраднат колкото може повече време, за да останат сами. Не можеха да се наситят на близостта си. Бренди винаги се бе гордяла със своята способност да се контролира и да спазва известна дистанция в отношенията си с мъжете. Така беше и с Грег.

Но нещата с Джейк бяха съвършено различни. Не че не се владееше, просто бе обхваната от чувството, че се е впуснала да изследва девствена територия, неотбелязана на картите. Зимният покой в утихналото под снега ранчо, последвалите след Коледа следобедни снежни бури даряваха на двамата жадни един за друг влюбени безценни мигове на уединение. Лежаха през ленивите следобеди по цели часове в прегръдките си и тя чувстваше нужда да му разказва за детството си в Ню Ингленд, за работата си и трудния път към успеха, който бе извървяла в Ню Йорк. Той я слушаше внимателно, понякога задаваше въпроси, които издаваха нещо повече от учтив интерес, и докато тя му отвърщаше, леко я галеше по цялото тяло, като пръстите му често се спираха на нефритената брошка между гърдите ѝ.

Една вечер ръцете им случайно се докоснаха на масата, докато тя му подаваше чинията. Очите им се срещнаха — нейните издаваха копнеж по томителните му ласки, а неговите подсказваха, че е готов да ѝ ги даде по всяко време. След вечерята побързаха да измислят някакво извинение и да се измъкнат, за да се втурнат през глава към хижата му, където се любиха на приглушения светлик на керосиновата лампа, сгрявани от пращящия в тумбестата печка огън.

Един следобед, когато Бренди остана сама в къщата, излезе снежна виелица. Вуйчо ѝ беше в града за продукти, а Хети беше отишла на гости при дъщеря си. Бренди гледаше през кухненския прозорец и си мислеше със съжаление за чудесната възможност, която пропускаха. Знаеше, че зад плътната снежна завеса е хижата на Джейк, но вихрушката замиташе всяка следа и бе невъзможно да намери пътя до там. Въздъхна с мисълта, че понякога животът е отчайващо несправедлив. Вятърът зловещо свиреше и тя потръпна. Копнежът ѝ по Джейк беше непоносим.

Когато излизаше от кухнята, чу как задната врата се блъсна и сподирян от снежната вихрушка, се появи Джейк.

— Да не си полудял? — извика Бренди.

Безкрайно се радваше, че го вижда, но бе изумена, че се бе подложил на риска да се заблуди в снежната виелица.

Той залости вратата и широко ѝ се усмихна.

— И таз хубава, госпожо — провлече говор по местния диалект, — така ли се посреща мъж, който е дошъл да спаси една сладка женичка от страшната буря?

— А ако се беше заблудил? — Опитваше се да бъде строга, но лицето ѝ неволно се бе разтегнало в глуповато щастлива усмивка.

— Сигурно никога не си забелязала телта, която свързва тази къща с моята хижа — обясни ѝ той.

Беше я виждала, разбира се, но не беше се замисляла за какво може да служи.

Джейк продължи:

— Завързвам едно въже за нея и като се държа за него, мога да стигна до къщата дори със завързани очи.

Пристъпи напред и я обви с ръцете си.

— Освен това — прошепна, притиснал топлите си устни до врата ѝ — не виждах никакъв смисъл да губиш целия ден сама в тази голяма къща, след като тази страхотна буря се е погрижила за нашето уединение.

ГЛАВА XII

Денят в навечерието на Новата година дойде с ясно, но мразовито утро, а в кристалночистия въздух се долавяше обещание за пролетно обновление. През последните няколко дни както никога досега Бренди се бе оставила на сърцето си да я води. Всякакви възможни проблеми, които биха могли да възникнат във взаимоотношенията ѝ с мъж като Джейк, ѝ се струваха незначителни. Нежността между тях беше много по-значима, отколкото всякакви практически съображения, които разумът ѝ се опитваше да ѝ наложи.

Може би по-нататък щеше да се наложи двамата с Джейк да се справят с различията в начина им на живот, но сега нямаше време за това. Единственото, което сега я интересуваше, бе, че този силен и страстен мъж я караше да се чувства желана и закриляна — нещо, което ѝ бе липсвало досега. Вярваше, че по-късно щяха да се справят някак с изглаждането на всички незначителни подробности от тяхната връзка.

Нетърпелива да го види отново, отхвърли завивките, нахлузи джинсите и любимата си фланелена риза и след бегъл поглед към огледалото забърза за закуска. Джейк щеше да я подразни, че пак се е успала, в усмивката му щеше да има нежен намек за тайната на техните нощи на любовен шепот и споделена страст, която ги държеше будни до ранни зори. Помисли си, че ще бъде добре да поездят заедно в това ясно време.

Когато влезе в кухнята и завари там Джо, който седеше със злорадо самодоволен вид на тъповатото си лице, стомахът ѝ се сви в лошо предчувствие. Никога не се бе чувствала свободно в негово присъствие. Само успокояващото присъствие на Хети, улисана в обичайната кухненска шетня, я накара да се отпусне. Побъбриха си с нея за чудесното време, но Бренди непрекъснато се питаше защо Джейк закъснява толкова за закуска.

Наля си малко портокалов сок, взе препечена филийка и си избра от купата за плодове един по-малко презрял банан. Хети ѝ хвърли

загрижен поглед, в който се четеше, че това не е достатъчно да държи сито едно младо момиче. Бренди усмихнато отвърна на погледа и седна колкото бе възможно по-далече от Джо. Имаше нужда от повече пространство, когато той бе наоколо, безпомощна да овладее чувството на застрашеност, което изпитваше в негово присъствие. Винаги когато поглеждаше към него, се сблъскваше с втренчения му поглед. Той не свеждаше очи, а я оглеждаше отвсякъде преценяващо и лицето му издаваше недвусмислените му намерения. Може би никой друг не забелязваше това, затова се опитваше да не му обръща внимание. Смятаха го за саможивец и след като другите почти не го забелязваха, защо бе необходимо тя да се тревожи?

Но къде беше Джейк? Дали не трябваше да отиде и да го събуди? Въпреки че двамата подозираха, че връзката им не е останала скрита от останалите, никой от тях не се чувстваше готов да я афишира открито. Ревниво пазеха своята неприкосновена тайна.

Хети излезе от кухнята и ги остави сами с Джо. Тя се опита да се съсредоточи в закуската.

— Знайш ли — обади се Джо, — ако чакаш Джейк, ще има дълго да кибичиш тук.

— Какво каза? Не разбрах добре.

— Казах, че ако разчиташ на Джейк, нема да го дочакаш.

Собствените му думи му се видяха смешни и той се захили.

Обзе я тревога, но не каза нищо.

— Той се така прави — зашепна Джо. — Намери си некое убаво девойче, позабавлява се с него, а след туй земе, та изчезне. Понекога със седмици, понекога три-четири дни. Мислех те за по-паметна, за некое от онези управни момета от Изток. Ама ядец! Да се оставиш така баламски на въдицата на този пишман — управител като едното нищо, бива ли?

Той поклати глава с израз на съжалително снизхождение.

Това шега ли беше? Не бе възможно да говори сериозно. Джейк щеше да й спомене нещо, ако имаше намерение да пътува, сигурна бе в това. Рязко стана от масата и излезе без нито дума в отговор. Усещаше тежкия му поглед в гърба си, когато грабваше от коридорчето дебелилото яке, и това чувство не я напусна, докато не излезе на двора, затръшна ядно вратата зад себе си.

Студеният вятър неприятно пощипваше страните ѝ. Наведе се, за да се защити от бесните му пориви, и решително закри към малката хижа на Джейк. Пътьом надникна в конюшните, но от него нямаше и следа. Чероки бе в яхъра, значи не бе излязъл някъде по работа. Сърцето ѝ като че слезе в петите, когато се озова пред хижата и видя, че джипът му го нямаше. Може би му се е наложило да излезе рано сутринта за някоя извънредна поръчка. Само това ще е. „Хайде, Бренди — си каза, — смешно е да се тревожиш толкова. Вуйчо Джон сигурно знае къде може да е той.“

Но Джон Брандън съвсем не я успокои. Лицето му се помрачи и за известно време потъна в замислено мълчание.

— Не ти ли каза той... въъ... Джейк... нищо ли не ти каза?

Безмълвието на вуйчо ѝ я изненадваше много повече, отколкото ако ѝ бе казал нещо неопределено в отговор. Той се вглеждаше настойчиво в нея, като че се опитваше да чете по лицето ѝ.

— Скъпа, предполагам, че ще ти се наложи да поговориш за това с Джейк, когато се върне. Мислех си, че ти е казал за това пътуване.

— Искаш да кажеш, че знаеш къде е и няма да ми съобщиш?

— Бренди — Джон я погледна право в очите, — нямам представа къде може да е. Каза ми, че иска да ползва няколко свободни дни, но не знам къде е отишъл, а какво ти е казал или не ти е казал — това е нещо между вас двамата. Никога не насилвам Джейк да ми каже каквото и да било. Уважавам правото му на собствен живот. Той е най-добрият управител на ферма по тези краища. Свикнал съм с това, че от време на време отсъства, защото влага всичко от себе си в работата си тук. Но Джейк си има свой собствен живот и не искам да надничам в него.

— Каза ли ти за колко време заминава? — попита тя.

Възможно е това да е едnodневно отсъствие, сигурно се е появило нещо неочаквано, той скоро ще се върне, просто не е имал време да ѝ каже.

— Каза ми, че ще отсъства три седмици.

Три седмици! Тези думи пометоха всичките ѝ надежди. Не трябваше повече да се заблуждава. Той се бе подиграл с нея.

Спомни си мълчанието му, когато тя му говореше за Нова година. Просто се бе усмихнал и ѝ бе стиснал ръката, докато тя бърбореше, и то пълни глупости, както се казва. Тя строеше планове, представяше си как ще прекарат заедно нощта, а той дори не си бе направил труда да ѝ

каже истината. Сега ѝ се видя в съвсем различна светлина случката отпреди два дни, когато бе отворила вратата на вуйчовия кабинет, без да знае, че вътре има някой. Видя широкия гръб на Джейк, който тихо говореше по телефона.

— Виж, щом съм казал, че ще го направя, значи така ще стане — дочу тя. — Ще дойда навреме.

Тя се бе прокашляла леко, за да даде знак за присъствието си, а той ѝ бе направил знак с ръка да почака, тъкмо свършвал разговора.

— За какво става въпрос? — се бе осмелила да попита.

— Не беше нещо важно. Просто ми се накараха, че се бавя с един проект.

А устните му, ръцете му... я накараха да забрави чутото.

Сега, когато отново и отново извикваше в съзнанието си тази сцена и си спомняше всеки нюанс, разчепкваше всяка дума, я болеше от мисълта, че всичко е било запланувано отпреди, че е имал намерение да отпътува в края на седмицата, без да я предупреди, без да ѝ предложи някакво обяснение.

Почувства, че парещи сълзи изпълват очите ѝ. Пред нея вуйчо ѝ разчистваше преспите от навалелия през нощта сняг с малко преувеличена съсредоточеност. Благодарна за проявената деликатност, тя изтича в конюшната. Мислите ѝ объркано се въртяха около едни и същи въпроси: Как бе могъл Джейк да ѝ се подиграе така? Как е възможно Джейк да бъде толкова различен от мъжа, за когото го мислеше?

Всичко, което преди ѝ изглеждаше така прозрачно, се бе оказало дълбоко погрешно.

Джо ѝ бе казал истината, няма съмнение. След като я бе омотал, след като я бе накарал да си въобразява, че представлява нещо за него, Джейк просто се бе извърнал и я бе изоставил без нито дума.

С непослушни ръце и невиждащи от сълзи очи тя оседла Шеба и препусна към хълмовете. Препускаше лудо, без да обръща внимание на студа и ледения вятър. Чак когато усети, че пръстите ѝ са се вдървили и хиляди иглички болезнено я бодат, тя обърна и в галоп се насочи към конюшната. Животът ѝ отново се бе объркал, в един миг се бе разпаднало толкова обещаващото начало и бъдещето ѝ лежеше пред нея пусто и безрадостно, като смълчаната пустош пред нея.

Ако това се бе случило в по-ранната ѝ младост, би се опитала да потърси обяснение. Би се уверявала, че никой мъж не може да я пренебрегне заради друга жена. Но опитът, който ѝ бе донесъл изминалата година, я бе научил, че нещата невинаги са така прости и че Елен Станууд невинаги побеждава. Важното бе да оцелее след битката. С изострени сетива и възродена гордост, тя се бе научила да различава действителността от очакванията си и оценяваше много по-реалистично поведението на хората.

Още веднъж я бяха изоставили. Още веднъж си бе позволила да разчита на друг, за да бъде щастлива, само че този път заблудата бе траяла кратко и тя се бе олюляла на самия ръб на клопката. Щом отново бе започнала да се надява, щом се бе опитала да се измъкне от пропастта, истината я бе зашлевила с отрезвяваща сила. Но този път нямаше да се остави на течението, нямаше да се губи в съмнения и догадки. Този път щеше да се изправи здраво на крака, щеше да приеме суровия урок и щеше да продължи напред.

Докато разтриваше Шеба, овладя сълзите си и си даде обещание — ще преодолее унижението, на което я беше подложил Джейк, и ще го забрави. Отново ще се изкачи на върха със собствени усилия. Ще смята изминалата седмица за кратка почивка по пътя на новото си израстване.

Новогодишната нощ мина като в мъгла. Придружи вуйчо си на едно парти в Елкс Лодж. Опита се да се покаже весела, но за целта ѝ се наложи да пийне повече от обикновеното. Положи искрени усилия да се държи учтиво с всички присъстващи, но през цялата вечер с нетърпение чакаше момента да остане сама.

Когато на другия ден седеше пред камината в кабинета на вуйчо си и наблюдаваше огъня, който весело пращеше в пълен контраст с мрачното ѝ настроение, изведнъж ѝ се прииска да поговори с някого. Но пред кого би могла да разкрие своята слабост и уязвимост, в кого би могла да намери разбиране и съчувствие? По мълчаливо споразумение никой във фермата не се бъркаше в личния ѝ живот, така че името на Джейк не се споменаваше в нейно присъствие.

Как бе станало възможно толкова да хлътне по някого? Тя рязко тръсна глава. Няколкото месеца в Монтана явно бяха притъпили преценките ѝ. Бе си въобразявала, че е бронирана срещу въздействието на някой напълно неподходящ за нея мъж, независимо колко

сексапилен би могъл да бъде. Възможно бе той да е улучил слабото ѝ място, сигурно се бе показала уязвима, след като той знаеше как да предизвика разтърсващия шок на плътското желание в тялото ѝ.

И най-голямата страст може да бъде овладяна, напомни си тя. Та нали себеконтролът ни отличава от животните. Животинското удоволствие, похотта — не това е основата, върху която се гради връзката между мъжа и жената. Прогледнала, сега си даваше сметка, че общото между нея и Джейк се бе крепяло на необузданата, но бързо преминаваща страст. Джейк бе такъв, какъвто го бе видяла в самото начало — красив каубой, може би малко по-начетен от останалите, но нищо повече.

Бренди се улавяше, че често се връща в мислите си към Грег. Той си имаше своите недостатъци, но бе от хората, които водеха живот, подобен на нейния. Не се отдаваше на запои и не живееше в забравената от бога прерия. И прекрасно разбираше какво ѝ е нужно.

Бе време да вземе в ръце управлението на живота си и да се махне оттук. Обмисли всички възможности, преценяваше ги стъпка по стъпка и вече си бе съставила план. Трябваше колкото може по-скоро да се върне на Изток.

С малко повече късмет и упорита работа, ако успееше правилно да организира силите си, несъмнената популярност на Хауърд Морисън щеше да се превърне в нейна печеливша карта.

Тя взе в ръка своята вярна стара писалка, свали капачката ѝ и като се усмихна безрадостно, започна да пише:

Скъпи Грег, знам, че от доста време...

ГЛАВА XIII

С решително усилие на волята Бренди се изтръгваше от летаргията на безрадостните мисли и започна да гледа напред. Писмото до Грег бе добро хрумване като първа стъпка. След като бе открянала вратата към възстановяване на връзката им, пътят към изцелението беше открит. Няколко пъти препрочете внимателно писмото, преди да го пъхне в плика. Беше издържано в безупречен стил — тонът му издаваше известно разкаяние, но съвсем не беше извиняващ се; тук-там бе вложила малко от своя типичен хумор, уповавайки се на това свое изпитано оръжие. Остана доволна от себе си.

А сега беше време да се поразмърда и да излезе от пашкула на фермерското всекидневие. Постоянните обитатели бяха започнали да й действат на нервите — всички бяха станали раздразнителни от принудителното стоене в къщата. Но Бренди нямаше намерение да прекара цялата зима заключена в този затвор. Не че в Билингс щеше да бъде много по-приятно, но ако си изиграеше добре картите и имаше малко късмет, можеше да каже завинаги сбогом на тази затънтена провинция.

Вашингтон. Щеше да бъде много по-различно от Ню Йорк, но също толкова вълнуващо и провокиращо, а тя беше готова за нови предизвикателства. В благоприятната позиция на приближена на един конгресмен, пък бил той и от малък щат, тя бързо можеше да навлезе в една нова и уважавана кариера. Хауърд Морисън без много усилие можеше да спечели изборите, ако се организираше една добра кампания, а като шеф на тази кампания тя идеше да си извоюва влиятелно положение, след като се установи в столицата.

Нефритеният медальон, който толкова за кратко бе изгарял гърдите й с огъня на страстта, сега бе погребан в дълбините на гардероба, за да не попада пред очите й и да й напомня какво бе означавал за нея. Вуйчо й с нищо не издаде, че е забелязал липсата му, макар тя да беше сигурна в неговата дискретна наблюдателност.

Повече не отвориха дума за Джейк. Бренди се възхищаваше от способността на възрастния мъж да не нарушава личната територия на другите. Емоции, съзливлива сантименталност, интимни подробности на една връзка — всичко това трябва да остане скрито за хорските очи. Личните неща не са за показ.

Тя си набеляза близки и далечни цели, както бе свикнала да действа в света на бизнеса. Бяха ѝ предложили работа като ръководител на предизборна кампания, но преди това трябваше да преодолее няколко бариери, между които на първо място поставяше подозрителността на Айла, съпругата на Хауи.

Няколкото прострелващи погледа и скептично присвистите устни недвусмислено ѝ подсказваха, че ако не успее да убеди Айла в своята незаинтересованост от Хауи като мъж и приятелските си чувства към самата нея, не би могла да задържи работата си.

Айла бе от онези жени, които се харесваха на Бренди — интелигентна, с творчески идеи, много по-отворена към света, отколкото съпругите на останалите първенци от Монтана. Изглежда нейната художествена галерия беше за нея не по-маловажна, отколкото кариерата за Бренди. Самата галерия не отстъпваше по нищо на нюйоркските, защото освен традиционните образци на западното изкуство не се бе поколебала да включи няколко модерни платна на съвременната живопис.

Бе посетила няколко пъти галерията, за да се полюбува на работите на един индиански художник, който бе започнал да печели признание с оригиналния си абстрактен маниер на рисуване. Сегашните ѝ доходи не ѝ позволяваха да си купи картина, но бе решила да колекционира негови произведения, когато щеше да може да си го позволи. На няколко пъти ѝ бе минало през ума да помоли Айла, стига да бе малко по-приятелски настроена, да купи на изплащане едно платно, което си бе харесала.

Реши, че това може да послужи за добро начало в преодоляването на скритата враждебност на галеристката. Някога, в добрите стари времена в Ню Йорк, би се присмяла на влагането на толкова големи усилия за такава незначителна крачка. Но сега разбираше, че нейното бъдеще зависеше много от тази малка крачка, която щеше да я заведе във Вашингтон и да я върне към живота.

Няколко дни ѝ бяха необходими, за да набележи план за действие, и в понеделника вече беше готова.

Айла седеше зад бюрото си до витрината, когато пред галерията спря един изпръскан с кал буик. Леко се смръщи, когато видя от него да слиза Бренди. Младата жена жизнерадостно ѝ махна с ръка и пое през топящия се сняг право към нея, праметнала огромна кожена чанта през рамо.

— Добро утро! — извика тя. — Реших да се възползвам от топлия вятър, за да мръдна до града. Надявам се, че докато тръгна довечера обратно, всичкият сняг ще се е стопил и ще ми бъде още по-лесно по пътя.

— Да, бъди сигурна, че ще е така. Нещо специално ли си дошла да видиш? — хладно попита Айла.

Тя бе скръстила ръце в жест, който подсказваше на Бренди, че не е много желана. Въпреки това продължаваше да се усмихва сияйно, защото твърдо бе решила да следва набелязания план.

— Дошла съм по няколко причини — каза, докато се отправяше към дъното на галерията, където бе изложена онази картина. — Първата от тях е, че не мога да се отърва от впечатлението, което оставиха в мен работите на Томас Литълхорс, и просто трябваше да дойда, за да ги видя отново.

Тя извинително се усмихна на Айла:

— Предполагам знаеш, че точно сега не мога да си позволя да я купя, но когато ще имам пари, надявам се да купя ето тази картина.

Айла не можа да скрие изненадата в погледа си. Тя отхвърли тъмните къдри от челото си, за да изгледа по-внимателно Бренди.

— Наистина ли разбираш изкуството на Томас? — недоверчиво попита.

Двете жени се вгледаха в картината пред тях, която изобразяваше обвито с облаци прах или сняг скалисто плато, на което самотна фигура се бе изправила с вдигнати ръце в израз на отчаяна молба, но съвсем не на примирение. Някак си ставаше ясно, че малката фигурка се опитваше да се бори с жестоките сили на природата. Бренди се опита да обясни чувствата, които пораждаше в нея малката маслена картина, но ѝ беше трудно да подбере подходящите думи.

— Знам, че никога не ще постигна напълно начина на мислене на човек като Томас Литълхорс — заключи тя. — Но когато гледам

картината, мога да почувствам неговата мъка, и ако щеш ми вярвай, тази мъка като че се отнася до самата мен. Ако има някакъв начин да купя картината, бих искала да я имам. Тя е една от причините, поради които съм днес тук. Струва ми се, че и ти я чувстваш по същия начин, защото всичко в тази галерия показва, че това е така.

Не бе имала намерение да се открие толкова много, но след като го направи, разбра, че е на прав път. Айла изглеждаше поразена, но не преставаше да кима през цялото време.

Бренди ѝ отпрати предизвикателен поглед и си пое дълбоко дъх.

— Втората причина, поради която съм тук, е, че ние двете трябва да се опознаем по-добре. Скоро нашите пътища ще се пресекат и не бих искала да си ми враг. Ето защо искам да те поканя на обяд и да си поговорим, за да се убедиш, че искам да бъдем приятелки.

Айла се замисли за момент, след това кимна:

— Права си. Трябва да си поговорим. Освен това, един нов клиент е винаги добре дошъл. Ако искаш да купиш картината, ще измисля по какъв начин да стане това. А съм и гладна.

Малкият ресторант беше претъпкан, но явно Айла бе добре позната на персонала, защото веднага ги настаниха на една маса, подалеч от шума и суетнята. В началото между тях се настани неловко мълчание, докато и двете се питаха с какво да започне този труден разговор, и с надеждата, че две-три чашки ще им помогнат да стопят леда, решиха да поръчат бутилка вино.

Без много предисловие, Брендли реши да започне с най-главното. Обяви, че приема предложението на Хауи да ръководи неговата предизборна кампания и не скри, че се надява това да ѝ открие отново пътя към Източния бряг.

— Ще бъда пределно пряма, Айла. Знам, че не ми вярваш и може би никога няма да спечеля докрай твоето доверие. Но имам личен интерес твоят съпруг да успее и трябва да разбереш защо. Имам връзка с един мъж в Ню Йорк и ми се иска да се върна при него. Като се захващам с тази кампания, смятам, че избирам най-добрия вариант да възстановя предишния си начин на живот.

— Сигурна ли си, че наистина искаш това? Не мога да се отърва от усещането, че начинът, по който възприе картината на Томас Литълхорс, издава нещо повече от ценителско възхищение. Не мислиш ли, че за времето, откакто си тук, си се променила?

Бренди погледна тъмнокосата жена с изненада. Значи Айла бе следила с интерес как се приспособява към живота в Монтана.

— За известно време мислех, че е така — каза тя. — Но съм грешала. Мисля, че работата на Томас Литълхорс внушава универсални неща и не ги ценя само защото съм в Монтана.

Айла тръсна глава.

— Не съм съгласна, но да не спорим за това. Нека започна с това, че съжалявам, задето не бях много дружелюбна към теб. Наистина не ти дадох възможност да се сбlijим. Мисля, че разбираш колко важна е за мен кариерата на Хауи. Искам да ми обещаеш, че ще се заемеш изключително отговорно с предизборната кампания. Нямам нищо против да я ръководиш. Само недей да подвеждаш Хауи. — Тя изчака утвърдителното кимване на Бренди и продължи: — А сега нека поговорим по какъв начин можеш да притежаваш картината. Ти ме убеди, че трябва да бъде твоя, но искам от твоя страна да помислиш как да помогнеш на мен и Томас. Той вече е достатъчно известен в района, скоро имаше изложба и в Далас. Но още не е опитвал да пробие на нюйоркския пазар. Ако ни подскажеш с кои хора да се свържем, ако ни представиш на някои собственици на галерии, ще ни помогнеш извънредно много. Що се отнася до плащането, не виждам проблем да получиш картината срещу няколко месечни вноски. — Тя се засмя при вида на светналото от радост лице на Бренди. — Не си въобразявай, ще си платиш като едното нищо. Смятам да убедя Хауи да ти удържа от заплатата.

Втората бутилка вино още повече им развърза езиците и разговорът стана по-интимен. Бренди мислено благославяше Томас Литълхорс. Благодарение на него се бе сдобила с нова, изключително ценна приятелка.

Обядът се проточи дълго и двете жени се върнаха в галерията само за да сложат червена лента „продадено“ върху картината, след което отидоха да вечерят в дома на семейство Морисън. Заедно с Хауи набелязаха първите стъпки на кампанията и ролята, която Бренди щеше да играе в нея. Наложиха се да се обади на вуйчо си и да му каже, че ще пренощува при семейство Морисън. Тази вечер тя научи много неща за анализа на политическата ситуация, за възможните изборни стратегии и най-важното — за източниците на финансиране на кампанията. Бренди се чувстваше неудобно, тъй като ѝ липсваше

политически опит, но Хауи и Айла я увериха, че най-много разчитат на качествата ѝ на бизнесмен.

— Както ти бях споменал — каза Хауи, — идния месец се открива семинар за ръководители на предизборни кампании във Вашингтон и ние ще те изпратим там. Ще трае една седмица — напълно достатъчно време, за да придобиеш някои технически умения, а не е лошо да се срещнеш с няколко влиятелни мъже и преди всичко с онези, които държат парите.

— Аха — намеси се Айла. — Нали искаше да се върнеш на Изток! Ето че съдбата за нула време те изпрати там. Ще можеш да прекараш добре с твоя приятел Грег и да го сравниш с мъжете на Монтана.

Бренди пламна, като си спомни какви неща бе надрънкала по време на обяда, как ѝ беше доверила краткия си флирт с Джейк и за болката, която ѝ бе причинило откритието, че той не е нещо различно от всеки друг каубой в Монтана.

— Сигурна съм, че сравнението ще бъде интересно — каза тя. — Но точно сега много повече ме интересува работата и Хауи ще бъде мъжът номер едно в моя живот, независимо дали това му харесва или не.

Двете с Айла си размениха усмивки. Днес бяха достигнали до пълно разбирателство. Хауи бе мъжът, който заслужаваше тяхната поддръжка, и с Айла до себе си и Бренди зад тях той щеше да стигне далече.

„Колко далече?“ — питаше се тя. Можеше ли новата работа да ѝ осигури успех, по-голям от предишния? Каквото и да си бе мислила преди, богатството сега ѝ изглеждаше по-маловажно от властта. Да, властта в наши дни е най-чудодейния еликсир. Знаеше, че трябва да придобие власт и върху собствения си живот и силите, които му влияеха. Също като фигурата на картината и тя щеше да се бори срещу природните стихии. И щеше да победи.

ГЛАВА XIV

Решението на Бренди да се премести в Билингс изпълни с оживление мрачните зимни дни. Все още беше неприятно студено, а мразовитият вятър не предразполагаше към разходки. Вуйчо Джон насмешливо я дразнеше с подхвърлянията, че единствено суровата зима е причината тя да се върне на Изток. Бренди нищо не казваше, само тайнствено се усмихваше. Малко прекаленият ентузиазъм на Джон Брандън към новата ѝ кариера бе започнал леко да ѝ досажда. Когато една вечер стояха пред камината в кабинета му, на шега му подхвърли, че той сигурно се радва на нейното преместване в Билингс.

— Като си помисля, доста се застоях при тебе, вуйчо Джон. Представям си как те сърби от нетърпение да видиш освободена стаята ми.

Вуйчо ѝ стана много сериозен.

— Не се шегувай с такива неща, скъпа. Бих бил щастлив да си при мене колкото ти се иска. Тук се отнасяме много сериозно към семейството. Знам, че не гладът те е довел при мене, а при това ти се храниш колкото едно птиче. Ние сме една кръв и ти казвам, че къщата ми винаги е отворена за теб.

Тя вдигна ръка, за да го спре.

— Добре, добре, предавам се. Не съм срещала човек, който да умее да убеждава по-добре от тебе, вуйчо Джон. Не мога да изразя колко много ценя това, което направи за мен. Но ти знаеше, че няма да остана завинаги в Монтана.

— О, знам, че не си готова за това. Но бих искал да смяташ ранчото за роден дом. Знам, че тази къща не е място, за което жените мечтаят, но имам една идея... Много мислих за това: Сградата доста е поовехтяла, дори и Хети напоследък започна да ми натяква за това и онова. Сигурно ти си ѝ повлияла, но все по-често ми говори, че това място се нуждае от обновление.

Бренди се засмя.

— С Хети вече се разбираме много добре, след като се съгласихме да зачитаме различните си вкусове. Тя все още ме смята за побъркана, но вече не ме насилва да ям всичките тези меса, а понякога дори ми разрешава да си приготвя нещо и сама.

— Знаеш онова възвишение на трийсетина метра източно от къщата, от което се вижда реката, нали? — каза вуйчо Джон. — Как мислиш, дали е подходящо за място, на което да се построи нова къща?

Тя го погледна в изумление.

— Нова къща! Защо?

— Защото откакто си тук, започнах да осъзнавам колко глупаво е да се придържам към един и същ начин на живот, след като мога да си позволя нещо по-добро. Доста съм обвързан с политиката в този щат и е смешно да не мога да дам един приличен прием в собственото си имение. О, знам, всички обичат да идват по Коледа у нас, правим чудесен пикник на Четвърти юли, но те пак биха идвали, дори ако придадем на това място малко повече класа.

Бренди пое ръката му.

— Вуйчо Джон, та ти имаш повече класа от всички, които съм познавала, но мисля, че си прав: Заслужаваш по-хубав дом, пък помисли си с каква радост ще се разпорежда Хети в новата си кухня.

Двамата дълго говореха за това, как трябва да изглежда новата къща и къде точно да се построи. Бренди го убеди, че къщата трябва да е с лице на изток и че е добре през прозорците да се наблюдава как слънцето изгрива иззад хълмовете, отколкото да гледат към реката.

— Изгревът е вълшебно красив в този край — настояваше тя. — Защо да се лишим от гледката.

През пролетта щеше да се направи първата копка, но най-важните неща трябваше да се решат още тази зима. Бренди с вълнение почувства тежестта на своя дял от семейните задължения, и това вълнение бе радостно. Обмисляше как да отдели повече време, за да помага в избора на материали, в поръчката на мебели и хилядите неща, които щяха да възникнат. Представяше си как ще излизат със Сузи на езда — напоследък бе разочаровала малкото момиченце, което я обожаваше.

Ужасяваше я единствено предстоящото завръщане на Джейк. Ако би могла да се установи колкото може по-бързо в Билингс, щеше да

избегне неудобството да се срещнат. Сигурна бе, че ако не го вижда, Джейк не би могъл толкова силно да ѝ въздейства, да я привлича и да замъглява здравия ѝ разум.

Закъсня само с един ден. Беше приготвила куфарите с дрехите и личните си вещи, за да ги откара в Билингс, когато Джейк се върна. Бе прекарала стария буик пред задната врата, за да може Дък да ги натовари, и сега пиеха с Хети кафе в кухнята, докато го чакаха. Вътре ухаеше омайващо на топли кифлички, а парата от димящите тави замъгляваше прозорците на уютно затопленото помещение. Като си мислеше със съжаление колко щеше да ѝ липсва всичко това, тя протегна крака и се вгледа в износените си мокасини. „Добри са за фермата, но не стават за града“ — помисли си. Ще трябва да си набави много нови неща, но не мислеше да се раздели с така удобните каубойски ботуши, с които беше свикнала.

— Е, Хети, мисля, че вече съм готова.

— Чакай малко. — Домакинята с бързо движение измъкна от тавата огромна гореща канелена кифла и я постави пред нея. — Изяж я. Няма да е лошо да се заредиш с малко повече енергия. Знам, че в мига, когато излезеш оттук, отново ще се върнеш към лошите си навици на хранене, така че искам сега да се натъпчеш добре, преди отново да станеш кльоцава.

Със скръстени ръце и строго изражение Хети изчакваше поне този път Брендли да се подчини. Младата жена поклати глава в привидно колебание.

— Какво да ти кажа, Хети, не мисля, че е добре да си променям навиците.

Разярена, Хети се пресегна да грабне кифлата, но Брендли я изпревари:

— Да не си посмяла! Човек убивам за канелена кифличка и ти много добре го знаеш!

Двете се разсмяха и Брендли се залови за горещата кифла, когато чу вуйчо си да казва:

— А, ето го и Джейк.

Смехът им пресекна и двете жени, замръзнали от изненада, чуха звука от спирачките на заковалият се пред вратата джип на Джек.

„О, не, не мога да понеса това“ — помисли си Брендли. Блъсна назад стола и грабна палтото и ръкавиците си.

— Отивам да видя дали Дък е натоварил багажа ми. Трябва да тръгвам, обещах на Айла да намина край галерията. Приготвила ми е цял кашон с неща за кухнята в новия ми апартамент.

— Тръгвай тогава, бързай. Ама скоро ще те видим да бързаш за насам, помни ми думата. — Хети се извърна към печката. — И все пак ще ти увия няколко канелени кифлички за из път. Така няма да забравиш да се върнеш у дома.

Бренди силно я прегърна и тръгна към вратата, като обличаше вървешком палтото си.

— Вече се сбогувах с вуйчо Джон. Ще се видим след седмица — две, Хети.

Джейк стоеше до джипа и говореше с Том и Дък, когато тя се показа. В тежкия си овчи кожух с вдигната яка той изглеждаше внушително едър и рязко изсеченият му профил се открии на светлината, когато отметна назад глава в гръмогласен смях.

Бренди се опита да влезе незабелязано в колата, но той се извърна и я видя. Сякаш искра прескочи между разменените им погледи.

„Мразя го. Няма да се оставя отново да ме прилъже, трябва да се махна отгук.“ Бегло му се усмихна и му махна с ръка, качи се в колата и веднага включи двигателя.

— Бренди!... Почакай!

Той се затича към нея.

Кокалчетата ѝ побеляха от силата, с която се вкопчи във волана. Пое си дълбоко дъх и продължи да се усмихва.

— Здравей, Джейк. Изненадана съм, че се връщаш толкова скоро — хладно каза тя.

Той я погледна с разширени от учудване очи и се надвеси над спуснатия прозорец.

— На мен ми се стори много дълго, Бренди. Толкова се радвам да те видя. С нетърпение очаквах този ден...

— Джейк, трябва да тръгвам. Имам среща с Айла в града.

— Ще те чакам... колко време ще се бавиш?

Сините му очи я пронизаха, но тя се вкопчи в стопяващия се в нея гняв и устоя на тяхната настойчивост. „Това е най-трудният момент — каза си. — Знае колко неотразим е и го използва — притегля в капан жените с тези очи. Но аз няма да падна до нивото на тези жени.“

Бликналият наново гняв ѝ придаде сили и в желанието си да го нарани, както той нея, му хвърли безразличен поглед.

— Премествам се в Билингс, Джейк. Приех предложението на Хауи Морисън да водя предизборната му кампания.

— Това е чудесно! Изчакай само няколко минути и ще дойда с теб. Нека ти помогна с багажа, а после ще излезем някъде да го полеем. Имам изненада за теб.

— Не, благодаря ти, Джейк. Мисля, че по-добре ще е да забравим случилото се между нас. Беше приятно преживяване, но не бих искала това да продължава.

Той замръзна от изненада.

— Не го казваш сериозно... Брендис, как можеш да говориш така? Какво може да се е случило през последните три седмици, че да промени толкова нещата?

— Какво може да се е случило? Нищо особено, Джейк. Ти изчезна, а това ми даде възможност да се върна към действителността, това е всичко. Трябва да мислим в перспектива. Признавам, че е трудно да гледаш напред в това затънтено място през зимата, но това не е причина да продължаваме нещо, което няма да ни отведе доникъде.

— Защо мислиш, че няма да ни отведе доникъде?

Тя нетърпеливо тръсна глава.

— О, Джейк, защо трябва да проточваме нещата. Не можем да променим себе си, а ние явно имаме твърде различно отношение към живота. Но в това няма нищо чудно, нали? Израснали сме в различна среда и това обяснява всичко, ако разбираш какво имам предвид.

Тя затвори вратата и отново запали двигателя.

— Но това е смешно, Брендис! Няма смисъл в това, което казваш. Хайде, нека да отидем някъде, където ще можем да поговорим спокойно.

Тя поклати глава и с все сила се опита да потисне нахлуващите сълзи.

— Мисля, че извадих голям късмет, дето си тръгна навреме. — Опита се да придаде безгрижен тон на гласа си. — Почти бях готова да повярвам, че съм увлечена по теб, а то било само от скука. Представяш ли си колко неудобно щяхме да се чувстваме и двамата, когато простата истина излезе наяве. — Тя му махна през отворения прозорец. — Пак ще се видим — подхвърли във вкамененото му лице.

Докато вдигаше стъклото, за да се защити от мразовития януарски вятър, тя с ужас си помисли, че сълзите ѝ всеки момент ще рукнат. Прехапа устни и потегли с най-голямата възможна скорост, за да избяга от мъката и изкушението. Доста време мина, преди вкусът на кръв да я накара да осъзнае колко дълбоко бе наранила нежната тъкан на устните си.

Когато се отдалечи достатъчно, за да не бъде забелязана, рязко натисна спирачки и излезе от колата. Трепереше неудържимо. Опита се да се овладее, като вдишваше дълбоко студения въздух. „Мразя го. Знам, че постъпвам правилно. Глупаво бе от моя страна да хлътна толкова дълбоко по такъв мъж.“

Продължаваше да трепери. Напълни дробовете си с въздух и се обърна с лице към фермата. Ръцете ѝ сами се вдигнаха нагоре — крехка малка фигурка, решена да се бори с жестоките природни стихии.

— Да върви по дяволите! — изкрещя с цялата сила на обхваналите я гняв и отчаяние. — По дяволите!

ГЛАВА XV

Айла не каза нищо, когато видя зачервените очи на Бренди, открояващи се на бледото ѝ лице. Обясни на своя помощник, че ще помага на приятелката си да се настани в малкия апартамент, за който бе приготвила цял кашон с кухненски съдове и прибори за хранене.

— Я виж! — възкликна тя, след като ги подреди в шкафа и се отдръпна да им се полюбува с ръце на кръста. — Нали цветовете са много приятни?

Бренди не можа да се удържи да не се усмихне. Тиганите, чиниите и купите за салата бяха в най-странни цветове и шарки, но общото впечатление от тяхното съчетание беше жизнерадостно и трябваше да признае, че ѝ харесва.

— Права си. Жалко, че не мога да държа шкафа непрекъснато отворен.

Отново се заловиха за работа. Чувстваше се добре в присъствието на Айла — така практична и в същото време толкова деликатна в мълчаливото си съчувствие.

Айла бе изготвила цял списък с неща, които трябваше да се купят за спалнята и банята — дреболии, за които тя самата едва ли би се сетила. Бегло си помисли за оставените на склад луксозни мебели от нюйоркската си квартира, но те щяха да изглеждат нелепо в този малък като кутийка апартамент. Трите малки стаи бяха светли и проветриви и тя бе доволна от новото си жилище.

Върху чисто белите стени на всекидневната се открояваше картината на Томас Литълхорс. Нейното присъствие доминираше над всичко и тя реши да не окачва нищо друго, което би могло да отклонява вниманието от експресивното ѝ въздействие.

„Какво има в тази картина, че ѝ придава толкова сила?“ — често се питаше тя. Когато Айла я запозна с Томас, бе почувствала същото странно усещане пред внимателния поглед на тесните му индиански очи.

Айла я бе изненадала още първата вечер в апартамента, когато позвъни на вратата и донесе картината, заедно с бутилка вино и две чаши.

— Напълно си я заслужила — увери я тя. — Говорихме с галерията, която ти ни посочи в Ню Йорк, и те са готови да вземат на консигнация няколко работи на Томас. Гледай само да не пропуснеш някоя от вноските, че ще си имаш големи неприятности — заплаши я шеговито. — А сега нека полеем новия дом, картината и твоето бъдеще.

Вдигаха тост и се почувстваха така добре, сякаш се познаваха отдавна. Невинаги бяха на едно мнение, но споровете им доставяха удоволствие. Свързваше ги непоколебимата увереност в успеха на Хауи. Бренди бе започнала да го уважава още повече, откакто работеха заедно. Той беше почтен и способен правник, който проявяваше неподправен интерес към избирателите си и притежаваше истинско призвание да им служи. Кампанията бе необходима част от работата и той добре играеше своята роля. Но скоро тя се убеди, че предпочитанията му клонят към онова, което той смяташе за истински полезен труд, вместо към игрите и външния блясък на предизборната кампания.

В началото задълженията ѝ се състояха да разпределя времето на кандидат сенатора между ангажиментите му в юридическата кантора и политическия живот. Служителите в неговата фирма чудесно биха се справили сами с работата, но непременно държаха да получат одобрението му по вземаните от тях решения. Едва успяваше да отдели малко свободно време, за да обсъждат с Бренди програмата за срещи с избирателите.

— Хауи, ти си ненадминат, когато се налага да се набират средства, и нашият финансов комитет върши чудесна работа с такъв председател като моя вуйчо. Но виждам, че имаш сериозни проблеми с хората от твоята фирма и не знам как ще се справя с тях. Ще трябва да съчетаем някак усилията си, за да степенуваме нещата.

— Бъди по-търпелива, Бренди — помоли я той. — След няколко седмици ще заминеш за Вашингтон, където ще получиш отговор на всичките си въпроси. Хората там си знаят работата.

Семинарът скоро щеше да започне и тя до късно оставаше в бюрото си, за да е сигурна, че създадената от нея организация ще

работи безотказно в нейно отсъствие. Не ѝ се искаше да остави нещата на самотек. Първичните избори бяха най-верния индикатор за предстоящата битка. Ако постигнеше задоволителни резултати, спокойно можеше да продължи напред. С известна доза суеверие си бе внушила, че ако сега се справи добре, ще преодолее всички трудности от тук нататък. За нея беше добре да се съсредоточи в изграждането на безупречно функционираща предизборна кампания. Изцяло погълната от работата си, вниманието ѝ бе концентрирано в придобиването на нови познания и умения. В края на един дълъг ден имаше сили само да се добере до леглото и заспиваше, преди мислите за Джейк да нахлуят в претоварения ѝ мозък.

Бе положила всички усилия да избегне какъвто и да било контакт с него. Домашният ѝ телефон не бе отбелязан в указателя, а в офиса на предизборния щаб секретарката на Хауи имаше грижата да отговаря на обажданията. На няколко пъти Джейк се бе опитал да се свърже с нея, но тя бе успявала да се изплъзне. Веднъж дотолкова се бе увлякла в някакъв проблем, че разсеяно вдигна слушалката, когато телефонът иззвъня.

— Бренди?

Тя застина на място. Сърцето ѝ като че спря да бие. Гласът му причини болезнено свиване на диафрагмата ѝ и тя остана за няколко секунди без дъх.

— Бренди? Ти ли си?

— Джейк, виж...

— Радвам се, че най-сетне те хванах. Чуй ме, ние наистина трябва да поговорим. Най-малкото, дължиш ми едно обяснение.

— Да ти дължа нещо? Грешиш, Джейк, нищо не ти дължа. Не искам нищо да обсъждам. Моля те, остави ме на мира, твърде много проблеми имах през изминалата година и не искам да ме преследваш. Просто ме остави на мира.

Учудваше се на спокойния си глас, защото неочакваното му обаждане я бе поразило като удар и бе парализирало чувствата ѝ.

— Бренди, опитвам се да те разбера — каза той. — Но това е лудост! Мислех, че те познавам.

— Оказа се, че не е така — хладно му отвърна тя. — Що се отнася до мен, аз наистина не съм те познавала.

— Дватама бяхме започнали да се опознаваме, поне така се надявах.

— Как би могъл да познаваш някого, който дори не иска да бъде честен с теб? А ти не беше честен с мен, нали, Джейк?

В един умопомрачителен миг тя почувства слаба надежда. Може би имаше някакво обяснение. Но неясната искрица бързо угасна. Едва запалена, бе потушена от следващите му думи.

— Не — бавно ѝ отвърна. — Признавам, че не бях напълно честен с теб. Но имах своите причини и щях да ти кажа, когато му дойде времето. Заслужавам поне да ми дадеш възможност да ти обясня.

— Съжалявам, Джейк. Може да ти се стори забавно, че го казвам точно аз, но ценя високо честността.

Тя затвори слушалката и остана дълго с вперен в стената поглед. Отчаяно се стремеше да не мисли за него, да си поеме отново дъх и да се залови за работа.

Този следобед за пръв път си тръгна рано и плака за последен път през тази зима.

ГЛАВА XVI

В деня, когато замина за Вашингтон, Бренди чувстваше как в нея се заражда пролетно нетърпение, въпреки студа и вятъра, с който я изпрати Монтана. Вълнението я караше да се движи със забързана, почти хвърковата крачка, а на няколко пъти се хвана, че се усмихва на напълно непознати минувачи. Предстоящата среща с Грег я изпълваше с трепет. Една седмица във Вашингтон, и после я очакваше пълен с изненади уикенд в луксозния мезонет на Грег в Ню Йорк. Бе прошепнал по телефона, че има предвид нещо специално само за тях двамата, и не бе трудно да си представи какво е то. Спомените за топлата прегръдка на Джейк бяха изтласкани някъде дълбоко в подсъзнанието и при всеки опит да възкръснат тя ядно ги отпъждаше. Двамата се избягваха грижливо, а когато се налагаше да бъдат на масата заедно с обитателите на ранчото през уикендите, се държаха подчертано учтиво един с друг. Това не убягваше от загрижения поглед на вуйчо ѝ, но той не се намесваше.

Джейк бе направил последен опит да разговарят една неделна сутрин, когато тя се връщаше от ранна езда. Посрещна я на входа на конюшната и ѝ препречи пътя.

— Джейк, моля те — изпревари го тя. — Студено е и копнея да смъкна тези ботуши, за да взема горещ душ.

Свали шапката си и прибра разпиляната си коса зад ушите. Стоеше пред него със скръстени ръце и с хладината на погледа си се опита да угаси искриците в сините му очи.

— Знам, че не искаш да разговаряме. Няма повече да ти досаждам... засега.

— Засега — хвана се тя за последните му думи. — И колко време ще трае това „засега“? Надявам се да бъде колкото може по-дълго.

— Докогато ще бъдеш готова да разговаряме, Бренди. Знам, че не ти е било леко и не искам да утежнявам нещата. Но между нас остана нещо недовършено и ти добре го знаеш.

Той вдигна ръка, за да възпре гневния поток думи, които напиреха от устата ѝ.

— Просто ме чуй. Между нас се беше зародило нещо особено, което обещавахе да се превърне в по-дълбоко и трайно чувство, отколкото един мимолетен флирт. Направих грешка, че не бях напълно честен с теб още от началото, но не исках да ти казвам нещо, за което после щях да се укорявам.

Тя гневно се отдръпна назад от смущаващата близост на тялото му.

— Остави ме да мина, Джейк. Не искам да слушам повече.

— Няма да ти се наложи точно в този момент. Ще изчакам малко. Но няма да се махна от живота ти.

Отстъпи, за да ѝ направи път, и тя решително закрачи към къщата с развяна от вятъра коса. С удоволствие затръшна вратата зад гърба си.

— Проклет каубой — процеди през зъби. — Нервите му са железни, а аз все не мога да си удържа чувствата.

Оттогава Джейк не бе подновявал опитите си, но ѝ бе писал писма, които тя прибираше неотворени в бюрото си, докато един ден не ги събра и ги занесе вкъщи. Постави ги в едно чекмедже, за да не ги вижда постоянно, но не посмя да ги унищожи. Надяваше се, че когато се върне, ще ги бъде забравила напълно,

Защото Грег я очакваше и може би щеше да ѝ помогне да заличи от съзнанието си всичко преживяно.

Когато му се обади, за да съобщи кога пристига, радостта му изглеждаше безгранична.

— Елен, глупачето ми, какво се мъчеше да докажеш, като избяга? Едва не се побърках да те търся! Исках да ти обясня, да изчистим недоразуменията. Надявам се, че си получила писмата ми.

— Всичко е наред, Грег, ще говорим за това по-късно.

— Знаеш колко загрижен бях за тебе. Не си забравила, че не исках да се забъркваш в онази каша, нали? Единственото, което ме интересуваше, беше твоето спокойствие. Но какво можех да направя при този твой инат? Скъпа, знаеш, че щях да застана на твоя страна, ако ме беше помолила.

— Остави това — засмя се тя. — Нещата се промениха оттогава. Сега съм много добре и с нетърпение чакам да се видим.

Удоволствието да я чуе отново беше очевидно, но дали щеше да застане на нейна страна, беше за щастие въпрос, на който тя не търсеше отговор. Можеше да поднови връзката си с Грег само на равни начала. Знаеше какво може да очаква от него, защото той никога не я караше да губи контрол над чувствата си.

Разбрал, че посещението ѝ ще бъде кратко, той незабавно начерта план за дните, които щяха да прекарат заедно.

— Не мога да кажа, че съм щастлив от намерението ти да дойдеш само за уикенда, но поне е повече от нищо. Избрала си най-подходящото време да се появиш. В петък вечерта има бал на Фондацията за подпомагане на болниците и всичките ти някогашни познати ще бъдат на него.

Бренди все още не беше сигурна, че ще посмее да се изправи лице в лице с предишните си приятели и колеги, но Грег разсея съмненията ѝ, като ѝ каза с какво нетърпение очакват да я видят едни от най-влиятелните мъже в Ню Йорк. „Сигурно умират от любопитство да разберат какво се е случило с мен — безрадостно си помисли тя. — Явно се надяват да ме видят унижена, нещастна и ужасно състарена. Ще ги науча хубавичко да не се радват предварително!“

По време на полета се задълбочи да преглежда материалите от лекциите от предишната кампания. В сравнение с другите участници в курса тя имаше много по-малък опит и се зарече да работи усилено, за да се изравни с тях и да ги надмине. Знаеше, че има сили за това. По същия начин бе постъпвала и в бизнеса.

На Националното летище я посрещна сив и влажен ден. Взе такси до хотела, където трябваше да отседнат курсистите. Не беше много далеч от летището, явно се бяха водили от съображението да държат обучаваните настрана от изкушенията на шумните столични улици.

Като отдели настрана специалните тоалети, които бе приготвила за уикенда в Ню Йорк, тя се облече в спортни пола и блуза и се присъедини към другите в залата за занятия. Повечето от курсистите приличаха на колежани в джинсите, тениските и грубите си пуловери. Изглежда се познаваха отпреди. Говореха помежду си на непонятен за нея кодиран език, когато споменаваха предишни кампании и имена на политици. За момент изпита желание да се махне. Как щеше да се

справи, след като не познаваше и разбираше света на тези хора? С усилие се овладя, припомняйки си думите, с които я бе изпратил Хауи:

— Бренди, може би няма да имаш много общо с хората, които ще срещнеш през тази седмица. В началото ще си помислиш, че нищо не знаеш, ако ги слушаш какво говорят. Затова просто си спомни, че всяка професия има свой специфичен език, и към края на седмицата ще откриеш, че знаеш колкото всички останали за начина, по който се ръководи предизборна кампания, ако не и повече. В много отношения то е като в бизнеса. Просто ще трябва да възприемеш терминологията.

Тя се усмихна в себе си. Хауърд се оказа прав, поне дотук. Приблужи се към най-близката групичка и се представи. Бяха любезни и проявиха интерес към нейната работа. Никой от тях не бе посещавал Монтана — знаеха само, че е обширна по територия, но рядко населена. Скоро ѝ стана ясно, че тези хора не са способни да говорят за нищо друго, освен за политика. За тях тя бе въздух и храна, за тях тя беше животът. Не спираха да обсъждат своите и чуждите кандидати, разменяха си клюки и слухове, правеха прогнози и събираха информация от всевъзможни източници. Обхвана я съмнение, че някога ще се почувства като една от тях.

Но не ѝ остана време да размисли. Семинарът започна с безмилостна скорост, инструкторите ги засипваха с информация и изискваха отговори със същата бързина. На втория ден Бренди се уплаши, че няма да издържи — цяла нощ бяха писали с нейната група курсовата задача. Окопоти се на третия ден — бе разбрала, че ще се справи.

Помогна ѝ способността да организира времето си, докато другите прекарваха безкрайни часове в бара — разбира се, за да говорят за политика, — а после висяха по цели нощи над домашните. До четвъртък не беше си спечелила много приятели, но бе излязла начело в курса. Опитните политически инструктори веднага оцениха безпогрешния ѝ нюх и това личеше по особеното уважение, което проявяваха към нея.

Когато настъпи време да се срещне с екипа на Републиканската партия, който трябваше да прецени значимостта и новото на кампанията на Хауърд, тя бе напълно спокойна. Доволна бе, че усвои политическия жаргон за няколко дни. Уверено говори за проучването на общественото мнение, за начина, по който трябва да се

интерпретират данните, за стратегията на предизборната кампания. Изказа и някои оригинални виждания за спечелване гласовете на избирателите. Върна се в хотела с увереността, че кандидатурата на Хауърд Морисън ще се ползва с най-висок приоритет, а значи и с най-голяма финансова поддръжка.

Страните ѝ още пламтяха, когато се присъедини към групата си. Всички възбудено се скупчиха около нея — тя бе първата, която се бе изправила пред партийната комисия в защита на своята избирателна кампания, а всички знаеха колко критична е тя.

— Успяхме! — извика тя. — Хауърд е в първата листа!

Поздравиха я с ликуване и Бренди изпита прилив на топлота към тези млади хора, които преди седмица ѝ изглеждаха толкова чужди. Осъзна, че винаги ще бъде свързана с тях, защото бяха въввлечени в общия водовъртеж на политиката. Някои щяха да спечелят, други да загубят, но важното бе, че бяха придобили опит и знаеха неща, които непосветените дори и не подозираха. През следващите няколко месеца тези малко странни и вманиачени хора щяха да ѝ бъдат приятели, към които можеше да се обърне за информация или за помощ. Беше станала част от системата.

Разбра го последния ден, когато един младеж, който бе късал нервите на инструкторите с грубата прямота на въпросите си, ѝ каза:

— Бренди, когато те видях първия ден, помислих си колко е сгрешил онзи, който се е спрял на теб. Ама сега, право да си кажа, не мисля, че си толкова зле.

Той я потупа по гърба и заедно с другите извика няколко пъти „ура“ в нейна чест. — Все едно, че я приемаха за член на някакъв клуб.

Чак след няколко седмици шефът на семинара в телефонен разговор случайно спомена, че всички от групата са знаели коя е. Трябвало да знае, че изкушените в политиката постоянно четат вестници, така че нейната „тайна“ съвсем не била тайна за тях. Тя мислено се възхити, че никой дори не бе намекнал за това.

Предстоеше ѝ уикенд в Ню Йорк, а след изтощителната седмица ѝ беше много трудно да се пренастрои за него. Надяваше се, че Грег с интерес и разбиране ще посрещне нейната политическа треска. На борда на самолета имаше време да помисли и си представи, че животът ѝ се бе разбил на малки отделни парчета. Придобитият в Монтана опит, втурването в света на политиката, предишният ѝ живот

в Ню Йорк — по някакъв начин трябва да събере всичко в едно цяло.
Но не сега. Все още израстваше, учеше и се променяше.

ГЛАВА XVII

Таксито я стовари на Парк авеню, точно срещу дома на Грег. Усмиваше се широко — дори забележките на таксиметровия шофьор не можеха да ѝ развалят настроението. Ню Йорк! Най-сетне у дома! Тълпата, магазините, шумът — всичко ѝ беше познато, всичко я вълнуваше. „Аз принадлежа на това място“ — помисли си.

Струваше ѝ се, че кръвта ѝ се движи по-бързо след дългите месеци на летаргия в Монтана. Вашингтон беше само началото, но нищо не можеше да се сравни с бързотечния ход на времето в Ню Йорк.

Портиерът я настани в асансьора, а горе я чакаше Грег, който я посрещна с целувка и чаша сухо мартини.

— Изглеждаш страхотно! — извика тя. — Не можеш да си представиш как всичко тук ми изглежда прекрасно.

— Явно съм ти липсвал. Нямаше ли там някой огромен каубойски мъжкар, който да те направи щастлива?

Той не забеляза изненадания ѝ поглед, защото я привлече към себе си и нежно я прегърна.

— Липсваше ми, Елен — каза. — Неизразимо много. Чудесно е да те държа отново в прегръдките си.

Тя внимателно изучаваше красивото му фино лице.

— Да — въздъхна провлечено. — Наистина си най-страхотният и най-секси мъж в света!

Той се разсмя и се отдръпна.

— Не веднага, сладка моя. Разопаковай си багажа и започвай да се обличаш. В седем часа сме на коктейл.

Тя го погледна въпросително.

— Отиваме в Уитнесови и там ще има най-малко стотина техни приятели. Напоследък работихме с Рандолф върху един проект и днес ще го поливаме. Ще го харесащ, сигурен съм.

Бренди се опитваше мислено да си представи вуйчо си и неговите приятели от Монтана в тази обстановка. Колко не на място

щяха да изглеждат! Колкото и да е странно, единствено, Джейк и се струваше подходящ за едно нюйоркско парти. В поведението му имаше нещо универсално... но тя изхвърли Джейк от мислите си.

В тясната копринена рокля, украсена със зелени мъниста, тя забеляза новопридобитата нежна заобленост на стройната си фигура, а лицето ѝ цъфтеше от здраве.

Грег подсвирна с нескрито възхищение:

— Дали е от косата — внимателно я разглеждаше той — или има нещо друго, което не мога да уловя?

Бренди преценяващо се погледна в огледалото.

— Оставих косата си да порасне — докосна тя разкошния светлокестеняв облак, обграждащ лицето ѝ. — Може би се дължи на факта, че тук се чувствам така добре. Вълнуващо е да се върнеш в света, към който принадлежиш.

Вечерта ги погълна и завъртя в главозамайващ водовъртеж. Коктейл с каймака на нюйоркското общество, след това — на най-големия благотворителен бал за сезона. Изглежда, че Грег се познаваше с всички, а тя се изненада от дружелюбния прием, който ѝ оказаха предишните ѝ приятели. Вярно, че никой не я покани на чай или обяд, но на нея ѝ беше достатъчно да бъде в средата, за която бе копняла.

Двамата с Грег представляваха изключителна двойка. С лека усмивка на загорялото си лице, с искрящите си сини очи и блестящата си белозъба усмивка, той спокойно можеше да конкурира, който и да е от клиентите си — до един филмови звезди. Но него много повече го интересуваше властта, отколкото външната парадност, а един юрист в областта на шоубизнеса притежава и власт, и пари.

В един момент ѝ се стори, че долавя няколко неприязнени погледи от една шушукаща групичка, но сега можеше да държи главата си високо вдигната. Новата ѝ кариера бе направила впечатление на най-влиятелните ѝ приятели. „Само ако знаеха — помисли си, — колко къртовски и досаден труд изисква политиката.“ Но те не знаеха и тя нямаше намерение да им го казва.

Връщането вкъщи разкри още една прекрасна изненада. Грег бе заредил барчето на лимузината си с шампанско и бе наредил на шофьора да направи бавна обиколка из града.

— Е какво — попита той, — приятно ли ти е, че се върна? Тази вечер ти несъмнено беше в центъра на вниманието. Гордеех се, че съм с теб — ти беше блестяща.

Тя облегна глава на рамото му и въздъхна.

— Нямам думи да ти обясня колко добре се чувствам.

Той я привлече към себе си и леко заигра с език по устните ѝ, след това я целуна с пламенно нетърпение.

— Имаме толкова много да наваксваме — ѝ прошепна.

Докато обсипваше лицето и раменете ѝ с целувки, Грег протегна ръка и леко почука по разделящото ги от шофьора стъкло — знак, че трябва да се връщат у дома.

Камината във всекидневната гореше, а на ниска стъклена масичка се изстудяваше бутилка „Дом Периньон“. Пращящият огън изглеждаше някак нелепо в тази супермодерна обстановка, но Бренди нямаше много време да гледа пламъците, защото почувства ръцете на Грег на раменете си и всичко друго загуби значение.

— Искаше ми се да бъдем на терасата, но ми се струва малко хладно, а не бих искал да измръзнеш. Всичко трябва да бъде съвършено за моята Елен.

Тя изпита леко безпокойство, когато започнаха да се любят, но го потисна и се остави да бъде въввлечена в така познатия ѝ бавен дует на любовната увертюра. Отпиваха от шампанското и нежно се докосваха, докато накрая той взе лицето ѝ в ръце и прошепна: „Сега?“

— Да, сега — отвърна му и тръгна пред него към спалнята.

Нищо не се бе променило в огромната стая, от чиито прозорци се виждаха светлините на града. В ъгъла беше оставена да свети една нощна лампа с бледосиня светлина. Нищо не беше се променило, дори и почти механичния синхрон на тяхното любене. Грег познаваше всяко нервно окончание, всяко чувствително място по тялото ѝ и сега бавно ги преоткриваше.

— Това е твоята нощ, любима — шепнеше ѝ той. — Искам да ти дам повече удоволствие, отколкото всеки друг мъж би могъл да даде на една жена. Искам да имаш за какво да си спомняш, за да се върнеш по-скоро при мен.

Когато лежаха в отмала с все още преплетени тела, ръката ѝ разсеяно докосна косите му. Обхванало я бе умиротворително чувство: усещаше, че най-сетне е в съгласие със самата себе си. И ако ѝ

липсваха някои незначителни неща, нямаше намерение да мисли за тях точно сега. Неволно си спомни колко неподправена радост изпитваше, когато докосваше тялото на Джейк. Леко потръпна при мисълта за всепоглъщащата страст и пълното себеотдаване в прегръдките му. Не, с Грег беше толкова по-лесно, и познато... сигурно.

На сутринта се събуди от ромона на дъжда по прозореца. Обичайното мартенско време в Ню Йорк. Загърнат в копринена роба, тя се остави на грижите на Милагрос, безупречната домакинка на Грег, която им поднесе разкошна закуска.

— О, госпожице Брандън, колко е хубаво, че се върнахте! Когато мистър Грегъри ми каза, че не знае къде сте отишла, просто не можех да повярвам. Я по-добре тръгнете да търсите вашата красавица, му казах. — Милагрос ѝ отправи лъчезарна усмивка, докато наливаше кафето. — Вкъщи ли ще вечеряте, мистър Грегъри?

Грег вдигна за миг поглед иззад вестника.

— Не, можеш да си вървиш, след като разтребиш. Няма да се прибираме през деня. Все още ли искаш да отидем в онази галерия, скъпа?

— Държа на това. Знам, че не си падаш много по изкуството на Запада, но Томас Литълхорс наистина е уникален. Сигурна съм, че въпреки изтънчения си вкус ще го харесаш.

— Хей, не се заяждай, Елен. Нямам нищо против да хвърля един поглед. Ако е толкова добър, колкото казваш, може би ще успее да внуша на Т.Дж. Трети да го изложи в галерията си. Въшлив е с пари, а е и луд по западното изкуство.

— Т.Дж. Трети?

— Терънс Джон Кавана — Трети, не си ли спомняш? Та той е най-известният интелектуален досадник в Ню Йорк, разполагащ с купища наследени чистички пари.

— Грег, та той е блестяща личност — възрази Бренди. — Обзалагам се, че веднага ще оцени многообещаващия талант.

— Ако си толкова сигурна в твоя индианец, ще му се обадя, че имаме истинска находка за него. Надявам се, че не си заложила на загуба и ще си вземеш своето от всичко това.

Тя пропусна край ушите си последната му забележка, радостна, че е намерила богат и увлечен по западното изкуство колекционер. Още веднъж Грег бе доказал, че има невероятният нюх да се насочи

към най-подходящия човек. Като че инстинктивно усещаше слабостите и желанията на хората.

Т.Дж. бе въодушевен най-искрено от тяхното откритие.

— Боже мой, Елен, та той е великолепен! Откъде го изрови?

Разговаряха в малката изложбена зала, в която експозицията на Томас бе привлякла много ценители, но все още не беше достатъчно известен, за да продаде достатъчно много картини.

Т.Дж. се вглеждаше в едно малко маслено платно и възбудено говореше:

— Вижте това! Ако не ви накара да заплачете, не сте човешки същества. А онова там — толкова е силно, че внушава свещен ужас — чак тръпки да те побият!

Цял час разглеждаха работите на Томас, и още толкова посветиха на плановете по представянето им на потенциалните купувачи. Т.Дж. бе необикновено оживен и с удоволствие се впусна в любимата си тема за западното изкуство.

— Невероятно е каква съвършена техника притежава този самоук художник. Трябва да има нещо особено в тази част от страната. Същото чувство изпитвам, когато чета прозата на Джей Милс. Доколкото знам, той живее някъде в съседство с теб.

— Джей Милс? Романистът? Представа нямах, че живее в източната част на Монтана. Ако беше така, сигурно щях да науча, а нито дума не съм чула за него, когато бях там.

— Явно държи да остане необезпокояван и се държи настрана от любопитните очи. Познавам се много добре с неговия издател, който ми каза, че си е скъсал нервите с упоритото нежелание на Милс да наруши романтичното си уединение.

Бренди замислено поклати глава.

— Знаете ли, странно е, че работите на Томас ви напомнят за Джей Милс. Преди няколко години се опитах да прочета неговия бестселър „Дни на тъма“, но нямах търпение да стигна до края. Сега обаче, след като прекарах известно време в Монтана, трябва отново да опитам.

— Скъпа моя, след като си усетила изкуството на Томас, направо се лишаваш от истинско удоволствие, ако не прочетеш Джей Милс.

Прекъсна ги Грег, който деликатно се прокашля и многозначително погледна часовника си.

Т.Дж. се изправи.

— Небеса, вие двамата сигурно имате планове, а и аз трябва да си бъда вкъщи в седем. Елен, ще работя с галерията, за която ми каза — ще купя в началото няколко платна, но искам да се видя с художника в Монтана колкото може по-скоро. Имам предчувствието, че е очарователен човек. — Той се наведе да я целуне по бузата. Скъпа, направи ми неоценим подарък. Благодаря ти. И на теб също, Грегъри, че си се сетил за мен.

Проследиха изправената му фигура, докато прекосяваше салона. В него имаше нещо, което привличаше незабавно вниманието, и не му се наложи да чака, за да се появи неостаряващият му елегантен ролс-ройс.

Грег се усмихна на Бренди:

— Виж го ти, подарък... Твоята част от комисионната за картините ще представлява доста тлъста сумичка. Поздравявам те. Не си си губила времето.

Погледна го изумена:

— Ти наистина ли мислиш... какво, по дяволите, те кара да мислиш, че правя това за пари? Томас Литълхорс е голям художник — той ми е приятел, а не средство за печелене на пари!

— Шегуваш ли се? Искаш да кажеш, че загубихме толкова време с този досадник за нещо, от което няма да спечелиш нито цент? Какво става с теб? Наред ли си?

— По-скоро ти не си наред — срязва го тя, — ако мислиш, че единственото, което ме интересува, е да печеля пари.

Последствията от този сблъсък се усещаха по време на напрегнатата вечеря и още не бяха отшумели, когато си легнаха.

— Виж, Елен, разбери моето объркване. Преди година ти напълно се съгласяваше с мен. И ето те сега, върнала се от Дивия Запад с някакъв нелеп прякор и приказки за изкуство и идеали. Трудно ми е да се нагодя към новия ти образ.

Наистина изглеждаше смутен и разкаян — нещо твърде необичайно за Грегъри Маринели, — и не й даде сърце да му се сърди повече. Може би наистина се бе променила.

Грег грижливо бе планирал програмата ѝ за уикенда. Успя да я убеди, че трябва да възстанови контактите с хора, които можеха да се

окажат полезни за нейното ново поприще, въпреки уверенията ѝ, че не се вижда в него след изборите през есента.

— Елен, трябва да възстановиш положението си колкото може по-бързо. Не искам да споменавам миналото, но не е в твоя стил да не гледаш напред. Не се притеснявам за теб. — Той се усмихна. — Моето момиче е куражлия, то за нула време ще си стъпи на краката. Това вече се вижда.

„Защо думите му ме карат да се чувствам неудобно?“ — питаше се Бренди. Та тя желаше да се върне към този живот. Реши да се забавлява на сбирките, вместо да завързва полезни познанства. Искаше да посвети този уикенд на пълната си почивка.

В неделя вечерта Грег даде в дома си парти за трийсетина колеги и приятели. Бе наел достатъчно обслужващ персонал, за да не остане нито една чаша празна и гостите с удоволствие да се насладят на великолепната храна, която беше приготвила Милагрос. С незабележими движения Грег ръководеше нещата и тя се остави на удоволствието друг да има грижата за всичко.

Разговаряше в библиотеката с групичка банкери от Уол стрийт, макар че все още изпитваше притеснение за начина, по който бяха възприели нейното участие в случая Ласкер. Опитваше се да говори за общоприети неща и да не засяга щекотливи теми и все се озърташе към вратата с надежда, че Грег ще се появи, когато най-неочаквано от затруднението я спаси нисък дрезгав глас, който произнесе името ѝ.

Изненадано се обърна. Стройна жена се усмихваше насреща ѝ с широко разтворени ръце.

— Джулия! Не мога да повярвам!

Бренди се спусна към нея и по-възрастната жена топло я прегърна.

— Изглеждаш прекрасно! — възкликна Бренди.

— Същото може да се каже и за тебе. Тези дни навсякъде се говори за цветущия ти вид. Наред ли е всичко?

— О, Джулия, толкова неща имам да ти разказвам! Безкрайно се радвам, че Грег те е поканил. За съжаление не мога да го изоставя, иначе с удоволствие бих искала да си поговорим. Не се съмнявам, че винаги имаш в запас някоя и друга идея и нямам търпение да я чуя.

Жената кимна със задоволство.

— Хубаво ще бъде да си поговорим, щом като нямаш нищо против пак да бъдем приятелки.

В залисията от неочакваната среща Бренди бе забравила колко напрегнато се бяха разделили последния път, когато се видяха, и сега пламна при спомена за тогавашното си държане.

Джулия Бътлър Лий бе свободно практикуваща журналистка и писателка, която бе интервюирала Бренди за известно икономическо списание, когато бе една от обещаващите млади лица на Уол стрийт. Въпреки че беше много по-възрастна от нея, Бренди се чувстваше свободно в присъствието на тази пряма и непосредствена жена и, те станаха добри приятелки. Често се срещаха да вечерят заедно или да отидат на театър и поне веднъж седмично се чуваха по телефона.

Когато започна, главозамайващият възход на Бренди, срещите им се разрешиха и все по-рядко се сещаха да си позвънят. Дължеше се предимно на Бренди, премного заета с делови разговори по телефона, за да се обажда на приятелите си.

Когато на хоризонта на големите имена в бизнеса започнаха да се трупат облаци, Джулия ѝ се обади и настоя да се срещнат. Бренди ѝ отдели време, колкото да вземат по един сандвич на обяд, и срещата им не завърши добре. Джулия я предупреди, че благодарение на връзките си с медиите е научила, че сенатската комисия ще предизвика разследване на ключови имена от финансовите акули на Уол стрийт. Каза ѝ без много заобикалки, че няма начин да избегне разследването и я посъветва да се махне.

Бренди се беше вбесила — отчасти защото по това време вече знаеше какво трябва да направи и все още се бореше със себе си — и ѝ наговори такива неща, че не се разделиха като приятелки. Джулия ѝ бе оставила бележка, след като Бренди направи разкритията си пред комисията, но тя нямаше кураж да се срещне лице в лице след всичко, което ѝ бе казала. Знаеше, че Джулия е права. Това я бе подтикнало да я залее с обидни думи и тайно се надяваше, че Джулия си дава сметка за това. Дори в един момент бе изпитала желание да се извини, а после реши, че е твърде късно и е пропуснала подходящото време.

Изглежда, че сега им се удаваше възможност отново да станат приятелки, и то много по-лесно, отколкото Бренди бе очаквала. Миналото бе загърбено — нямаше нужда да се рови отново. Внезапно осъзна, че Джулия бе една от малкото ѝ приятели в Ню Йорк, които

наистина ѝ бяха липсвали. Тя отдаде необходимото внимание на гостите, но повече от времето прекара с Джулия в библиотеката.

Не усети кога всички си бяха тръгнали, докато Грег най-сетне не ѝ напомни с нотка на досада в гласа, че е време да се приготви да я откара на летището.

— О, Грег — виновно го погледна тя. — Толкова съжалявам, че те пренебрегнах този следобед. Просто не мога да се нарадвам на Джулия, а имаме толкова много неща да си кажем.

Джулия приятелски стисна Грег за рамото, като си вземаше довиждане.

— Много мило от твоя страна да проявиш такова търпение — каза му тя. — Изчезвам и ще ви оставя да се сбогувате на спокойствие. Между другото, Елен ме покани да ѝ гостувам в ранчото на нейния вуйчо. Замислила съм да напиша подробен материал за Монтана за едно чуждестранно списание. Освен това, обожавам язденето. — Тя го погледна изпитателно и небрежно попита: — Защо да не дойдеш и ти? Елен казва, че има много свободно място.

Грег се разсмя и поклати глава.

— Ти се шегуваш, разбира се. Знаеш, че не са ми по вкуса калта и неудобствата, както каубоите и индианците. Ще чакам Елен да се върне в Ню Йорк и смея да се надявам, че това ще стане скоро.

Погледна я многозначително и отмахна кичурче коса, паднало върху челото ѝ. Бренди се чувстваше като в някакъв огромен мек пашкул. Наистина ли имаше решимостта да се върне в Монтана и да продължи борбата? Но нали ставаше въпрос само за няколко месеца. Въпреки че Грег не бе споменавал нещо определено за тяхното бъдеще, сигурна бе, че той гледа сериозно на връзката им. А и тя си представяше нещо по-трайно, но какво по-точно, сега не беше време да мисли за това.

ГЛАВА XVIII

По време на обратния полет Бренди се чувстваше някак потисната. Цялата възбуда от връщането ѝ в Ню Йорк се бе изпарила и я връхлетяха тревожни мисли за бъдещето. Чак сега, загърбила суетнята на изминалия уикенд, ѝ дойде наум, че може би се е променила повече, отколкото си бе представяла. Двудневният престой в Ню Йорк ѝ бе доставил огромна радост, но сега нямаше чувството, че напуска място, което счита за свой дом.

Но къде бе тогава нейният дом? Определено не и в Монтана. А може би споровете с Грег я караха да се чувства така?

Облегна назад глава и със затворени очи се опита да разбере какво толкова я бе подразнило. Инцидентът с Т.Дж. Трети — оттам започнаха нещата. Грег бе предположил, че се опитва да представи Томас Литълхорс на колекционера, за да спечели пари. Бил е прав за себе си — само преди година тя сигурно би постъпила така.

А прозрачният сарказъм, с който говореше за ранчото, явната досада, с която посрещаше опитите ѝ да му обясни тайнствената притегателна сила на прерията? Но от друга страна, как би могла да очаква от него да разбере нещо, което не бе изпитвал? И имаше ли смисъл да се впуска в анализи, си каза най-сетне. Тя все още обичаше Ню Йорк с всичките му недостатъци, само че сега имаше време да обръща повече внимание и на някои други подробности... А и Грег вече не ѝ се струваше толкова съвършен. Но се бе постарал да ѝ осигури живота, за който бе копняла. Може би с времето щяха да изгледят противоречията. Все още мисълта да се върне за постоянно в Ню Йорк я караше да потръпва от възмущение.

Поръча чаша минерална вода на стюардесата и се задълбочи в бележките за предстоящата кампания. С удоволствие потъна в работата, която щеше да запълни времето ѝ достатъчно, за да не мисли за неразрешими неща.

Прехвърлянето в Денвър мина като в мъгла. По време на полета до Билингс тя толкова се бе вдълбочила в книгата, че едва когато

пилотът обяви кацането, разбра, че е настъпил краят на това дълго пътуване.

Наближаваше девет часа и Бренди бързаше да вземе такси, за да се върне по-скоро у дома и вземе освежителен душ. Тъкмо се питаше дали бе оставила нещо за хапване в хладилника, когато я стресна познат глас.

— Бренди!

— Айла! Какво правиш тук? — Бренди горещо прегърна приятелката си, след това отстъпи назад с престорено смръщено лице. — Не си била целия този път, за да ме посрещнеш, нали?

— Разбира се, че не — сериозно ѝ отвърна Айла. — Просто минавах насам и реших да проверя кои познати лица мога да зърна сред пътниците.

Тя със смях вдигна ръчната чанта на Бренди и заедно се отправиха към лентата за багажа.

— Хайде, размърдай се, вечерята ни чака и Хауи ще ни напердаши, ако не побързаме.

По пътя към колата Бренди едва не изтърва куфара си, когато се сети за радостните новини, които носеше за Айла.

— Ама че съм идиотка, през целия път си мислех как ще те изненадам!

— Хей, за малко да ми изкараш акъла. Казвай какво има.

— Става въпрос за Томас — възбудено заговори Бренди. — Чувала ли си някога за Терънс Джей Кавана — Трети?

— Разбира се, кой не го знае? Той е един от най-известните колекционери на западно изкуство в тази страна. О, Бренди, да не искаш да кажеш, че той ще купи картина от Томас?

Бренди ликуващо вдигна два пръста и се ухили победоносно:

— И не само една!

— О, Господи, не мога да повярвам! — Айла силно я прегърна и дълго не я пусна да си поеме дъх. След това я погледна в очите и тихо каза: — Даваш ли си сметка какво значи това за мен?

— Разбира се, че си давам, затова съм толкова развълнувана.

— Но ти никога се си ми казвала, че познаваш Кавана. Защо не си споменавала нищо за това?

— Виж, да ти кажа право, не го познавах много добре. Трябва да благодариш на Грег Маринели затова. Негова бе идеята да го покани да

види работите на Томас — самият той не харесва изкуството на Запада, но след като го убедих какво откритие е този индианец, нямаше нищо против да превърне Т.Дж. в свой благодарен длъжник. Защо да изпуска такава възможност?

— Много мъдро от негова страна — каза Айла.

— Да. Всичко стана като по ноти. Хайде да вървим, умирам от глад.

Хауи не само не ги напердаши, а бе изстудил в тяхна чест бутилка шампанско и редеше чашите, когато те пристигнаха.

— Брей, май наистина се радваш на пристигането ми! — възкликна Бренди. — Шампанско?

Хауи ги притисна едновременно и целуна Айла по бузата.

— Имам страхотни новини, които трябва да полеем. Не че не се радвам да те видя отново, Бренди, но шампанското е, за да се отбележи нещо, което е от значение и за самата теб.

— Е, какво, дълго ли смяташ да ни държиш в неведение?

Загърнал в кърпа бутилката, с изискан келнерски жест той ловко освободи капачката от телта и след лекия пукот разля пенливата течност по чашите. По всичко личеше, че има намерение да произнесе тост. Вдигна чаша и тържествено произнесе:

— За нашият нов председател на предизборната кампания — Арт Уилсън.

Бренди трепна при произнасянето на това име. Ето това бе, което им трябваше, това щеше да изведе до победа кампанията.

— Хауи, не мога да повярвам! Арт Уилсън от двадесет години не е участвал в изборна кампания за Конгреса. От вуйчо Джон знам, че му е писнало от тези неща, сам му го е признал. Единственото, което би могло да го заинтересува, е президентската кампания.

— Е добре — каза Хауи, — значи си е променил мнението. Всъщност, каза, че съм първият кандидат за Конгреса от двадесет години, който заслужава да бъде избран.

Общата радост ги накара да почувстват особена близост тази вечер. Арт Уилсън несъмнено беше ас за всеки предизборен екип, а и имаше най-голямо политическо влияние в този щат. Купища пари можеха да потекат само като се разчуеше, че е дал своето одобрение за определен кандидат. Привличането на Арт Уилсън обезсмисляше поста на финансов директор на кампанията, защото напълно достатъчно бе

да се намери някой доброволец, който да прибира чековете и да разпределя средствата за отделни пропагандни цели.

— Утре ще трябва да говориш с Арт, Бренди. Казах му, че ти ръководиш компанията и той пожела да се срещнете. Искам едно да запомниш — малко е старомоден, но иначе е свестен тип.

Бренди с облекчение си помисли, че са дошли безоблачни времена за предизборната кампания на Хауи Морисън.

Но след срещата с Арт Уилсън вече не беше толкова сигурна.

Забавно ѝ бе да отбележи, че кабинетът му представляваше несръчна имитация в стил „уестърн“ на могъщия щаб на Уолтър Ласкер. Разположен на последния етаж в сградата на една от най-големите местни банки, той също така разкриваше внушителна за тукашните стандарти гледка. Вместо хладната безлична елегантност, характерна за кабинетите на богатите финансови босове от Уол стрийт, ту изобилстваха кожените мебели, ниските масички, издраскани от токовете на ботуши, претъпкани рафтове с карти и книжа, а над всичко това се носеше застоялия мирис на евтини пури.

Арт Уилсън скочи на крака, когато тя влезе, и загаси димящата си пура в медния пепелник пред него.

— Извинявай, Бренди, влизай! — провикна се той. — Години, откакто съм зарязал пушенето, но не си струвала се отказвам от удоволствието да издимя една пура точно след обяда.

Сърдечно ѝ стисна ръка и ѝ посочи едно от големите кожени кресла.

— Седни по-близо, момичето ми. Страшно се радвам да се запознаем. Чувал съм много неща за тебе от Джон Брандън. Имал е право да се гордее с хубавата си племенница.

Арт беше едър мъж с грозновато, белязано от живота на открито лице и лисеещо теме, заобиколено от металносива четина. Лицето му бе измамно простодушно и открито, но в тесните присвити очи се четеше невероятна хитрост. Тези очи хладно и внимателно следяха всяко нейно движение. Познато ѝ бе излъчването на тези всевластни в своята област мъже и от опита си с Уолтър Ласкер знаеше, че е много важно да се държи с него на равна нога.

— Арт, безкрайно се зарадвах, когато разбрах, че си с нас. Това изцяло ще промени изгледите за успех на нашата кампания. С какво да започна, за да те запозная с направеното досега?

— Ето какво, малка лейди — първото нещо, което ще направиш, е да ми донесеш подробен план на кампанията, за да видя дали си на прав път. Твърде отскоро си в този щат и искаме да се уверим, че знаеш как стоят нещата тук.

Бренди едва се удържа да не възрази. Възможно е вуйчо Джон и Морисън да му се възхищават, но тя вече не се съмняваше, че добрият стар Арт Уилсън и тя нямаше да мелят добре до края на кампанията.

— Сигурна съм, че ще харесаш плана, който съм съставила, Арт — каза хладно. — Той включва някои нови моменти, но е замислен да изтъкне силните страни на Хауи и недостатъците на Том Бейнбридж, кандидатът на Демократическата партия, който очевидно ще бъде неговият конкурент.

— Е какво, чудесно, ако е така, Бренди. Сигурен съм, че онези типове във Вашингтон са ти напълнили главата с всякакви идеи за водене на кампания и бих се заклеял, че си се проявила прекрасно. Но ти не познаваш Монтана — тук нещата са различни и ако не вземеш предвид това, после ще се каеш. Не си мисли, че тези, които са те обучавали, не са имали наум някои трикове, с които да ни отровят живота в последния рунд.

„Най-вероятно е ти да ми отровиш живота“ — помисли си тя, докато Арт я изпращаше до вратата на кабинета.

ГЛАВА XIX

Бренди бе неприятно изненадана, когато разбра, че няма да получи подкрепа в битката с Арт Уилсън. Дори Айла я предупреди да бъде по-отстъпчива.

— Но, Айла — възрази Бренди, — този човек вече тридесет години се занимава с политика и иска да води кампанията, като че телевизията още не е изобретена. Може и да е добър бизнесмен, но нищо не знае за модерните прийоми на една съвременна стратегия. Ако се оставя на него и се откажа от моя план, ние никога няма да спечелим.

— Бренди, той не възнамерява да отхвърли напълно твоите идеи. С ушите си го чух, когато каза на Хауи, че в тях има много разумни неща. Той просто смята, че не си взела предвид някои особености на политическата ситуация в Монтана.

Бренди въздъхна и поклати глава. Бяха я предупредили за това във Вашингтон. Всички си въобразяваха, че техният щат се различава от другите. И вуйчо й не беше по-добър от другите.

— Бренди, недей да подценяваш Арт. Да, възможно е да е поизостанал в техническо отношение, но той е хитър стар дявол и познава хората. Особено тукашните хора. Придържай се към нещата, които познаваш, но го остави да се оправя с местните дебелоглави многознайковци. Той ври и кипи в тези неща.

— Виж какво, вуйчо Джон, той непрекъснато разправя, че хората от Вашингтон не познават Запада и че идеите им нищо не чинят на местна почва, а аз се опитвам да приобща хората към тези идеи.

— Сигурна ли си, че те наистина могат да се приложат в Монтана?

— Вуйчо Джон, не се дръж като втори Арт Уилсън!

Предпочете да смени темата, преди разговорът да вземе по-широк обрат.

Когато й се обади Грег, опита се да избегне оплакванията, като го засипа с весели истории от обиколките с Хауи из малките градчета,

където цялото население излизаше на единствения площад, за да чуе речта на кандидата. Грег ѝ разказа за последните новости на Бродуей и с кого се бе срещал напоследък. Знаеше много политически клюки и по негово мнение, тя много по-добре би се проявила в Ню Йорк.

— Грег, тези хора са от Демократическата партия — напомни му Бренди. — Аз съм републиканка. Има голяма разлика.

— О, не толкова голяма, Елен. Но мисля, че си права — ще трябва да преминеш в другия лагер, когато се преместиш в Ню Йорк. Но това едва ли има някакво значение.

Нямаше смисъл да спори с Грег точно сега. Не харесваше отношението му към тези неща, но имаше достатъчно грижи с тукашната си работа, че да прибавя и допълнителни към тях.

Сега беше много по-заета от времето преди да замине за Вашингтон. Всички списъци бяха съставени, датите за срещите с избирателите бяха насрочени и бе създадена отлично работеща организация, която с напредването на времето се нуждаеше от все повече помощници и доброволци. Имаше да се правят брошури, да се отпечатват плакати, да се изработят значки и ленти с цветовете на Републиканската партия. Веднъж стана неволен свидетел на следния разговор в рекламната агенция:

— Какво, да не би да се трепем за конкурс по дизайн? Достатъчно е хората да знаят името на Хауи и да са чули, че е свестен тип. Какъв смисъл има от всичките тези финтифлюшки?

Беше си съставила един много дълъг списък от нещата, които трябваше да свърши, и ги задраскваше едно по едно. Имаше дни, когато си мислеше, че никога няма да стигне до края, но бе достатъчно да позвъни на някой от колегите си, с които бе карала курса, за да разбере, че навсякъде е така, дори в някои неща ги е изпреварила. Айла на няколко пъти я предупреди да не прекалява с работата и по-често да си почива.

— Знам да си разпределям работата, Айла, но още нямам свой екип, а има хиляди неща за вършене. Не мога да си позволя да изоставам, защото после ще бъде още по-трудно за наваксване.

— Само че ако се изтощаваш така, въобще няма да можеш да се справиш, когато навлезем в решителната фаза. Не ти ли казаха в онова училище, че „печелившата кампания е тази, която е оставила поне едно

нещо несвършено“? Не можеш да обхванеш всичко. Сякаш говоря на стена, ти въобще не ме слушаш!

Бренди се засмя.

— Добре, обещавам ти, че отсега нататък ще прекарвам уикендите си в ранчото. Липсва ми ездата. Ако можех да яздя всеки ден, нямаше да бъда толкова напрегната.

— Да знаеш, че ще идвам всеки ден и ще те измъквам навън за кратък отдих. В края на краищата, аз съм съпругата на кандидата и имам това право.

Бренди знаеше, че упреците са справедливи. Само да можеше да си намери достатъчно помощници. Имаше малък екип от платени сътрудници, затова започна да възлага надежди на доброволците. Намери една приятна жена, която предложи да отговаря на телефонните обаждания два дни през седмицата, а за останалите обеща да намери още две нейни познати. Хауи бе намерил двама студенти от университета, които се сменяха на волана при дългите пътувания. Бяха я предупредили, че най-трудно се намира свестен секретар по печата, и това се оказа вярно. Бе отхвърлила няколко кандидатури, които не ѝ се видяха подходящи.

Един следобед Хауи се отби в предизборния щаб, но вместо да си разменя бодри шегички със сътрудниците, подаде глава през вратата на кабинета ѝ и тържествено провъзгласи:

— Намерихме един истински, жив секретар по печата и за подобър от него не може и да се мечтае.

— Влез и ми разкажи всичко отначало — въодушевено каза Бренди. — Не ме дръж в напрежение.

Хауи самодоволно се разположи в креслото срещу нея и възкликна:

— Ама че неудобно нещо! Предполагам, че нарочно си го поставила, за да не се заседяват твърде дълго на него.

— Точно така. Научиха ме на този номер.

— Хайде де, та и аз щях да ти го кажа. Но щом като държиш на краткостта — човекът се казва Джак Джеръм, дългогодишен журналист, който същевременно е бил секретар по печата на губернатора. Има достатъчно опит и си познава работата. Намирам, че пасва идеално за работа с медиите.

— Мразя да се показвам подозрителна, Хауи, но защо твоята безценна находка иска да се включи в кампанията? Не се съмнявам, че примира от желание да спечелиш изборите, но работата не е нито постоянна, нито, добре платена.

Хауи кимна в съгласие.

— И аз се питах същото. Доколкото разбрах, наскоро е претърпял фалит — вложил всичките си пари в някаква финансова операция и загубил всичко. Исква отново да се върне към журналистическата си кариера и кампанията ще му даде възможност да си възстанови контактите. Както и да е, надявам се, че нямаш нищо против. Всъщност, аз малко избързах и му предложих работата.

— Е, какво, ако е толкова добър, както казваш, нямам какво да възразя.

Но когато проведе встъпителното интервю, Бренди не бе сигурна дали би го наела, ако зависеше от нея.

Бе склонна да съчувства на хора в неговото положение. Господ ѝ бе свидетел, че разбираше какво значи да се провалиш. Но не смяташе, че прекалената нервност и докачливост издават устойчивост на характера. Наложил се да го уверява, че му задава въпроси от интерес, а не от излишна предпазливост. Това го накара да се отпусне и държанието му стана закачливо:

— Знаеш ли, Бренди, ние двамата ще се разбираме добре. Имаме много общи неща, ако разбираш какво искам да кажа.

Намигна ли ѝ, или така ѝ се стори? Тя застина, а гласът ѝ прозвуча хладно:

— Сигурна съм, че чудесно ще се разбираме, Джак, ако си вършиш както трябва работата. Знам, че имаш богат опит и се надявам да вложиш всичките си усилия за Хауи... и за мен.

Той изпъна закръгленото си тяло под строгия ѝ поглед.

— Ще ти кажа, че никога не съм имал нещо против да работя за жена. Няма такова нещо, всъщност това въобще не ме притеснява. обстоятелството, че си жена... какво, та аз дори не го забелязвам.

„Как не, приятелче, как щяло да имаш нещо против!“ — си помисли тя. Още един от онези мъжки шовинисти. Само това ѝ трябваше.

С присъединяването на Джак Джеръм към екипа грижите ѝ се увеличиха с още една. И без това си имаше неприятности с Арт

Уилсън и поддръжниците на неговия консерватизъм.

Една дъждовна вечер, когато особено остро чувстваше самотата си, посегна към телефона и набра номера на Джулия в Ню Йорк. Знаеше, че там никой не си ляга преди полунощ. Когато чу познатия гърлен глас, въздъхна от облекчение.

— Джулия, така се радвам да те чуя!

— Елен? Каква приятна изненада! Как вървят нещата?

— Ще се побъркам. На всичко отгоре тук ми играят по нервите разни доморасли мъжки шовинисти.

— И тук не са малко, скъпа! — провлече Джулия.

— Вярвам ти, само дето са по-префинени. — Засмяха се едновременно. — Обаждам ти се, защото непременно трябва да дойдеш, преди да си загубя ума окончателно. След първичните избори ще имам нужда от кратък отдих. Мислиш ли, че ще можеш да дойдеш в началото на юни?

— Хм. Не е лоша идея. Знаеш, че пиша за Запада, а още не съм била в Монтана.

— Страхотно ще ти хареса — увери я Бренди, въпреки че не можеше да си представи как би се чувствала Джулия в ранчото.

Поговориха си за това как ще яздят на воля из безкрайните хълмисти равнини.

— Но щом като си толкова заета — вметна Джулия, — сигурна ли си, че ще ти остане време за това?

— Ако искам да си запазя разсъдъка, трябва да си взема няколко свободни дни.

Всичко щеше да бъде наред, ако следващият въпрос на Джулия не бе извадил на бял свят един съвсем друг проблем:

— А кога смята Грег да ти дойде на гости, скъпа? Обзалагам се, че нямаш търпение да се видите.

ГЛАВА XX

Запролети се и прерията се събуди за живот. Под топящите се преспи се показваха островчета зелена трева. По напуканата от безводната есен земя потекоха живителни поточета снежна вода. Бренди се наслаждаваше на ласкавия пролетен вятър, пълен с неясна тревога и тръпни надежди за приближаващата промяна в живота ѝ. Утрините бяха все още хладни, но вървенето пеша до работата я зареждаше с енергия за целия напрегнат ден. Вечер винаги се намираше кой да я откара до дома.

Вуйчо ѝ настоя да ѝ заеме пари, за да си купи кола на старо.

— Чуй ме добре, момичето ми, нямам нищо против да вървиш пеша колкото си искаш през деня, но никак не ми харесва, че се прибиращ по тъмно. Хората тук са дружелюбни, но в голям град като Билингс винаги могат да се случат неприятности. И това не е всичко — как, по дяволите, ще си идваш за уикендите, като си нямаш собствен транспорт? Мога да ти давам моя буик понякога, но по-добре е да си имаш собствена кола. Отбий се при Сам Йенсен и го накарай да ти избере една.

— Да се оставя да ми избира кола някой, който гледа да си пробута вехториите? Не съм имала собствена кола, но са ми казвали, че колите втора ръка...

— Никога не си имала кола?

— Ами, как да ти кажа, в Ню Йорк никога не ми се е налагало. — В гласа ѝ прозвуча защитна нотка. — Искам да кажа, че нямаше да е много практично, след като разполагах със служебна кола с шофьор.

Той учудено поклати глава.

— Значи това ще бъде твоята първа кола? Е, тогава ще трябва да дойда с теб. Не се съмнявам, че Сам ще те посрещне добре, но искам да ти избере нещо наистина добро.

Тъмнозеленият олдсмобил с бежови лайстни и меки кожени седалки сигурно е бил напълно подходящ за някой богат фермер преди няколко години и бе очевидно, че той грижливо го бе поддържал.

Бренди неохотно трябваше да признае, че по-добро не може и да се желае, но упорито продължаваше да ходи пеша на работа, а колата оставяше на гараж.

Ала през уикендите, когато солидната машина ѝ осигуряваше комфортно пътуване през двата часа и половина на отиване и връщане, тя бе благодарна за този избор. Едва сега разбра защо жителите на Монтана предпочитаха големите американски коли — те бяха лесно управляеми и удобни за големите разстояния, които ежедневно се налага да изминават. В този рядко населен щат тридесет — четиридесет километра не се брояха за нищо.

„Започвам да живея като местните хора — си помисли, — скачам в колата, за да отида на ранчото в края на седмицата, а ако в събота вечер трябва да присъствам на някое събитие в града, като нищо изминавам два пъти разстоянието, за да прекарам неделата, на открито.“

Свободното си време прекарваше в езда, в изучаване на архитектурни скици за предстоящия строеж на новата къща, в разговори с вуйчо си за политика, а понякога просто си почиваше с книга в ръка. Правеше всичко възможно, за да избягва срещите с Джейк. Стремеше се никога да не остава сама от страх при някоя непредвидена среща да не се издаде колко болезнено се свива все още сърцето ѝ от болка и обида. Нямахше да позволи на Джейк Милбърн да отрови радостта ѝ, че след толкова години отново е намерила дом и семейство.

Една ранна утрин в началото на май тя с досада очакваше екипът да се събере за предварително насроченото от нея съвещание в осем и половина. Никой още не се бе появил. Отчаяно се нуждаеше от глътка кафе, но реши, че е крайно време да престане все тя да го приготвя. „Какво падение — си каза, — да няма кой да си направи труда не само едно кафе да свари, но дори да почисти помещението, в което цари пълен безпорядък. Веднъж завинаги трябва да се реши този въпрос на съвещанието.“

Започнаха да се влачат един по един към девет и едва не забравиха да ѝ предложат чашка от бързо изпразващата се кана горещо кафе. Реша да не се поддава на лошото си настроение и пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои. Постоя известно време в кабинета си, преди да се съберат всички.

Вгледа се в разнородния състав на екипа си, докато се настаняваха на дългата маса за съвещания. Всеки от тях си имаше своите качества и недостатъци, но бе доста трудно да оказва натиск върху доброволните сътрудници.

Джак си избра мекото кресло и ѝ намигна, докато се настаняваше точно срещу нея.

— Не беше ли твой ред да отключваш офиса тази седмица, Джак? Да не си забравил? — спокойно попита Бренди.

— Не можах да успея тази сутрин — безгрижно ѝ отвърна той. — Имах да свърша една работа.

Въобще не му повярва, че е способен да стане толкова рано, за да свърши каквато и да било работа. Панталонът му беше точно толкова измачкан, колкото и миналия петък, а относително бялата му риза щеше да придобие през деня обичайния си сивкав цвят.

— Джак, трябва да си тук в осем и половина тази седмица. Разбра ли ме?

— Всъщност, Бренди, не мисля, че това е необходимо. Доброволните ни помощници не идват преди девет часа, пък и след като толкова добре ни вървят първичните избори, не виждам защо трябва да прекарваме целия ден тук. — Изглежда бе забелязал заплашителния израз на лицето ѝ, защото сепнато зави в обратна посока. — Разбира се, бих бил щастлив да го правя, ако наистина го искаш, дори и да не е належащо. Днес бях поканен на закуска с Арт Уилсън, затова не можах да дойда по-рано.

Облегна се назад и самодоволно се усмихна.

„Той е истинска напаст“ — с нарастваща тревога си помисли Бренди. Хауи бе настоявал, че тъкмо Джак е най-подходящият човек за връзка с медиите и дано да се окажеше вярно, защото ставаше все по-невъзможно да се работи с него.

— И какво обсъждахте на закуска, Джак?

— Ами, нали го знаещ Арт, рекламата във вестниците му се струва най-важното нещо и ме извика, за да обсъдим някои подробности.

— Джак, ние не сме предвидили реклама във вестниците и ти го знаещ. Вече сме говорили за това.

— Виж какво — лениво процеди Джак, почти излегнал се в креслото, — трябваше да предвидиш, че стар вестникар като мене

никога няма да се съгласи с такова нещо, а и Арт е на моя страна. Няма начин да спечелим без рекламна кампания във вестниците.

— По-късно ще довършим спора. Междувременно моля те да не забравяш факта, че аз ръководя нещата и по спорните въпроси с Арт ще разговарям само аз и никой друг.

Джак широко се ухили.

— Слушам, шефке, да те видим как ще излезеш на глава със стария Арт.

Час по-късно, потиснала с неимоверни усилия задушавания я гняв, тя вдигна слушалката, за да нареди хубавичко упорития старец. Размислила, затвори, преди да я свържат, тъй като реши, че не се е успокоила достатъчно. Залови се за обичайната писмена работа. Само че днес и това не вървеше, тъй като на неопитната секретарка дори не й минаваше през ума да я разтовари от непрекъснатите обаждания и прехвърляше всеки разговор в кабинета ѝ. Най-сетне Бренди не издържа, изхвърча навън и с ужасяваща любезност се обърна към жената:

— Виж какво, наистина се нуждая от малко спокойствие, за да свърша малко работа. Би ли ми направила услугата да казваш, че ме няма, когато ме търсят, и да им предадеш, че ще им се обадя по-късно?

Доброволката с готовност закива.

— Да му се не види макар, ако знаех, че наистина не искаш да те безпокоят...

— Благодаря. Наистина не бих желала да ме безпокоят.

Докато се извърещаше на пети, забеляза, че една от помощничките ѝ оживено разговаря с нисичка пълна жена в рокля на цветя — типична фермерска съпруга. Тя настоятелно пъхаше сноп листовки на нервно отстъпващата назад доброволка.

Уж случайно Бренди се приближи до тях, за да разбере какво става, но в този момент притеснената ѝ сътрудничка я забеляза.

— О, Бренди, ти си била тук... тъкмо казвах на госпожата... казвах ѝ, че си излязла. Тя ни предлагала издадем и размножим някаква литература, а аз ѝ обяснявам, че не можем да го направим.

Тя сочеше към книгата в ръцете на жената и многозначително правеше знаци с очи към Бренди.

Бренди не можа да повярва на очите си, когато хвърли бегъл поглед върху напечатаните листи. Чувала бе за тези неща, но никога не

ги бе виждала. Това беше най-неистовият, най-отвратителният неонацистки памфлет, който можеше да съществува, а тази жена им предлагаше да разпространяват подобна мръсотия.

Бренди почувства как я залива гневна вълна и не може да се овладее. Отначало устните ѝ беззвучно замърдаха, а след това с изкривено от гняв и прибеляло лице грабна снопчето листовки и го хвърли на пода.

— Махайте се оттук, моментално! — изкрещя тя на стъписаната жена. — И си вземете тази гадост... не, аз ще я изгоря, за да съм сигурна, че никой друг няма да я прочете!... И да не сте посмяла да си пъхате гнусната нацистка физиономия в този офис! Ако ви видя само да приближите към вратата, сама ще ви изхвърля и като казвам „изхвърля“, разбирайте го буквално!

В настъпилата абсолютна тишина Бренди изблъска вцепенената от ужас жена през вратата и силно я трясна под носа ѝ. Обърна се и се огледа с ръце на хълбоците, пресрещнала любопитните погледи на замръзналите по местата си помощници.

— Много добре — с треперещ глас произнесе тя. — Това преля чашата. Край на учтивостта. Омръзна ми да избирам дали да бъда отзивчива и разумна или да си върша работата както трябва в тази кампания. Дойдохте ми до гуша. Само като си помисля как просто сте си стояли най-спокойно по бюрата и сте оставили тази жена да мъкне подобна мръсотия в щаба на Хауи, без да си помръднете пръста, за да ѝ попречите...

— Бренди — прекъсна я Джак, — такива побъркани по арийската раса хора често се срещат по тези места, в северозападната част на щата, уверявам те. Достатъчно е да им кажеш да се махат, когато се навъртат наоколо.

— Млъкни, Джак. Този инцидент е само последната капка, която преля чашата. И нямам намерение да търпя повече.

Тя се извърна и изгледа всички един по един. Повечето нервно отклониха поглед.

— Чуйте ме сега. Поднасям извиненията си на всички наши чудесни доброволци. Но правя сериозна забележка на постоянния екип. Сега веднага излизам и се махам оттук. Ще се върна след два часа. Искам да заваря този офис в изряден вид. След това искам всеки от вас да ме информира точно докъде е стигнал със собствените си

задачи по плана. По моя план. Джак, ти ще изтеглиш от телеграфните агенции и от вестниците всички текстове. И не искам да чувам никакви възражения!

След последните думи със замах отвори вратата и почти тичешком се впусна надолу по улицата.

Надникна в галерията и каза на Айла:

— Затвори за един час, моля те. Имам нужда да си поговорим.

На Айла ѝ трябваше само един кратък поглед, за да окачи табелка „Затворено“ отвън. Заведе я в задната стая, която ѝ служеше за кабинет, и извади от малкия хладилник зад бюрото бутилка вино, предназначена за специални клиенти. Без да произнесе нито дума я отвори, наля една чаша и я подаде на Бренди, която нетърпеливо я сграбчи.

— Хайде, седни и се успокой, Бренди. Ще ми протриеш килима и ще счупиш столчето на чашата. Какво се е случило, за бога?

Бренди се стовари в креслото и отпи голяма глътка вино.

— Провалих се. Този път преминах границата. Крещях, карах се изхвърлих една нацистка от офиса... и то в буквалния смисъл. Може да ме даде под съд. Айла, аз напълно излязох от релси и се държах като развилнял се тиранин. Оказа се, че не мога да се справя с тази банда, без да ги заплаша.

Айла внимателно я наблюдаваше.

— Крайно време беше — неочаквано каза тя.

— Крайно време! Та аз показах, че нищо не съм усвоила от обучението.

— И не е необходимо. Истинската кампания е нещо различно от теорията. Ако искаш тези хора да ти се подчиняват, трябва да им внушиш, че няма да допускаш своеволия. Просто си им показала какво може да стане, когато не си вършат работата, и сега много повече ще се стараят, за да не се наложи да избухваш отново.

— Но, Айла, по дяволите, не разбираш ли, че изгубих самоконтрол? Напълно си изтървах нервите.

— И как се почувства?

Тя се замисли за миг и тънка усмивка заигра по устните ѝ.

— Направо чудесно... ако трябва да призная. Наистина се почувствах много добре.

Внезапно избухна в кикот.

— Айла, те се бяха вцепенили от страх! Трябваше да видиш лицата им. Бях се втренчила в тях, а те приличаха на смъртно уплашени зайци. А онази щурава нацистка, горката, та тя едва не получи сърдечен удар, толкова се беше сащисала.

Бренди описа в подробности цялата сцена и колкото се приближаваше до дъното на чашата, толкова повече се успокояваше. Гневът ѝ се бе изпарил и се чувстваше странно пречистена. Айла бе права. Понякога е добре да дадеш воля на чувствата си. Наистина ѝ се отрази добре. Беше уверена, че когато се върне в офиса, всичко щеше да бъде наред.

— Мислиш ли, че можеш да предприемеш още една стъпка за днес? — внимателно я попита нейната приятелка.

— Какво искаш да кажеш?

— Арт.

— О, хайде де, Айла, не можеш да искаш това от мене, не и Арт. За днес ми стига един скандал.

— Не става въпрос за скандал, Бренди. Мисля, че е време да сключите примирие. И се надявам ти да си тази, която ще постави условията. Арт не познава съвременните похвати на изборителната кампания, така че не може да се оправи без теб. Но ти пък не познаваш хората и историята по тези места и ще ти кажа честно — не виждам как можеш да минеш без такъв познавач като него. Не забравяй — в мекия ѝ глас прозвуча настойчива нотка — мъжът ми разчита и на двама ви.

Бренди изпита чувство на вина. В сравнение с това, което ѝ каза Айла, всичките ѝ оплаквания изглеждаха дребнави и незначителни. Хауи бе заложил всичко на една карта — нейната, за да влезе в Конгреса, и тя му дължеше най-добрата предизборна кампания, каквото и да ѝ струваше това.

— Окей, сега ще му се обадя и ще поискам среща за утре сутринта. Имам нужда от малко време, за да обмисля нещата.

Стана и взе ръката на приятелката си в своята.

— Ако си свършила психоанализата, каня те на обяд. Дължа ти благодарност, че се опитваш да ме вкараш в пътя.

— Виж какво, Арт — започна Бренди, като се надвеси над бюрото му, — дошла съм, за да си изясним позициите.

— О, тъй ли? — Той подъвка края на незапалената пура в устата си и подозрително присви очи.

— Цял живот да се мъча, пак няма да науча за този щат толкова, колкото знаеш ти. Не бих могла да спечеля тези избори за Хауи без твоя помощ.

— Нали все туй ти повтарям непрекъснато.

— А и ти не можеш да докараш работата до победен край без мен, ти, упорит стари глупчо!

Пурата изпадна от устата му.

— Я задръж малко...

— Не, ти слушай. И двамата не можем се оправи един без друг. По-добре да си помагаме, вместо да враждуваме. Предлагам ти примирие.

— Примирие? В смисъл?

— В смисъл, че ти ще ми помогнеш да постегна организацията, а аз ще се съобразявам с това, което ми казваш за начина на мислене на тукашните хора. И ще си запазим правото да спорим понякога, след като сме съгласни за най-важното — да направим Хауи конгресмен.

— Това е в кърпа вързано, девойче. Хауърд Морисън ще отиде в Конгреса, та ако ще да ми се наложи да работя със самия дявол. А ти — добави с усмивка — и тебе си те бива, няма що.

Тя тържествено му протегна ръка.

— Е какво, ще си стиснем ли ръцете?

— Готово, имаш ръката ми. А сега нека поговорим за рекламите във вестниците.

— Знаех си! — Тя силно удари с длан по бюрото. — Едва сме сключили примирие и ти вече се опитваш да се възползваш.

Той я гледаше, без да каже нито дума. Най-сетне тя въздъхна и се тръсна в креслото.

— Добре тогава, нека поговорим за рекламите във вестниците.

Първичните избори бавно, но решително набираха скорост. Бренди бе завъртяна в безкрайната въртележка от разговори, срещи, грижи по намиране на помощници и какви ли не ново изникващи

трудности. Все още имаше сблъсъци с Арт Уилсън, но не можеше да отрече, че помощта му бе неоценима, когато се налагаше да се пречупи ината на някой особено твърдоглав местен многознайко. Джак все още се опитваше да надига глава, но се бе научил да не ѝ противоречи за важните неща.

Понякога в топлите ноци тя се събуждаше от ужасяващо чувство на страх и загуба и тогава разбираше, че бе сънувала Джейк. Надявала се бе, че го е преболяла и е готова за връзка с друг мъж — може би Грег, но много по-вероятно с някой друг. От дистанцията на времето тя все повече се убеждаваше, че нещо липсва между тях.

Веднаж или дважд ѝ се бе сторило, че мярва Джейк на улицата, и стомахът ѝ болезнено се свиваше. Но всеки път това се оказваше някой дружелюбен монтанец, който я поздравяваше с докосване на шапката си и я проследяваше с поглед.

Когато една вечер бързаше към къщи през една странична уличка, чу глъчка от отварящата се врата на кръчмата пред нея и оттам с препъване излязоха две клатушкаци се фигури. Спря се в сянката, за да не привлече вниманието им, и различи нещо познато в мъжа, който беше прехвърлил ръка през рамото на пианата жена и безсрамно мачкаше огромните ѝ гърди. Дебелата жена прошепна нещо в ухото на своя кавалер, а той кимна и отметна назад глава, за да отпие от бутилката, която държеше в другата си ръка.

В този момент го позна — това бе Джо, фермерският работник, който винаги я бе притеснявал с присъствието си. На такова място ли бе видял Джейк, та така ясно ѝ бе дал да разбере, че управителят е отчаян прикрит пияница? Тя потръпна и остана в сянката, докато онези двамата се покатерят в пращния камион и несигурно потеглят.

ГЛАВА XXI

Бренди с нетърпение очакваше пристигането на Джулия. В уречения ден едва успя да се откъсне от работата си, за да отиде на летището с няколко минути закъснение. Когато чу как някой вика „Елен! Елен!“, ѝ трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че се отнася до нея. Обърна се и видя Джулия, застанала точно зад гърба ѝ. Двете жени сърдечно се прегърнаха.

Джулия изглеждаше стройна в младежкия си пътнически костюм, а през рамото ѝ висеше неизменната камера. Трудно бе да се повярва, че тази жена наближава петдесетте — тялото ѝ бе стегнато, а походката ѝ показваше, че животът ѝ преминава в постоянно движение.

— Изглеждаш страхотно — каза Бренди.

— Ти също.

— Извинявай, че толкова късно те забелязах. Тук никой не ме нарича „Елен“. Какво можех да направя, след като всички се обръщат към мен с детския ми прякор. Всъщност, и аз свикнах да бъда Бренди.

— Е какво, отива ти. Явно ти харесва да живееш в Монтана. Джинси и ботуши — не бях те виждала така. Никакви салони за упражнения не могат да направят това, което чистият въздух прави за хубавия тен. Още няма година откакто си тук, а вече изглеждаш за милиони.

Бренди се усмихна на комплимента.

— Ако щеш вярвай, но нямам време да поема дори глътка чист въздух. Повечето време прекарвам в офиса, подложена съм на постоянно напрежение и нямам нито минута за себе си, да не говорим за упражнения. Да не би да съм открила нова рецепта за разхубавяване?

Докато товареха багажа ѝ в колата, Джулия посочи към хоризонта и възкликна:

— Господи! Погледни залеза. Какви цветове, просто невероятни! Все съм си мислила, когато гледам подобни снимки, че са нагласени,

че действителността не може да бъде толкова красива. А ето, оказа се, че това надминава всякаква фантазия.

— Да видиш какви са изгревите! — ухили се Бренди, докато се качваха в колата.

— Какво! Да не искаш да кажеш, че ставаш толкова рано, че да им се любиш? Не мога да повярвам! Виж я ти, тази Монтана, как влиза под кожата на човека!

Необяснимо защо Бренди се почувства засегната от последната забележка.

— Не е така. Просто съм способна да оценя истинската красота, дори и в Дивия Запад. Не се заблуждавай нито за миг. Привързана съм към Ню Йорк и винаги ще бъда.

Джулия я погледна подозрително, но нищо не каза.

Първите няколко километри пътуваха в мълчание. След това Бренди каза:

— Сигурна съм, че ще искаш да видиш какви са типичните кореняци на Билингс. Дали да спрем да хапнем някъде?

Джулия, която бе хапнала само малко фъстъци в самолета, с готовност се съгласи.

Гостенката беше силно впечатлена колко приятелски поздрави и усмивки предизвика влизането им в бара. И в Ню Йорк мъжете извърщаха глави по хубавата Елен, когато влизаше в някой ресторант, но там тя изглеждаше недостижима и отчуждена. Тук се отнасяха към нея като към една от тях — беше очевидно, че я познават добре.

Докато вървяха към уединената маса, която им посочиха в дъното на бара, Бренди представи Джулия на някои от посетителите, като не забравяше да кима и маха с ръка на останалите.

— Дали не са ти измислили това име, защото често киснеш в такива тъмни барове? — пошегува се Джулия.

— И аз така си помислих, когато вуйчо Джон ме доведе за пръв път тук. Но това място е любимо за срещи на местните момчета. Срещам повечето от тези хора по няколко пъти на седмица по улицата. Така е в малкия град, макар че това е най-голямото населено място в щата. Всеки се познава с всеки.

Бренди отдавна не бе говорила с никого, който я познаваше добре и пред когото не се налагаше да внимава за думите си. А й доставяше

удоволствие да говори за Монтана на една нюйоркчанка, каквато бе и самата тя преди по-малко от година.

Докато Бренди се занимаваше с поръчката, Джулия замислено наблюдаваше младата жена, така уверена в износените си, но очевидно удобни каубойски ботуши, и в небрежната поза на протегнатите ѝ дълги крака.

— Странно, дори милиони да ми даваха, не бих си те представила да живееш на такова отдалечено място и да изглеждаш така цветущо. Това много ми говори, Елен... извинявай — Бренди, — както за силата на твоя характер, така и за самата Монтана. Не подценявай мощното въздействие, което ти е оказала тази земя. Виждам в теб невероятна промяна.

Бренди изпита същото неприятно чувство отпреди час — справедливи или не, забележките на приятелката ѝ започваха да ѝ действат на нервите.

— Виж какво, може да съм се приспособила за момента. Но съвсем не съм забравила, че принадлежа на Ню Йорк. Животът тук е чудесен в много отношения, макар че е твърде бавен за мен. Бих полудяла, ако трябваше да остана завинаги.

Джулия благоразумно промени темата на разговор.

— А сега, разкажи ми всичко за кампанията. Потръгнаха ли нещата?

Двете жени се увлякоха да разказват преживелиците си от последните няколко месеца и разговорът им продължи по пътя към ранчото. Бренди почувства лекото жегване на завистта, когато слушаше за безбройните пътувания на Джулия из страната, макар самата тя да не изглеждала много въодушевена от собствения си начин на живот.

— Вярно е, че съм пътувала много. Прекарах известно време и в Третия свят — ето къде човек се научава да цени основните свободи, от които се ползваме, без дори да се замисляме. И въпреки това, чувствам се уморена от Манхатън, Бренди. Имам малко земя във Вирджиния и сериозно съм се замислила да се заселя на някое по-тихо място. Нещата, които пиша, намират все по-добър прием напоследък. Ще ми се да направя материал за обикновените хора. Все повече започвам да ценя техния начин на живот, а не онази непрестанна лудница в Ню Йорк.

След кратка пауза тя продължи:

— Е, какво става с Грег? Смяташ ли, че между вас ще се получи нещо трайно? Стори ми се, че те тласкаше към вземане на някакво решение, когато ви видях заедно през зимата.

— Има нещо като мълчаливо споразумение между нас, че когато се върна на Изток... но сега не съм много сигурна. Ще ми се малко да изчакам. И Грег, и аз знаем какво искаме от живота. Ценя неговата практичност. Не е от хората, които могат да ти сервира нещо неочаквано — да зарежат работата си и да заминат за Индия, например. Винаги съм се стремяла към стабилността в живота, а Грег може да ми я осигури. Знам, че какъвто е бил вчера, такъв ще си остане и утре. Никакви изненади.

— Звучи вълнуващо — сухо подметна Джулия.

Бренди се усмихна.

— Окей, не е задължително да бъде Грег. Но ми е необходим някой като него.

— Не срещна ли тук някого, в когото би могла да се влюбиш?

— О, имаше един, но ако бъдем откровени, дълбоко в сърцето си те всички са каубои.

— Защо не ми разкажеш какво се случи с този „един“? Не питам от празно любопитство — ако не искаш, можеш и да не ми казваш.

На Бренди не ѝ се искаше да разказва за Джейк, но съзнаваше, че ще бъде по-добре да спомене нещо, след като Джулия и без това скоро щеше да се запознае с него.

— Да ти кажа право, за малко да си загубя ума по управителя на ранчото, Джейк Милбърн. В началото той просто разпали любопитството ми — никому неизвестен тъмнокос красавец, първичен и същевременно тайнствен, ако добре ме разбираш. Но се оказа, че е като всички други тукашни мъже — един каубой е типичните си комплекси. Не ми трябваше много време, за да се опомня.

Опита се да придаде на гласа си небрежно звучене. Почувства, че сърцето ѝ се къса и, за да спре болката, произнесе като че на себе си:

— Необходимо ми е време, за да сложа в ред професионалния си живот. Когато напусна Монтана и се върна на Изток — е, тогава ще започна сериозно да мисля за любовта.

Беше доста късно, когато пристигнаха в ранчото, но Джон Брандън ги очакваше. Пиха кафе и опитаха шоколадовия кейк на Хети,

след което Бренди обяви, че отива да си легне.

— На края на силите си съм. Вие двамата може да нямате нужда от сън, но аз прекарах тежка седмица.

Джулия стана и се протегна, като потисна прозявката си.

— Не, и аз идвам. Още не съм се нагодила по тукашното време, а не искам да изпусна нищо от утрешния ден.

Събота сутринта Джон Брандън им предложи да поаядят преди закуска. Том вече бе оседлал конете, когато отидоха в конюшната — специална любезност към гостенката. Бренди изпита истинско удоволствие от изумения поглед, с който Джулия проследи как се мята на гърба на Шеба. Дори й хвърли предизвикателството да се състезават.

— Почакай малко, Бренди. Доколкото знам, никога не си се приближавала до кон в живота си. Всеки път, когато ти говорех за коне — любимата тема на всички южняци, — ти неудържимо се прозяваше.

— Язденето на Изток е различно — дяволито подхвърли тя. — Ние сме къде по-добри от другите.

Тримата със смях се отправиха на първата обиколка на ранчото. И не престанаха да се смеят през целия уикенд. Джулия беше остроумна и бързо се сприятеляваше. На малко грубоватия хумор на Джон Брандън тя отговаряше с прелестното провличане на вирджинския акцент от детството си. Изглежда двамата бързо си допаднаха.

В неделя вечерта седнаха да пият кафе пред камината. През двата дни Бренди почти не се сецаше за кампанията. Колата бе докарана пред вратата, за да потеглят обратно след вечеря, и на двете не им се тръгваше след това толкова приятно прекарване.

— Джон, благодаря ти за гостоприемството — каза Джулия. — Притежаваш прекрасно място и трябва да ти кажа, че отдавна не бях се чувствала толкова добре. Не е ли грехота да си тръгне човек?

— Много добре те разбирам — каза Бренди. — Всеки път изпитвам същото, когато трябва да си тръгна. Добре че си обичам работата, иначе нямаше да мръдна оттук, докато не се скапя напълно.

Вуйчо й се подсмихна:

— Не съм вярвал, че ще доживея да чуя такова нещо, скъпа. Остава да си признаеш, че ще останеш в Монтана завинаги.

Бренди със смях поклати глава:

— Няма начин, вуйчо Джон. Тук е най-прекрасното място, където бих могла да си отдъхна от истинския живот, но и двамата знаем, че не бих останала тук за постоянно. Бих била щастлива само да ми пазиш стаята, когато си идвам у дома.

— У дома! Бренди, скъпа, това е едно от най-хубавите неща, които съм те чувал да казваш! Значи ти смяташ това място за свой дом. Винаги съм искал да имам дъщеря. Но нека не се размекваме, дами. Имам да направя едно предложение. Джулия, тук имаме достатъчно място, а трябва да знаеш, че няма да пречиш никому. Защо не останеш малко? Прави снимки и напиши някаква история за онези големи списания в Ню Йорк. Разкажи им колко сме диви, какви корави мъжкарите сме тука — те си падат там по подобни глупости и слава богу, че вярват на всичко, иначе щяха да плъпнат насам на цели тълпи.

Той топло се усмихна на журналистката.

Тя бе загубила дар слово от изненада.

— Джон... благодаря, но аз... аз не бих искала да се натрапвам...

— Джулия — прекъсна я Бренди, — мисля, че това е страхотна идея. Следващия уикенд пак ще дойда и тогава, ако искаш, ще се върнеш заедно с мен. Но не ми се вярва толкова бързо да се наситиш на това място.

След още няколко възражения Джулия бе надвита от обединените сили на семейство Брандън. Тя се предаде и се настани удобно на червения кожен фотьойл.

— Колко дълго мога да остана тук — измърмори тя — и да ям гозбите на Хети, без да пръсна по шевовете всичките си дрехи? Това е най-страшният проблем.

Бренди беше безкрайно доволна, че приятелката ѝ ще се задържи по-дълго. Знаеше, че нейният малък апартамент в Билингс би бил твърде тесен за двете. И без това беше прекалено заета, за да прекарват достатъчно време заедно. По всичко личеше, че на вуйчо Джон му беше много приятно в нейната компания. Не можеше да се начуди колко бързо двамата намериха общ език. На пръв поглед изглеждаха несъвместими — грубоватият възрастен западняк и обиграната в светските неща писателка от Изтока.

После си спомни, че Джулия винаги е била много увлечена по конете — ходеше на всички конни състезания и не се колебаеше да ги следва из страната, безсилна да устои на вълнуващото преживяване.

Самата тя изпитваше удоволствие от язденето — но само толкова, без да го превръща в страстно увлечение.

На другата сутрин Бренди отпътува за града, като предвкушаше следващия уикенд.

Как можеше да знае, че ще бъде принудена да отложи за много по-късно следващото си посещение...

ГЛАВА XXII

Една съботна сутрин Айла неочаквано се отби в предизборния щаб и, както обикновено, завари Бренди потънала до душа в работа.

— Зарязвай всичко — отсеке тя. — Време ти е да си отдъхнеш малко. Ще се изтощиш напълно от тази непрекъсната работа.

Бренди примигна разсеяно и отметна косите от лицето си. Трудно ѝ беше да си събере мислите. Механично поклати глава.

— О, Айла, с удоволствие бих си починала, но имам твърде много недовършени неща.

Приятелката ѝ решително взе писалката от ръката ѝ.

— Никакви извинения. Хауи специално ми каза да те измъкна оттук целия ден. Уморяваш се и ставаш раздразнителна. Твърде рано е да се превръщаш в тиранин — кампанията не е навлязла в решителната фаза.

Бренди си помисли, че има известна истина в шегата на Айла. Вроденият ѝ перфекционизъм я тласкаше да работи повече от необходимото и наистина, напоследък бе станала доста хаплива с хората от екипа. А те не го заслужаваха — стараяха се, според силите си, да се справят с купищата книжа и рутинна работа и дори Джак все по-рядко мърмореше.

Остави се да я завлекат до колата. Денят беше чудесен, защо да не се поразсее малко?

— Къде отиваме? — сети се да попита със закъснение, едва след като излязоха от Билингс и поеха на изток.

— Не е официално посещение, по-скоро е делова среща. Отивам да взема една картина от Томас Литълхорс и той ме помоли да те взема със себе си.

— Но не беше ли ми казала, че той не допуска никого в студиото си?

— Е, за някои може да се направи изключение — засмя се Айла.

— Но... аз нищо не знам за индианците, освен това, което сме учили в училище. Вярно е, че неговите работи ми въздействат някак

странно, но оставям това по-скоро на неговия талант, отколкото на произхода му.

— Ще видим — тайнствено отвърна Айла.

Прекосяваха обширната равнина, която някога ѝ се бе сторила така монотонна. Сега обаче бе способна да улавя преливащите се пастелни нюанси на пейзажа и да се любува на причудливите форми на скалите. Знаеше, че те завинаги ще останат запечатани в паметта ѝ, където и да я отведе съдбата.

Томас Литълхорс живееше в малка къщичка, доста отдалечена от пътя. Правеше впечатление на изоставена, ако не бяха кълвящите кокошки в неподредения двор и яростният лай, който се разнесе от вътрешността, когато излязоха от колата. Вратата скръцна и Томас излезе да ги посрещне.

Дребен мъж, той излъчваше достойнство и сила, които компенсирала ниския му ръст. Облечен бе в работни панталони и грижливо изгладена бяла риза, закопчана догоре. Бренди осъзна, че се бе облякъл специално заради тях. Протегна ръка към него със сърдечна усмивка, в която вложи всичката топлина, на която бе способна.

Беше приготвил кафе и сладкиши и ги покани да поседнат в скромната всекидневна, преди да отидат в студиото. Никъде не се виждаше следа от изкуството му. От белите стени и оскъдните мебели лъхаше на аскетизъм.

— Бренди — гласът на Томас беше тих и спокоен, — много съм ти задължен, че си представила работите ми на господин Кавана. Благодаря ти.

— Радвам се, че успях, Томас, Той е мастит колекционер, по когото всички други се ориентират. Щом веднъж те е оценил, всички ще се втурнат да купуват картините ти.

Томас кимна.

— Вярно е, но за мене е най-важно, че господин Кавана истински усеща изкуството. Горд съм, че има в колекцията си моя картина. Така съм сигурен, че ще бъде разбрано посланието, което съм вложил в нея.

Преди Бренди да си помисли, че и тя по свой начин бе схванала посланието, Томас я изненада с още нещо, към което предстоеше да се връща често през следващите месеци.

— Радвам се, че си решила да се установиш в Монтана, Бренди.

— Не съм решила — възрази Бренди. — Ще се върна в Ню Йорк, където ми е мястото. Не че не обичам Монтана — тя е чудесна, — но не мисля, че бих могла да живея тук постоянно.

Ама защо всички се бяха наговорили да ѝ внушават едно и също нещо? Приемаха разгорещените ѝ отричания с мълчание. Ето и сега — Айла нищо не каза, а деликатно промени разговор в посока към изкуството на Томас. Той бе превърнал стария обор в студио, което отново изненада Бренди. То бе добре осветено от широките прозорци и остъкления таван, но изгледът към разхвърляния двор бе потискащ и съвсем не вдъхновяващ.

Разбра, без да задава въпроси, че това не е от значение за него, че той рисува онова, което вижда във въображението си, също както самата тя запечатваше пейзажа в своите спомени. Осъзна, че Томас вероятно усеща вибрациите, с които историята на неговия народ и трупаната с векове болка изпълваха пространството. За да се вложи това в платното или да се издълбае в камъка, изискваше пълно отдаване и душевни терзания.

От унеса я изтръгна неговият внимателен поглед — той сякаш я изучаваше, сякаш проникваше до най-потайните кътчета на нейното съзнание.

— Томас — осени я внезапно прозрение, — не си ли медиум?

— О, не — засмя се той. — Просто съм открит към нови усещания и познания. Не е същото като да си медиум, но дава възможност да се видят неща, които остават незабелязани за останалите. Толкова много неща изпускаме, само защото не използваме пълноценно дадените ни сетива. Ако се научим да ги разбираме, ако разкрием собствените си възможности, това ще ни направи по-чувствителни. Не знам защо такива хора трябва да бъдат наричани медиуми.

„Малко странен отговор“ — си помисли тя.

Не отрече, но и не го призна.

Вече се канеха да тръгват и докато Айла внимателно опаковаше голямото маслено платно, а Бренди си бърбеше с Томас, до вратата, той каза нещо, което никога нямаше да забрави:

— Ти си в период на изпитание, Бренди. Също както много племена подлагат младежите на редица проверки, за да ги признаят за пълноправни членове на своята общност, и ти си подложена на много

трудна проверка. Бъди силна, а когато дойде времето, спомни си, че имаш приятели, които могат да ти помогнат.

През месеците, които последваха, тя често прехвърляше казаното, дума по дума. Реши, че бе направил добре да не ѝ каже повече. Ако бе узнала всичко, може би никога не би устояла на това, което предстоеше да се случи.

ГЛАВА XXIII

В ясният августовски ден Бренди пътуваше към ранчото и пригласяше на популярната кълтри мелодия, звучаща по местната радиостанция. С нетърпение очакваше да види строежа на новия дом. Всеки път, когато се чуваха по телефона с вуйчо си, той ѝ отвърщаше с неизменната си сдържаност:

— Работите вървят добре, скъпа. Няма да повярваш на очите си колко е напреднал строежът.

Оставаше да измине последната миля до ранчото, когато внезапен импулс я накара да свърне от пътя и да отиде да го види със собствените си очи.

Основите бяха излети и група работници довършваха скелето. Прав бе вуйчо ѝ — вече можеше да се различат очертанията на новата къща. Само че нещо не беше наред. Но какво?

Спря колата до няколкото паркирани товарни камиона и се приближи до работниците. Всички я следяха с очи, но не прекъсваха работата си. Реши, че е редно да се представи.

— Аз съм Бренди Станууд, племенницата на Джон Брандън.

Един от тях остави настрана инструментите си и на свой ред се представи като началник на строежа.

— Радвам се да се запознаем, госпожице. Много съм слушал за вас. Как ви се вижда новата къща? — Той посочи към готовата част от сградата. — Изглежда добре, нали?

Бренди понечи механично да се съгласи, след това се сепна. Нещо не беше точно както...

С нарастваща тревога се вгледа по-внимателно, за да открие защо всичко ѝ се виждаше така чуждо. Да, всичко бе обърнато наопаки.

— Какво става тук? — попита. — Та това е погрешно.

— Съжалявам, госпожице, но правим всичко по окончателния план — каза предприемачът и разгърна чертежите върху капака на един самосвал.

Бренди погледна и примигна в недоумение. Тази къща беше съвсем различна от онова, което бяха обсъждали с вуйчо ѝ. Можеха да се различат някои познати неща — кухнята, оранжерията, библиотеката с кабинета до нея, — но като цяло въобще не беше същата къща. Вуйчо ѝ бе променил всичко, без дори да ѝ каже. Това обясняваше неговата сдържаност по телефона. Явно е искал да избегне споровете. Разбира се, къщата беше негова, а и тя бе ужасно заета с нейната кампания. Но как бе възможно да си промени мнението само за два месеца? И защо нищо не беше ѝ споменал?

Хети я видя първа, когато спря колата пред къщата. Малката Сузи изникна зад нея и се затича, за да я прегърне с весели и гръмогласни приветствия. От конюшната се показва вуйчо ѝ, придружен, за огромна изненада на Бренди, от Джулия. Не знаеше, че ще я заvari още тук. Всички се спуснаха към нея, задаваха ѝ куп въпроси за кампанията, за последните ѝ пътувания из щата и за хората, които бе срещнала. Трогната от топлото посрещане, Бренди за момент забрави за къщата и се спусна да ги прегръща поред, като се мъчеше едновременно да отговаря на въпросите.

— Ама това е глупаво! — ревна Хети! — Оставете момичето да влезе и да си поеме дъх. Хайде, приготвила съм кафе и канелени кифлички за всички.

Както се бяха отправили вкупом към кухнята, Бренди се случи до Джулия.

— Каква изненадала те видя тук! Мислех, че си в Колорадо по онзи твой материал за минните селища.

— Всъщност мина доста време, откакто се върнах оттам със снимките и предварителните бележки. Но като седнах да пиша, разбрах, че нищо няма да се получи. Чувала си за периодите на блокиране, които се случват на писателите. Реших, че най-добрият лек ще бъде смяната на обстановката. Пристигнах късно през нощта онзи ден, иначе щях да ти се обадя, когато минавах край Билингс.

Кафето и канелените кифлички на Хети бяха превъзходни, а и всички бяха любопитни да научат последните клюки за личния живот на двамата опоненти. Невероятно какви размери придобиваха слуховете, докато дойдат по тези места. Повече от два часа Бренди отговаряше на най-различни въпроси и им разкриваше подробности от кухнята на политическата борба.

Не се знае колко щеше да продължи това, ако вратата не се беше отворила и Джейк не беше влязъл, за да съобщи на Джон, че е бликнала вода в новия кладенец до строежа. Той кимна на Бренди и за миг ѝ се стори, че долавя копнеж в погледа му. Сърцето ѝ се обля от гореща вълна, ала се опомни навреме и му отвърна с любезна, но хладна усмивка. Той излезе, без да ѝ каже нито дума. Краткотрайното му присъствие я бе смутило и тя се умълча. Доскоро център на вниманието, сега тя се вгледа по-отблизо в насядалите около масата хора. Хвана част от разговора между Джулия и вуйчо ѝ за последната ѝ статия и за намерението да напише продължението ѝ. Чак сега Бренди започна да забелязва нещо различно във вуйчо си. Той сякаш грееше, набразденото му лице сияеше от удоволствие и гласът му издаваше вътрешното му вълнение. Имаше нещо особено в начина, по който гледаше Джулия. А и с нея се бе случила чудна метаморфоза — нямаше ги обичайната ѝ хладина и язвителният ѝ хумор.

Бренди бегло се запита колко често се случваше на Джулия да блокира напоследък и да търси убежище в сърцето на Монтана. „О, господи! — помисли си с растящ ужас. — Те се държат като влюбени. Но това е невъзможно! Той е твърде стар и съвсем не е нейният тип. А тя е напълно чужда на тукашния живот и няма да се задържи дълго.“

Разговорът замря и Хети се възползва от момента, за да ги изгони учтиво, но решително от кухнята.

— Ако искате да имате вечеря, оставете ме да си върша работата.

Сузи честно си бе изчакала времето, за да ѝ обърнат специално внимание.

— Хайде да пояздим — задърпа тя Бренди за ръката.

„Идеята не е лоша — каза си тя. — Тъкмо ще се измъкна малко на воля.“ Имаше нужда да подреди мислите си и да реши как да подхване въпроса за новия план на къщата, пък и се чувстваше неловко от откритието си за Джулия. Такова нещо най-малко бе очаквала. Не беше се съмнявала, че изтънчената ѝ приятелка ще намери Монтана очарователна като материал за пътеписи. Но кой би допуснал, че ще търси повод да се върне в ранчото, където очевидно се чувстваше като у дома си?

Ездата с малката Сузи ѝ достави огромно удоволствие. Как да си трови настроението с мрачни мисли, когато до нея имаше такъв вулкан от неизчерпаема енергия и радост. Когато се върнаха, Бренди се

чувстваше достатъчно освежена, за да дръпне настрана Хети за кратък разговор насаме.

— Вуйчо Джон и Джулия май ще бъдат новината на сезона — каза, като се опитваше да звучи неутрално.

— Вуйчо ти е налупал въдицата, това е сигурно — бе прямата реакция на Хети. — Познавам Джон Брандън повече от тридесет години. Не съм го виждала такъв, откакто почина неговата Ан. Той е влюбен до уши.

— Не мислех, че Джулия е негов тип, както и обратното.

Хети остро я погледна.

— Джулия Лий ми се струва приятна жена. Да не би да се чувстваш малко пренебрегната, а?

— Не ставай смешна! — Във възражението на Бренди прозвучаха защитни нотки. — Просто се тревожа за вуйчо. Много го обичам и не искам да го видя наранен. Това е всичко.

— Джон Брандън може да се грижи сам за себе си, каза Хети, — а дори и да не е така, някоя сърдечна болка веднъж на двадесет и пет години няма да му навреди толкова. И виж, скъпа моя, по-добре се тревожи за своя собствен любовен живот.

Отдръпна се назад като ударена — толкова я заболя от грубите думи. За Хети разговорът бе приключил. Бренди предпочете бързо да се оттегли.

На другата сутрин стана рано и отиде в кабинета на вуйчо си, за да поговорят на спокойствие. Той беше сам, отпиваше от горещото кафе и преглеждаше местния „Билингс газет“.

— Здравей, мила! — радостно я приветства той с шепот, който можеше да вдигне на крак цялата къща.

Тя го прегърна и седна с подвити крака на дивана със своята чаша кафе. Размениха няколко думи за кампанията и за ранчото, но сякаш нещо не вървеше.

Изчака още малко и след това решително остави празната чаша, набрала сили да започне:

— Вуйчо Джон, какво стана с плановете, които направихме за къщата? Видях ги вчера и не можах да ги позная. Толкова дълго ги обсъждахме заедно, а нищо не е останало от първоначалния замисъл.

— Бренди, ти беше твърде заета, за да се занимаваш със строежа — каза той, — така че Джулия се залови да ми помага. Предприемачът

ни посочи някои неосъществими места в нашия план и добре че беше Джулия да даде няколко чудесни идеи за подобрене. Мисля, че много ще ти хареса къщата, когато я видиш готова. А да знаеш какви прекрасни предложения има Джули за обзавеждането — тази жена е невероятна!

Думите му мъчително отекнаха в ушите и. Почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Но нали ние двамата толкова дълго бяхме избирали всяка мебел, всеки килим, всяка тухличка за камината — забрави ли?

По дяволите! Почувства, че хленчи и се спря навреме.

— Скъпа, толкова съжалявам. Не мислех, че това толкова ще те огорчи. — Джон Брандън беше напълно безпомощен пред сълзите на своята племенница.

— Знам. Тази къща е твоя и я строиш с твои пари — можеш да правиш каквото си искаш, вуйчо Джон. Не искам да мислиш, че не ценя това, което правиш за мен. Само че ти ме бе помолил за съвет и, нека си призная, това ме накара да си мисля, че съм намерила тук своя дом, че наистина имам семейство, а не съм само твоя храненица.

Плачеше и не можеше да се овладее повече. Усети как вуйчо ѝ стана, за да се премести на дивана до нея. Ръката му неловко я потупваше по гърба.

— Бренди, скъпа, не плачи! Толкова съжалявам. Ще поговоря пак с Джулия и ще видим какво може да се промени. Още не сме поръчали обзавеждането, така че помощта ти ще ни бъде много полезна. Нищо не пречи да се върнем на старите ни планове, щом това значи толкова много за теб.

Плачът ѝ постепенно стихна и двамата се увлякоха в разговори за теракота, килими и мебели, като че нищо не се беше случило. Успокоена, Бренди излезе от кабинета с чувството, че е възстановила реда в своя живот, че отново е заела мястото си в семейството.

На закуска Джулия я поглеждаше с леко смущение и избягваше да я заговори. Когато напускаха масата, тихо ѝ каза:

— Може ли да поговорим?

Отидоха на задната веранда ѝ седнаха върху масата за пикник с подпрени на пейката крака и с лице към прерията.

— Джон ми каза сутринта, че си била много разстроена за къщата — започна Джулия.

Бренди мигновено зае отбранителна позиция.

— Наистина съм разстроена заради къщата, но най-много заради това, че никой не си направи труда да ми загатне за вашето сближаване. Мисля, че то е чудесно и се радвам за вас. Но защо трябваше да се пази в тайна? Колко пъти си била тук през последните два месеца, без да имам и най-малката представа за ставащото? Не че е моя работа, но как да приема факта, че не намери време нито веднъж да се отбиеш при мен, когато си минавала през Билингс?

— Бренди, съжалявам за това. И двамата съжаляваме. То стана, защото никой от нас не е очаквал, че е способен да се влюби. В началото ни беше малко неудобно, а след това ти толкова беше заета с кампанията, че все не намирахме подходящо време да ти го кажем. Наистина се чувствам ужасно, че не ти казахме за къщата — просто бяхме погълнати един от друг. Повярвай, ние искаме тя да бъде такава, каквато ти би желала. Много бих се радвала да ни помогнеш в обзавеждането — та нали тя също ще бъде твой дом.

— Може би очакваш да подскоча от радост, че ми предлагаш да споделиш своя дом с мен, но трябва да разбереш, че никой не обича да се чувства пето колело в каруцата, особено когато става въпрос за собственото му семейство. Прекарахме доста време с вуйчо ми в планове и мечти за тази къща и знаеш ли, да видя, че всичко това е било напразно.

— Бренди, съжалявам. Ще променим каквото можем.

— Да, и вуйчо Джон ми каза същото. Твърде късно е да се променят основите, но не е трудно да се преместят някои вътрешни стени. Просто си мисля, че за всички щеше да бъде много по-лесно, ако ме бяхте държали в течение.

Вече знаеше, че е спечелила битката. Сега трябваше да се оттегли дипломатично.

— Виж, още не мога да се успокоя. Ще отида да си полегна малко. Нека по-късно да прегледаме, отново плановете и ще говорим и за обзавеждането. Имам изградено цялостно виждане за нещата, което ще се радвам да бъде възприето.

И като показа с кимване, че разговорът е приключил, остави Джулия да размишлява, седнала върху масата.

Чувството за триумф се изпари още щом се прибра в стаята си. Получила бе каквото искаше, но не се чувстваше горда с победата си.

Измерваше с неспокойни крачки, стаята си, после седна на леглото. Нещо не беше наред. Разсеяният ѝ поглед се спря на един до болка познат мотив от ръчно плетената покривка на леглото. И изведнъж я осени като светкавица далечен спомен. Видя приведената фигура на майка си, чу тихия ѝ глас, изящните движения върху разноцветната покривка, чиито мотиви изработваше с такова търпение. А после видя себе си — стотиците хитрини, с които петгодишното момиченце настояваше да му обърнат внимание. Чак сега си даде сметка какво не беше наред. Бе постъпила с Джулия като безцеремонно и капризно дете, а сълзите ѝ бяха послужили като отдавна забравеното оръжие, с което измъкваше от баща си всичко, което пожелаеше. „Господи! — помисли си. — Завинаги ли си оставаме деца? — Обхвана я срам. — Бедната ми майка! Бедната Джулия! Трябва да съм била нетърпимо досадно тиранче като малка, но защо и сега се държах по същия начин?“ Внезапно и се прииска да се махне от стаята.

Отиде в конюшната и прегърна шията на Шеба, която приятелски се отърка в нея и доволно изпръхтя. Имаше нещо трогателно в доверието, с което кротката кобила приемаше ласката на ръцете ѝ. Сълзите ѝ потекоха свободно и тя захлупи лице върху слабо потръпващата шия.

Нямаше представа колко време бе стояла така, когато нечии стъпки я върнаха към действителността. Испита ужасно неудобство, че могат да я видят в такова състояние, и се надяваше да остане незабелязана. Нямаше желание да разговаря с когото и да било точно в този момент.

Опита се тихичко да оседлае Шеба, но стъпките все повече приближаваха и спряха точно зад гърба ѝ. Бренди се престори, че не ги е чула.

— Виж ти, не съм и мислил, че ще се натъкна на теб в тази ранна неделна сутрин.

Бренди едва не примря от изненада. Беше Джейк.

— Е, значи си се излъгал.

Опита се да говори с твърд глас, както беше гърбом към него, само ръцете ѝ силно стиснаха поводите.

— Мислиш ли, че можем да поговорим? — внимателно каза той.

— Джейк, за днес си имах достатъчно вълнения. Нямам нужда от каквито и да било съвети по отношение на вуйчо и Джулия, така че ще

ти бъда благодарна да не засягаш неща, които се отнасят лично до мен.

— Нямам намерение да говоря за тях. Става въпрос за нас двамата.

Бренди се завъртя на пети, за да застане с лице към него.

— Не виждам какво толкова има да се говори.

Оседланата Шеба усети гнева на Бренди и нервно затъпка с крака.

— Искам да знам какво става с теб — настоя Джейк. — Премести се в Билингс и прекъсна всякаква връзка с мен, без никакво обяснение. Твърдиш, че между нас никога не е имало нещо и отказваш да говориш за това. Не мислиш ли, че е време да обясниш някои неща?

Ядният пламък в сините му очи се срещна с искрящия ѝ гневен поглед. Без да му отговори, тя се метна на кобилата и излетя навън в бесен галоп.

Едва когато бе изкачила отсрещния хълм намали ход и позволи на кобилата да си отдъхне. Чак сега усети, че цялата трепери. Срещата с Джейк ѝ дойде твърде много за тази сутрин. Забрани си да мисли и се остави на успокояващата ласка на вятъра, стоплен от лятното слънце. Наоколо цареше тишина и само чаткането на копитата смущаваше покоя на прерията. След това долови друг звук. Усети го подсъзнателно, преди още да го бе чула. Във въздуха се носеше ехото от други копита, които бързо я застигаха.

ГЛАВА XXIV

Бренди погледна през рамо ѝ въпреки че знаеше кой може да я следва, стомахът ѝ се сви, когато видя Джейк приведен над гривата на жребеца си вихрено да се носи към нея. Тя смушка Шеба, която подскочи напред, доволна, че има възможност да покаже възможностите си. Излязоха от сянката на памуковите дървета до реката и се впуснаха в галоп към откритата прерия. Когато стигнаха до билото, хоризонтът сякаш се разтвори, а вятърът едва не събори Бренди от седлото. Тя се приведе ниско и накара животното под нея да напегне всички сили, за да се впусне още по-бързо напред. Не можеше да понесе един разговор с Джейк. Защо не я остави на мира? И без това е толкова объркана.

Земята сякаш плуваше под копитата на коня и Бренди осъзна, че никога не бе яздил толкова бързо. Но как би могла кротката кобила да се мери с жребеца на Джейк? Знаеше, че е безнадеждно, и все пак почти се прилепи до врата на Шеба, шибайки я с поводите. Само едно беше важно за нея — да избяга от този мъж, който я бе наранил, а сега я преследваше. Стисна очи, когато чаткането на копитата на двата коня се сля и бедрото ѝ се докосна до бедрото на Джейк. След това усети как той изтръгва поводите от ръцете ѝ и всички сили я напуснаха. Безволево изчака, докато двата коня спрат едновременно.

Бренди се плъзна, по-скоро падна от коня, и се опита да се затича. Но той беше там, пред нея, прострял мускулестите си ръце по-скоро да я задържи, отколкото да я прегърне.

— Бренди, спри!

Гняв и отчаяние звучаха в предрезгавелия му глас. От сблъсъка на телата им се озоваха на земята и той я закова най-сетне под себе си.

— Но какво ти става? От какво бягаш? Защо не искаш да говорим?

— Какво ми става ли? О, моля те, не се прави на толкова невинен!

Тя се опита да стане, но ръцете му я държаха здраво прикована към земята. Очите ѝ хвърляха зелени пламъци.

— Колко си късопаметен! Да не би да си забравил Нова година и твоето изчезване, без да оставиш нито ред или поне да звъннеш по телефона? Предполагал си, че ще те чакам смирено, докато ти остане малко време и за мен, а после пак ще си грабнеш шапката и ще изчезнеш без никакви обяснения. Съжалявам, но не съм стигнала чак дотам. И какво си мислиш с тези мъжкарски геройства — да, ти яздиш по-бързо от мен, силен си достатъчно, за да ме приковеш към земята и да ме изнасилиш, ако това е, което искаш. Но това не те прави повече мъж в очите ми.

Като че ударен от жестоките ѝ думи, той се отдръпна рязко и я пусна. Тя с усилие се изправи на крака, но този път не се втурна да бяга, а стоеше срещу него, цялата треперееща от бушуващите в нея чувства.

По лицето му се четеше пълно объркване.

— Но аз ти обясних всичко в писмото, което оставих за теб! Съжалявам, че не ти го казах лично, но се надявах да ме разбереш. В писмото се казваше, че ще ти обясня всичко, когато се върна.

— Какво писмо?

Тишината между тях натеза от взаимната им догадка. Джейк разтърси глава.

— Бренди, оставих писмо на твоето място на кухненската маса. Тогава не можех да ти кажа защо трябва да замина, но ти пишех, че те обичам и те молах да имаш малко търпение с мен, да ми вярваш. Можеш да питаш Джо, той седеше там.

— Не можа ли да се обадиш отнякъде?

— Мислех, че ще ме разбереш. Бях си въобразил, че ме обичаш така, както аз те обичам.

Думите му я свариха неподготвена. Искаше да му вярва, но същевременно се боеше да не бъде излъгана отново. Още толкова неща оставаха неизяснени.

— Ако наистина си ми оставил писмо, къде може да се е дянало?

Още докато задаваше този въпрос, отговорът сякаш просветна в съзнанието ѝ. Тя рязко пое дъх и изтръгна от себе си името, което пареше на устните ѝ:

— Джо! Не каза ли, че е бил там? Джо е взел писмото.

Джейк поклати глава.

— Защо е трябвало да го прави?

— Защото в него има нещо сбъркано — отвърна тя. — Не мога да кажа какво точно, но в него има нещо мръсно, някакво извратено удоволствие да причинява болка на хората.

Само като си спомнеште онази новогодишна утрин, злорадата му усмивка, когато ѝ каза, че Джейк си е отишъл, за да се отърве от нея — и я обхващаше задушаващ гняв.

Джейк доста дълго мълча. Да не би да мисли, че тя лъже за писмото? Когато проговори, гласът му пресекваше от вълнение.

— И какво да правим сега? Оставихме се да бъдем объркани в една каша, от която не виждам изход. Единственото нещо, което има значение, е, че те обичам — прошепна той — и че отчаяно те желая...

— Какво имаше в онова писмо, Джейк? — запита го колебливо. — Какво е трябвало да разбере?

— Пиших ти, че си ми скъпа, Бренди, че ми е трудно да съм далеч от теб дори за миг, че едва ли ще мога да преживея тези три седмици... И наистина ми беше непоносимо тежко през цялото това време.

— А там обясняваше ли се какво криеш? Какво е това, което не трябваше да разбере?

— Не. Обяснявах ти, че ще го узнаеш, по-късно.

— Кой си ти, Джейк? Какво си? Та аз въобще не те познавам?

— Аз съм мъжът, който те обича. Има ли значение всичко останало?

Тя стоеше вгледана в очите му, неспособна да се помръдне. Бе посветила много време да се ожесточава срещу него, да се обвива в защитна броня, за да не може той да я нарани отново. Сега думите ѝ бяха пресекнали. Привидно окаменяла, усети как тялото ѝ омеква, когато той се склони над нея.

— Помниш ли, Бренди? Аз помня всяка нощ, всеки миг от нашата близост.

Той я привлече в прегръдката си и я целуна. Само за момент се опита да се изтръгне, докато зашеметяващата вълна на страстта не помете всякаво желание за съпротива. Усети, че отвърща на целувката с отрищената сила на дълго сдържания копнеж. Тялото ѝ затрептя от желание. Едва не извика, когато той зарови лице в извивката на врата ѝ

и нежно го обсипа с целувки. Издаваха я ръцете ѝ, които разкопчаваха ризата му, за да се плъзнат по гърдите и силния му мускулест гръб, притискаха го все по-силно, за да се впие в това тяло, което бе изпълвало сънищата ѝ през дългите самотни нощи. Гърдите ѝ тръпнеха под все по-смелите му и настойчиви ръце, които ѝ причиняваха болка от растящото в него страстно нетърпение. То се предаде и на нея, превърна я в обтегната струна, която всеки миг може да се скъса от напрежение. Всеки милиметър от кожата ѝ крещеше от болезнен копнеж.

Двамата се вкопчиха един в друг с преплетени крайници и, сякаш топящи се от изгарящо желание, телата им бавно се свлякоха върху меката трева, под свода на бездънното небе на Монтана — две голи същества, сякаш сами в целия свят, отдадени едно на друго до самозабрава, със сетива, способни да улавят единствено желанията си, които нямаха насита.

После дълго лежах в отмала под ласкавото докосване на сутрешните слънчеви лъчи. Не бе необходимо да разговарят. „По-късно — мислеше си Бренди, — по-късно ще мисля за станалото.“ Не се съмняваше, че страстта, която изпитваше към Джейк — колкото и силна да бе тя — е нещо кратковременно, но как да спре да го желае...

Не можеше да стори нищо друго, освен да се наслади на тази топла сутрин, в която бе почувствала разтърсващото щастие да се люби с Джейк. Той сякаш бе разбрал мислите ѝ, защото не потърси отговора на въпроса, който се побоя да ѝ зададе.

ГЛАВА XXV

Дали шестото чувство не бе подсказало нещо на Грег, толкова зачестиха неговите жестове на внимание? Обаждаше ѝ се редовно и ѝ изпращаше забавни писъмца, а веднъж седмично на името на Бренди се получаваше красив букет цветя с неговата визитна картичка. Връзката им бе достатъчно неангажираща и далечна, за да смущава отново събудената чувственост на Бренди, но самото ѝ съществуване ѝ напомняше, че някъде има един друг свят, който я очаква.

Силният, почти примитивен стремеж към обятията на Джейк можеше да бъде преодолян само по един начин — да се върне на Изток и да остане там. Бе се опитала да му обясни защо между тях не може да се получи нещо трайно, но той мрачно се усмихна и отвърна:

— Готов съм да почакам още малко, скъпа, но това няма да трае вечно. Знам, че ще дойде време, когато ще осъзнаеш, че сме родени един за друг. Защо не се решиш най-сетне? Бог ми е свидетел, аз съм търпелив човек и знам какво искам, само че не изгубихме ли вече твърде много време?

— Но, Джейк, не мога! — с вик го прекъсна тя. — Аз просто не мога да си представя да водя живот като твоя. Нито пък ти би се чувствал добре в света, към който се стремя. Ние имаме твърде малко общи неща.

— Така е, Бренди — нищо друго, освен нашата любов. — Той сграбчи ръцете ѝ и я принуди да го погледне в очите. — Нищо общо, освен любовта, която изпитваме един към друг.

Бренди с усилие се изтръгна от болезнената хватка и поклати глава:

— Не. Не мога.

Извърна се и с непослушни крака забърза да излезе, за да не покаже слабостта си и вътрешното си объркване. С всяка стъпка сякаш преодоляваше обратното притегляне, което оказваше върху нея настойчивият му поглед, прикован в гърба ѝ. Вбесяваше я неговата

спокойна увереност. Защо бе толкова непоколебимо сигурен, че тя ще се предаде най-накрая?

С приближаването на изборите работата толкова я погълна, че имаше правдоподобно извинение да не отива в ранчото. Не ѝ се искаше да се въвлеча в нови конфликти и предпочиташе да говори с вуйчо си по телефона. Той нито веднъж не спомена, че знае за спречкването и с Джулия, а може би и тя не бе му казала. Сигурно беше, че Джулия е все още там и се занимава с довършването на строежа.

Екипът от помощници и доброволци се бе сработил най-сетне и, макар че не можеше да се нарече отлично смазана машина, действаше успешно. Опонентът Том Бейнбридж твърде прибързано се бе опитал да атакува доброто име на Хауи — явно се боеше, че ако съперникът му се представи блестящо в собствения си избирателен район, после ще бъде невъзможно да го стигне в надпреварата.

Нападката бе отправена на пресконференция в Грейт Фолс, родното място и политическата база на Бейнбридж. В подготвеното си изявление той обвини Хауи Морисън, че е инструмент в ръцете на богатите собственици на мини и едрите земевладелци, за да наложат своите интереси, без да се интересуват от средния монтанец, който с труд изкарва прехраната си. Като доказателство за това той прочете списък на главните поддръжници на кампанията „Хауърд Морисън — конгресмен“, като наблегна специално на Арт Уилсън, когото нарече „създател на крале“.

Бренди остана много доволна, когато един от доброволците ѝ донесе запис от тази пресконференция. От самото начало бяха предвидили това обвинение и бяха готови за отпор. Обади се на Питър Корниш, един от приятелите ѝ от семинара, за да сподели с него какво бе намислила. Питър беше млад, но един от най-блестящите умове в групата.

— Ама и този си го бива, Брендис. Показа си рогата твърде рано. От цялата група твоят кандидат е първият, когото атакуват. Как смяташ да действаш?

— Хауи веднага ще изрази задоволството си, че е повдигнат този въпрос, и ще огласи списъка на подкрепилите финансово неговата кампания — те са вече над две хиляди и, като се пресметне средно на глава, се падат по-малко от двадесет долара. И виж сега какво става —

хората с големите пари, — хората от средна ръка и пенсионерите, всички те, независимо от доходите си, поддържат нашата кампания. Точно това ще каже Хауи — колко е прекрасно, че всички избиратели от района застават така сплотени зад неговата кандидатура.

— Страхотно, но как ще решиш проблема с председателя на кампанията? Предишният път като ми се обади ми каза, че е безогледен манипулатор и адски богат.

— Да — с известно неудобство трябваше да признае тя. — Аз наистина вдигах олелия до бога заради тарикатските му трикове. Трябва да призная обаче, че след като му свикнах на номерата, се научих да играя с него с открити карти и май досега не ме е измамил. Да не говорим, че познава този щат като собствения си джоб.

— И така да е, как старият паяк ще закърпи тази дупка в мрежата си? Като си седи в креслото и пуфка със смърдящата си пура? Трябва да мислиш за отпор на нападението, Бренди.

— Питър, слушай внимателно. Направих някои проучвания за него и резултатите са неочаквано добри. Сам ще се убедиш, като ти кажа, че той се е издигнал със собствени сили, започвайки от абсолютната нула. Всеки цент от богатството си е натрупал с упорита работа.

— Да ти завиди човек на късмета, Бренди. А аз съм се забил тук в Охайо с кандидат, който отказва да крѝнка пари.

— Не бях се замисляла досега, Питър, но щом казваш, сигурно съм късметлия. Вярно е, че моят кандидат е почти съвършен, ама само да беше видял с какъв щаб започнах в началото. Друг на мое място би се грѝмнал. А ти, Питър, не се нуждаеш от късмет, ти си просто върховен. Знаем, че нищо не може да ти се опре.

— Задължен съм ти за тези думи, Бренди. Знаеш как е — в нашия бизнес трудно се намират приятели и лесно се печелят врагове. Струва ми се, че си избрала правилна стратегия. Обаждай се, когато можеш, а аз ще пусна новината на останалите от нашата банда.

Нашата банда. Това ѝ хареса. Караше я да се чувства отново дете.

Когато ѝ трябваше някой, върху когото да излее недоволството си или да се оплаче, отиваше при единствената си довереничка Айла. Не можеше да занимава Хауи с проблемите си, но разчиташе на здравия разум на неговата съпруга, която не се колебаеше да му предложи

някои идеи, ако се убедеше, че ще помогнат. Трудно се убеждаваше, спореше разпалено, но имаше неоценимото качество да изслушва внимателно всичко, от оплаквания до най-смелите хрумвания. Все повече се сближаваха помежду си и Айла не криеше, че се тревожи за личния живот на младата си приятелка.

Една вечер, както седяха удобно сгушени върху дивана във всекидневната на Бренди с по чаша вино в ръце, тя разказа цялата история с Джейк и нищо не скри — как бяха привлечени от взаимната си страст, недоразумението между тях, повторното откриване на непреодолимото им привличане, въпреки че отричаше любовта да е причина за това.

— Проблемът, Айла, е, че не виждам начин Джейк да се приспособи към моя начин на живот. Когато тази пролет се върнах за няколко дни на Изток, отново се убедих, че мястото ми е там — въпреки нещата, които не харесвам в Ню Йорк. Казвала съм ти за Грег — той е от мъжете, които разбирам. О, не мисли, че го смятам за единственият и съвършеният. Но той е точно този тип мъж, от когото имам нужда. В началото наистина си помислих, че се влюбвам в Джейк, но после разбрах, че е говорело само тялото ми.

— Сигурна ли си, че не е било сърцето ти? Имам усещането, че всичките ти заключения — а те не са много мъдри — идват от главата ти. Просто си мисля, че не искаш да чуеш това, което се опитва да ти каже твоето собствено сърце.

— Не, сърцето тук не е намесено. Освен че не мога да му вярвам напълно, ние нямаме много общи неща помежду ни, а и не бих могла да прекарам живота си в Монтана — ако трябваше, щях да умра.

Когато осъзна какво бе казала, Бренди обви с ръце Айла и възкликна:

— Съжалявам — нямах предвид... знаеш какво значи за мен твоето приятелство. Но не виждаш ли — ти ще живееш във Вашингтон след изборите през ноември. И аз ще бъда там и ще можем отново да сме заедно — Хауи, ти и аз.

— Сигурна ли си, че нещата ще бъдат същите като сега? — Попита Айла. — Вашингтон ще ни промени всичките, бъди сигурна. Не — тя вдигна ръка, за да спре възражението на Бренди, — няма да споря с теб, само ти казвам какво мисля. Винаги ще ти бъда приятелка, каквото и да направиш, но мисля, че грешиш за Джейк. Той е

чувствителен и интелигентен и води такъв живот не защото е принуден, а защото го мисли за добър начин един мъж да изживее дните си. И съм съгласна с него.

След този разговор Бренди често се връщаше в мислите си към тези думи. Не можеше да ги приеме. Единственият път за нея бе на Изток, там трябваше да бъде нейният дом.

Джейк беше търпелив с нея. Пишеше ѝ хубави писма, в които описваше живота в ранчото, телефонираше ѝ, за да я пита как върви кампанията. Това, което я изненадваше, бе, че не настояваше да се виждат.

— Бренди, нямам намерение да приема лудата ти идея, че между нас има само сексуално привличане, което ще изчезне с времето. Желая те повече от всичко на света, но искам от теб повече, отколкото можеш да ми дадеш в този момент. Признавам, че ми е трудно да не те виждам, но докато не дойдеш при мен безрезервно, няма да се срещаме.

— Безрезервно? — сърдито повтори тя. — Това е твърде голямо изискване, Джейк, след като не искаш да ми се откриеш докрай. Защо да спорим — това до никъде няма да ни доведе. Нека просто приемем факта, че се привличаме чисто физически и да оставим нещата, каквито са.

Но в една прекрасна нощ, когато небето беше пълно със звезди и тишината особено ѝ тежеше, той се появи пред вратата ѝ. Изглеждаше уморен и много сериозен. Беше късно, тъкмо се бе изкъпала и се бе загърнала в хавлията, когато долови лекото почукване.

— Трябваше да те видя — каза той. — Нямах да издържа, ако не бях дошъл.

Безсилна да устои, Бренди падна със стон на неочаквана радост и копнеж в обятията му, жадна за неговата сила, притискаща го с все сила, сякаш причинявайки му болка, можеща да спре онази, разкъсваща душата ѝ.

— Джейк, толкова те желая! Не искам да мисля за бъдещето, когато си така близо до мен. Искам да ме любиш, да ме любиш така, както в първата ни нощ. Направи го, Джейк, за да не го забравя никога.

— Ти никога не ще го забравиш — промълви той, — нито аз.

Сведе глава към полуотворените ѝ устни, и двамата бавно се свлякоха на пода, докосваха телата си, шепнеха страстно имената си и

потъваха в онези безкрайни, спиращи дъха целувки, след които в очите притъмнява, а огънят на желанието лумва с неудържима сила.

Тялото ѝ проблесна, когато той разтвори робата ѝ. По гърдите ѝ още имаше капчици влага и той с благоговение зацелува розовите зърна.

— Тялото ти е толкова прекрасно, любима... Искам да бъде мое завинаги.

— О, Джейк — изстена тя, жадуваща за първичната мощ на силната му прегръдка. — Вземи ме сега! Направи ме твоя.

Небето беше започнало да просветлява, когато заспаха сгущени един в друг с утолени от любовта тела. Тази нощ бяха постигнали пълното сливане и тя знаеше, че дори след като си тръгне, за да започне своя нов живот, винаги ще трябва да се бори със самата себе си, за да не се втурне към обятията, на Джейк.

Рожденият ѝ ден беше през септември и вуйчо ѝ настоя да го отпразнуват в ранчото.

— Къщата почти е готова — каза — и си мисля, че наистина ще я харесаш, ако я видиш каква е станала. Искаме да устроим първия ти рожден ден на новото място.

— Разбери, че сега не мога да оставя Хауи. Наближават най-напрегнатите дни на кампанията, а още толкова неща не сме свършили.

Не беше виждала Джулия от техния разговор и не се чувстваше готова да се срещнат точно сега. Но от друга страна, Джейк беше там и тя се поколеба, като си помисли за нощите, който можеха да прекарат в неговата барака.

— Имате още два месеца, скъпа, не се паникьосвай. Ако не си вземеш малка почивка сега, няма дълго да издържиш. От седмици не си яздила Шеба, а Сузи мисли, че ѝ се сърдиш. И ако ми е позволено да кажа, време е вече да си измъкнеш главата от пясъка и да приведеш в ред проблемите си.

Тя искаше да попита „Кои по точно?“, но се боеше от отговора. Джейк, разбира се. Вуйчо ѝ не знаеше какво се бе случило между тях, но бе схванал добре, че нещо чака своето решение.

ГЛАВА XXVI

Бренди винаги бе се удивлявала на мистериозния начин, по който една добре организирана работна седмица в петък следобед се превръща в невъобразим хаос.

В четири и половина разбра, че едва ли ще привърши до залез-слънце. Въздъхна. Така ѝ се искаше днес да си тръгне по обед и да се наслади на едно спокойно пътуване до ранчото, където щяха да я чакат за вечеря. Вдигна телефона, за да предупреди вуйчо си, че ще закъснее, но бе прекъсната от един разносвач на колетни пратки, който ѝ тикна под носа квитанция и поиска да се подпише.

— Ето тук — човекът първо посочи къде да си сложи подписа, а след това ѝ показа огромен пакет, оставен до вратата.

— За теб е, Бренди — с развълнуван глас и любопитен поглед я осведоми телефонистката. — Прилича ми на подарък за рожден ден.

Екипът се скупчи около нея, за да наблюдава отварянето на пакета. Щемпелът бе на Ню Йорк — сигурно Грег ѝ изпращаше подарък. Вчера ѝ бе позвънил, за да ѝ каже, че изпраща нещо, което би искал да влезе в употреба колкото може по-бързо, но не пожела да ѝ каже какво е. Вътре имаше бележка с неговия почерк:

Елен,

Толкова са елегантни, че ми напомниха за теб, скъпа моя, и се надявам да ти подскажат, че те чакам. Използвай ги скоро!

С цялата си любов

Грег

Бренди дръпна тънката хартия, под която се разкри светлобежовата кожа на елегантен комплект пътни чанти — напълно непрактичен, но изглеждащ безбожно скъп и разкошен. Първото ѝ чувство бе сянка от досада — твърде прозрачно беше посланието. От

друга страна, трудно бе да не останеш впечатлен от стилния и грижливо обмислен подарък. Едва ли някога би му хрумнало да се запита какво всъщност би предпочела тя. Мина ѝ през ума да размени комплекта за хубаво конско седло. Това щеше да му натрие носа.

От мислите я сепна всеобщият възхитен шепот, а по-младите жени благоговейно докосваха фината кожа. Един през друг заваляха поздравления, които Брендри прие с разсеяна усмивка. „Сигурно съм по-уморена, отколкото съм предполагала — си каза. — Защо се дразня от това, че ми изпращат подарък, от който нямам нужда, само за да намекинат нещо?“ Неволно си представи как Грег нарежда на секретарката си: „Избери най-скъпия и възможно най-непрактичния пътнически комплект, който можеш да намериш. Изпрати го на Елен Станууд и сложи вътре тази бележка.“ Сигурно се е усмихвал самодоволно на чудесното си хрумване. „Не, аз няма да се върна при теб — мислено му отвърна. — Но къде ще отида?“

Помоли едно от момичетата да опакова отново подаръка и да го сложи на сигурно място и отново потъна в работата. Два часа ѝ трябваша да приключи всичко и да си набележи програмата от понеделник нататък. Най-сетне с въздишка на облекчение се качи в колата и потегли за ранчото.

Солидният олдсмобил послушно измина няколкото улици, докато излезе на шосето, и се втурна по него с цялата си стаена мощ. „Дори и колата се чувства щастлива на открито“ — шеговито си каза наум. След тежката седмица бе добре да излезе на чист въздух. За утре сутринта бе намислила да отиде на дълга разходка с Шеба. Трябваше да си признае, че очаква да прекарат с Джейк дълги часове, необезпокоявани от никого. Напоследък той все по-силно и липсваше. Даваше си сметка за това и знаеше, че вече е време да говорят сериозно. Но някак не искаше да мисли за думите, които щяха да си кажат, защото повече от всичко на света копнееше да почувства мускулестото тяло под дланите си, да усеща ръцете му около себе си, да се остави на ласките и изпиващите му целувки, които проникваха до самата ѝ душа. Малко я плашеше това необуздано желание. „Проблемът с Джейк — размишляваше тя — е в това, че не мога да се контролирам, когато той е наблизо.“ Съвсем другояче беше с Грег. Животът с него би бил много по-лесен.

Включи радиото, за да заглуши мислите си, и натисна по-силно газта.

Джон Брандън и Джулия я чакаха, за да ѝ покажат новата къща, която беше почти готова. Оставаха само някои довършителни работи по фасадата, преди да започне обзавеждането. От пръв поглед се виждаше колко горди и радостни бяха и двамата и Бренди трябваше да признае в себе си, макар и неохотно, че всичко изглеждаше дори похубаво, отколкото си го бе представяла. Обшитите с дървени летви тавани и дъбовият паркет създаваха чувство за дом, за традиция и едновременно с това изглеждаха изискано. Нейните първоначални представи съвсем не бяха същите, но сега разбра, че точно това би карало човек като Джон Брандън да се чувства уютно. Зеленината на няколкото дървета, поставени в огромни кашпа, смекчаваше въздействието на камъка и теракотата. Бренди с усмивка си отбеляза този типично калифорнийски стил. Несъмнено тук бе пипала ръката на Джулия. И не само това — светлите плочки в кухнята и баните издаваха същия жизнерадостен калифорнийски характер. Хети сигурно ще се чувства на седмото небе в нейното царство, снабдено с всякакви удобства, каквито едва ли бе сънувала. Ярките и топли цветове, приятно контрастираха с бяло измазаните стени в цялата къща.

Докато бродеше из къщата, Бренди си даде сметка, че Джулия наистина бе най-доброто, което би могло да се случи на вуйчо ѝ. Около шест месеца бяха изминали от началото на тяхната връзка, но по всичко личеше, че нежната привързаност между тях ще прерасне в нещо много по-трайно. Той изглеждаше подмладен, дори походката му издаваше, че изживява нова пролет в живота си.

С неприкрита гордост двамата ѝ показаха обширния апартамент, който щеше да бъде на нейно разположение. Той беше прекрасен. Плъзгаща се стъклена врата водеше към просторна стая с прозорци, гледащи на изток. Встрани от голямата камина цялата стена бе заета от рафтове за книги, а две врати водеха към отделна баня и лична гардеробна. Бренди едва не се разплака от радост. Разтвори обятия, за да ги прегърне едновременно, а думите се спряха на гърлото ѝ, свито от възлнение.

Вуйчо ѝ бе не по-малко развълнуван, затова успя да каже само едно нещо, преди да я оставят сама:

— Това е твоят дом, Бренди, каквото и да се случи. Моля те да запомниш това.

Тя дълго стоя, потънала в мислите си, вгледана в безкрайната прерия, която се откриваше през прозорците. Вече не изпитваше страх от необятното пространство.

Внезапно нещо привлече вниманието ѝ. Върху полицата на камината бе поставено пакетче, обвито в позлатена хартия и завързано със зелена кадифена панделка, под която бе пъхната сгъната картичка. Сърцето на Бренди подскоча, когато прочете името си, написано с почерка на Джейк.

С треперещи ръце разтвори картичката, в която Джейк бе написал: „Бренди, надявам се, че това ще бъде най-специалният ти рожден ден. Където и да отидеш, каквото и да правиш, моята любов ще те следва навсякъде, но от всичко на света най-силно желая да бъдеш до мен. Помни, че те обичам. Джейк.“

Нетърпеливо отвори пакетчето. Вътре имаше чифт нефритени обици в тънка златна обковка — съвършено допълнение към медальона, който и бе подарил за Коледа. Жегна я чувство за вина. Не бе носила този медальон, откакто се бе преместила в Билингс. Знаеше, че ако го бе сложила, това щеше да бъде знак за Джейк. Докосна с върховете на пръстите си изящните линии на обиците с цвета на очите ѝ и се запита защо се бе побояла да подаде този знак.

На сутринта, много преди другите да бяха станали, тя вече бе оседлала Шеба и тъкмо се канеше да я яхне, когато от двора долетя гласът на вуйчо ѝ.

— Не си въобразявай, че си най-ранобудната: — Усмивката му беше широка и тържествуваща. — На крак съм от няколко часа. Не възразяваш ли да ти правя компания?

— Ние с Шеба считаме това за чест — топло му се усмихна Бренди.

В началото не говореха много, просто се оставиха на удоволствието да яздят заедно. Утрото беше хладно и ясно, във въздуха едва се долавяше приближаващата есен. Бренди първа наруши мълчанието, за да разкаже на вуйчо си за хода на кампанията.

Ценеше мнението му, защото той имаше ясен поглед върху неща, които само привидно изглеждаха сложни. „Много по-рано трябваше да

се науча да се вслушвам в зрелите му съждения“ — помисли си с горчивина.

Отново ги обгърна мълчание, нарушавано само от равномерния тропот на копитата, от птичи крясък и от шумоленето на вятъра в сухата трева.

— Бренди, как възнамеряваш да постъпиш с Джейк?

Тя бе предчувствала този въпрос, но при все това се стресна от прямотата, с която го бе задал вуйчо ѝ. Нямахше нужда да се държи резервирано. Знаеше, че той е истински загрижен за отношенията им с Джейк.

— Не знам — каза, — има толкова неща, които трябва да си изясня. Между нас има силно привличане, но може ли от това да произлезе нещо трайно? Аз ще се върна на Изток, а той сигурно не би желал да дойде с мен. Искам да живея във Вашингтон или Ню Йорк. Ти как си го представяш на Уол стрийт? Толкова много мислих за това, но не стигнах до никакъв отговор.

За нейна изненада вуйчо ѝ недоволно изсумтя.

— По дяволите, Бренди, до гуша ми дойде да слушам тези дивотии за вас двамата. Той нямало да се чувства добре там, ти си от друго тесто... Вие двамата никога ли не говорите помежду си? Може би ако опиташ, ще откриеш, че проблемът съвсем не е толкова голям. Но не, това би било твърде лесно и прекалено разумно за вас! Бог ми е свидетел, вие сте създадени един за друг. Упорита си като муле. Ако продължаваш така, ще си получиш заслуженото — той ще си живее като проклет отшелник, а ти ще се омъжиш за някой лигав тип, чието единствено достойнство е, че живее в Манхатън.

Изглежда отдавна бе трупал в себе си тези думи, в които се долавяше повече болка, отколкото раздразнение. Замълча, сякаш се колебаеше дали да каже нещо, което не трябваше или нямаше право да ѝ разкрие.

С рязко движение обърна коня си и се отдалечи в галоп, оставил изумената Бренди да го следва с разширени очи ѝ зяпнала уста.

ГЛАВА XXVII

Всички обитатели на ранчото бяха включени в приготовленията за празника. За скарата на открито беше изкопана яма, в която дървените въглища се бяха превърнали в рубинени въглени, а капещата мазнина от въртящите се на шиш огромни късове говеждо месо изпълваше въздуха с апетитен аромат. Малък електромотор осигуряваше ритмичното въртене, за да може месото да се изпече равномерно и да хване коричка. Ранчото се славеше с ненадминатия вкус на приготвяната по този начин скара и никакви модерни нововъведения не можеха да я затъмнят. Върху една по-малка огнедишаща яма вреше огромно гърне с фасул, окачено на железен триножник. Съседите започнаха да пристигат — кой с купа салата, кой с вкусен сладкиш. Под навеса се мъдреше неизменната за такива случаи бъчонка бира.

Бренди не очакваше да се събере такава голяма тълпа за рождения ѝ ден, но след това се сети, че от Коледа насам не бе чувала някой да прави празненство. Пролетта и лятото са усилено време за фермерите — трябва да се грижат за новородените телета, трябва да се пасат стадата, да се дамгосват говедата, да се коси и събира сеното, а наскоро беше привършило и прибирането на зърното. Не бе имало време за празненства и сега хората се радваха на случая да се повеселят.

Измежду гостите нямаше хора от Билингс или от политическите приятели на вуйчо ѝ от Хелена. Това бяха съседи — ранчероси и фермери от източната част на щата — и всички тях ги свързваше общият им начин на живот. Богати скотовъдци или дребни земевладелци, те бяха преминали през борбата за оцеляване, корените на тяхното съществуване бяха в земята и сетивата им неуморно следяха промените на капризната понякога природа. Бренди харесваше тези силни и несложни за разгадаване хора, въпреки че не би могла да живее като тях.

Неочаквано за самата себе си тя искрено се радваше на всеки новопристигнал гост. Повечето хора не бе виждала от коледното парти, но всички я помнеха и топло я поздравяваха за празника. Получи няколко ячки потупвания по гърба от силните фермерски ръце, а съпругите им едва не я задушиха в мощните си обятия.

— Бренди, скъпа — хокаше я ласкаво жената на Ед Шрьодер, — не сме ти виждали очите от зимата. Както чувам, отново си се превърнала в градската госпожица, откакто си се преместила в Билингс.

— Ни най-малко, Бес.

Бренди едва се сдържа да не се изсмее при мисълта, че тукашните хора смятат Билингс за гнездо на градските пороци и изкушения.

— Съжалявам, че не можех да идвам по-често. Сузи ми се оплака, че никой не иска да я заведе да види пак бизоните.

Бес поклати глава.

— Ах, тези глупави животни. Ед толкова се гордее със страховитите си хибриди. А ти се вслушвай в думите на детето, когато ти казва, че трябва да прекарваш повече време в ранчото. Само веднъж да ми дойдеш на гости в четвъртък, когато меся хляба за цяла седмица, никога няма да куснеш от градския. Ако се боиш да не напълнееш, направо ще ти кажа, че едно — две килца няма да ти дойдат зле.

Бренди от сърце се разсмя на препоръката и огледа отдалечаващата се фигура на Бес, по която можеше да се отгатне, че често пощипва от домашно печеният хляб. Както при повечето фермерски жени, в набитото ѝ тяло се криеше сила, която не отстъпваше на мъжката.

Мъжете се събраха, за да играят на подкови. Някои от жените се присъединиха към тях, а останалите насядаха под сенките и се заприказваха за децата си и тежкия труд по поддържането на домакинството в една ферма. Повечето от тях не помнеха откога не бяха сядали на размумка без мисълта, че са оставили толкова недовършени неща. Бренди получи топли благодарности, че благодарение на рождения ѝ ден са намерили извинение да поседят на приказки и да не правят нищо.

Заобиколена само от жени, Бренди почувства неудобство, което постепенно започна да прераста в паника. Държаха се към нея мило и

дружелюбно, лицата им вече ѝ бяха познати, но да прекара целия следобед в посрѣбване на бира и безконечни разговори за консервиране и детски болести — това вече не можеше да понесе. Като че тъмна сянка надвисна върху нея и си помисли, че е дотук, повече не може да издържа. Опита се да привлече погледа на вуйчо си.

— Я ела, Бренди! — гръмогласно я повика той. — Ще ти покажа какво значи истински спорт.

Едва ли някога Бренди бе мислила, че ще се състезава в хвърляне на подкови. Но точно сега предложението беше добре дошло, за да се измъкне, и след минути вече се смееше и се шегуваше с мъжете. На помощ ѝ се притече точното око и сигурната ръка, които бе наследила, както и придобитата от ездата пъргавина и издръжливост на ръцете. Да хвърля подкови не ѝ се видя толкова трудна работа, колкото си бе мислила. Не че винаги улучваше и беше между победителите, но поне не се посрами.

През цялото време Джейк беше някъде около нея. Нито веднъж не се приближи толкова, че да я докосне или да ѝ каже нещо. По всичко личеше, че добре се забавлява. Понякога Бренди се питаше дали е сдържан по природа или е такъв само към нея, но като го наблюдаваше как непосредствено общува с хората, заключи, че едва ли познава достатъчно добре всички страни на този силен и мълчалив каубой.

Когато очите им случайно се срещнаха, той така щастливо ѝ се усмихна, че я заболя от копнеж по горещите му силни ръце. Опита се да вземе участие в разговорите около нея, но не бе способна да се съсредоточи, нито чуваше какво ѝ говореха. Искаше само едно — да бъде сама с Джейк.

Измисли някакъв претекст и се отдели от множеството. Може би Хети имаше нужда от помощ в кухнята. Просто искаше да се махне и от гостите, и от Джейк поне за момент. Малко работа щеше да ѝ помогне да се отпусне. Само така можеше да набере сили, за да се справи с останалата част от тържеството и бъркотията от чувства, които бушуваха в душата ѝ.

При звука на затръшнатата врата Хети вдигна глава и се ухили широко.

— Чудех се колко още можеш да издържиш на тази олелия. От ден на ден ставаш все по-силна. Ела сега и ми нарежи тези зеленчуци.

Бренди не можа да скрие изненадата си.

— Как можеше да знаеш, че ще дойда?

— Скъпа, защо мислиш, че седя тук и се туткам със салатите и сладоледа, след като те донесоха повече, отколкото е необходимо да се нахрани цяла армия? Просто не мога да понасям бърборенето. По цели седмици се занимавам с приготвяне на зимнината и не виждам нищо забавно в тази работа. Защо тогава да прекарам целия следобед, като слушам как тази или онази си прави консервите? Ако им се ще да приказват, защо не изберат друга тема на разговор, а не това, което вършат по цял ден.

Хвърли поглед към Бренди и се засмя.

— Тъкмо си ми дошла на крака, я ми разкажи с какво се занимаваш. Разкажи ми за проклетата предизборна кампания.

Бренди с готовност се подчини. Хети беше добър слушател и често я изненадваше със смислените си забележки за този или онзи виден гражданин на Билингс.

Направиха си кафе и увлечено си бърбеха, докато режеха зеленчуците. Беше минало достатъчно време, преди Хети да издебне една пауза и да попита:

— Какво става с твоя префинен градски приятел? Нещо не го споменаващ напоследък.

Бренди въздъхна.

— Той ми изпрати за рождения ден комплект пътни чанти. Според него те ще ми напомнят, че е време да се върна на Изток. Май ще се наложи да го направя по-рано, отколкото бях възнамерявала.

Вложи в гласа си възможно най-захарните нотки, на които беше способна. Някои не биха доловили тежкия сарказъм в думите ѝ, но Хети добре я познаваше. Тъкмо се канеше да се надсмее над прекалената самоувереност на Грег, когато се сепна от нечия едра сянка до вратата. Беше Джейк и по израза на лицето му можеше да се прочете, че е потресен от чутото. Като че внезапно беше видял призрак.

— Дойдох, защото си помислих, че е време да ви повикам. Скарата е готова и трябва да се сервира обяда.

Гласът му звучеше рязко, макар че се мъчеше да се усмихва.

Но какво му става? Бренди продължаваше да си задава този въпрос, докато двете с Хети изнасяха салатите и ги поставяха върху

застланите маси на открито. Тя се бе пошегувала. Ще се наложи да го дръпне настрани след празненството и да му обясни всичко.

ГЛАВА XXVIII

Бренди заслони очите си с длани, за да погледне през облените от поройния дъжд прозорци, но нощта беше толкова тъмна, че видя само собственото си отражение. Бурята се беше разразила вечерта и бързо бе прераснала в ураган от пороен дъжд, примесен с град. Гостите бързо се бяха пръснали, разменяйки си тревожни погледи, докато набързо прибираха децата, съдовете и приборите и се втурваха към колите.

Джейк имаше загрижен вид и се извини, че трябва да излезе, за да нагледа добитъка.

— Реката е придошла и искам да се уверя, че не сме забравили някое заблудено теле на пасището. Възможно е тази нощ да има наводнение.

Сега Бренди го чакаше да се върне и нервно мереше с крачки кабинета на вуйчо си. От време на време се опитваше да прелисти някое списание, но не можеше да прочете нито ред. На няколко пъти вуйчо ѝ подаваше глава през вратата, за да провери дали е добре. Към десет и половина и той започна да се тревожи.

— Не мога да чакам повече — обяви Бренди. — Ще изляза да проверя дали не се е прибрал в бараката си, без да съм го видяла. Сигурно ме избягва, но съм решила да поговорим сериозно. Познаваш ме добре, не се отказвам толкова лесно.

— Не, поне това е сигурно. Ти си най-упоритата жена, която съм виждал.

Тя грабна от задната веранда един дъждобран и се затича под плющящите струи вода към бараката на Джейк, а пътят ѝ се осветяваше от светкавиците. Водата беше заляла двора и го бе превърнала в море от непроходима кал. Тя смело го прецапа и се подслони на верандата.

— Видя ѝ се странно, че вътре беше тъмно, а някаква бледа светлинка се движеше в мрака. Сигурно е спрял токът и Джейк си

светеше с фенерче. Като обърса крака, тя отвори вратата, без да почука и направо влезе.

Но не беше Джейк този, който изненадано се обърна при звука на стъпките ѝ и изпусна фенерчето с груба ругатня.

— Джо! Какво правиш тук? И защо се ровиш из нещата на Джейк?

— Хей, я по-кратко, маце. А ти да не би да почука, когато влизаше?

Той се изправи и се приближи към нея с бавно разтягаща се усмивка, а малките му очички проблясваха в полумрака.

— Ама да си призная, радвам се, че се отби — прошепна дрезгаво. — Дойде ми на ум дали, след като го няма Джейк, не бих могъл да го заместя...

Преди тя да успее да се отдръпне, Джо я прикова към вратата с тялото си. Киселият му дъх я удари в лицето и усети как грубите му ръце я заопипваха.

— Джо, ти си пиан! Пусни ме!

Бренди се заизвива бясно, за да се освободи.

— Не, няма да те пусна. Не и когато ми е паднал такъв сгоден случай, сладурче. Отдавна съм ти хвърлил мерака и все те гледам как си вириш носа. Мислиш си, че си нещо повече от нас, нали? Е, сега ще си получиш заслуженото и даже повече, отколкото можеш да си представиш, щом си ми паднала в ръчичките.

Той захълца в пиански кикот.

— Джон Брандън ще ти даде да разбереш! — извика тя. — Да не мислиш, че вуйчо ми ще ти позволи да се измъкнеш? Заради това, което си намислил, ще гниеш в затвора до края на живота си.

— Говняни глупости. Изчезвам още тази нощ. Писна ми в тази дупка, до гуша ми дойде да се занимавам с нафукани женски и фалшиви управители. Истинските мъже не понасят лигавщини.

— Джейк те е уволнил, нали?

Бренди внезапно осъзна, че Джо трябваше да бъде с другите работници, които сега прибираха животните. В нея се надигна предчувствие за нещо лошо.

— Къде е Джейк? Ти знаеш, сигурна съм, но не искаш да кажеш!

— Ами! От де да знам къде се е запилял? Тръгна надолу към реката... може да му се е случило нещо, надявам се. Ще ми вика, че не

съм си вършел работата. Лайна. Ще му покажа аз какво значи мъжка работа.

Започна да я влачи към леглото, а тя отначало се бореше да се изтръгне от жилестите му ръце. Очите ѝ безпомощно търсеха средство за защита — оръжие, какъвто и да било предмет, но нищо не беше достатъчно близо, за да го достигне. „Това не може да ми се случва наистина, трябва да е някакъв кошмар!“ Усети, че пада назад, той тежко се стовари върху нея и със злорада гримаса започна да разкъсва дрехите ѝ. Отвратена, тя извърна глава, за да избегне горещия му алкохолен дъх. Почувства, че губи последните си сили. Пред очите ѝ вече се спускаше тъмната пелена на паническият ужас, когато зърна медната лампа върху нощното шкафче. Крадешком потърси с пръстите на свободната си ръка стойката, сграбчи я и с остатъка от напускащите я сили я стовари силно върху главата му.

Усети как тялото му внезапно омекна и като издаде силен стон, той се търколи встрани от нея на леглото и притихна. Слава богу! — помисли си тя. — Сигурно е в безсъзнание. Може и да съм го убила, но пак бих казала „Слава богу!“ Придърпа разкъсаната си риза и вдигна дъждобрана, но той беше така ужасно раздран, че потърси измежду нещата на Джейк нещо, с което да се загърне. Докато нахлузваше твърде широката, но топла дреха, хвърли поглед върху едва различимия силует върху леглото — той не помръдваше.

По-късно ще разбере дали го е убила. Сега трябваше да намери Джейк, това беше най-важното. Като осветяваше пътя с фенерчето на Джо, се отправи към конюшнията. Докато оседлаваше Шеба, ласкаво ѝ говореше, за да успокои възбудената кобила.

— Хайде, Шеба, трябва да ми помогнеш тази нощ. Джейк е някъде навън и сигурно е в беда. Ти познаваш Джейк, Шеба. Помогни ми да го намеря — толкова съм луда по него, не мога да го загубя точно сега.

Метна се на гърба ѝ и в галоп се спусна към реката.

— Внимателно, момиче, нали не искаш да се подхлъзнеш.

Но кобилата, сякаш разбрала тревогата ѝ, се движеше бързо и уверено към шума на бучаща вода, който с всяка минута ставаше все по-оглушителен.

Реката, обикновено с кротко течащи кафяви води, сега бе излязла от коритото си и се разливаше в гневно бушуващи вълни далеч от

бреговете си. Пороят, влачещ камъни и изтръгнати дървета, помиташе всичко по пътя си.

За щастие, не се виждаха трупове на удавени животни. Бренди продължи покрай оградата, защото предположи, че мъжете са открили повален участък от нея и сега се мъчат да го оправят. Стълбовите на някои места бяха полегли, но никъде не се виждаше и следа от хора.

Започна да я обхваща отчаяние, след като близо час бе претърсвала брега на реката. Може би Джейк бе отишъл някъде другаде, може би вече се е върнал в ранчото. Бе прогизнала, косата ѝ лепнеше по врата, а ръцете ѝ, подпухнали от дърпането на мокрите поводи, я боляха. Беше стигнала до онова място, където реката напускаше границите на ранчото. Спря и обърна Шеба, за да се върне по обратния път.

Шеба изцвили тревожно.

— Какво има, момичето ми, да не съм ти наранила устата?

Кобилата изцвили отново и внезапно през грохота на бушуващата вода Бренди долови ответния зов на друг кон, невидим в непрогледния мрак.

— Шеба, хайде да вървим!

Насочи я натам, откъдето бе дошло цвиленето.

Дълго време Бренди не виждаше нищо, но пръхтенето се чуваше все по-ясно и най-сетне тя забеляза някакво движение на подкопания от вълните стръмен бряг. Досами разпенената вода поводитите на Чероки, жребецът на Джейк, се бяха оплели в клоните на повалено дърво, чийто ствол вече бе заят от бързо издигащото се течение. Конят се мъчеше да се освободи, ужасен от връхлитащите вълни.

— О, Чероки, о, горкият!

Тя бързо се спусна до него и му помогна да се освободи от клопката, в която го бяха хванали гъсто преплетените клони. Изведе го на безопасно място и започна да се изкачва по стръмния бряг, когато различи една тъмна фигура, наполовина потопена в покачващата се вода.

— Джейк? О, господи! — извика тя.

Лицето му бе извън водата и изглежда, че още дишаше, но не реагира на докосването ѝ. На светлината на фенерчето ѝ се видя смъртно бледен. Бренди се вкопчи в него и се опита да го изтегли на

брега. Но той беше тежък, а безжизненото му тяло бе затънало дълбоко в тинята.

Внезапно хрумване я накара да развие въжето, намотано около седлото на Чероки. С притаен дъх нагази във водата и успя да го завърже около кръста на Джейк. Премръзналите ѝ разранени пръсти неумело се опитваха да направят здрав възел. Никога не бе знаела как се прави и в замъгленото ѝ съзнание изникнаха нелепи упреци за това, че винаги бе странила от скаутите, когато я канеха на техните походи. Най-сетне ѝ се стори, че нескопосният възел изглежда достатъчно здрав.

Свали раздраната си риза и внимателно я уви около главата на Джейк, за да предпази, доколкото може лицето му от острите скални парчета, после хвана поводите на Чероки и бавно започна да го тегли нагоре по склона.

— Хайде, момче, трябва да ми помогнеш! Движи се бавно и внимателно. Зная, че не искаш да му причиниш болка. Моля те, внимавай да не го нараниш!

Напредваха много бавно. Скоро въжето се обтегна, но неподвижното тяло не се измъкваше от калта. „Сигурно нещо под водата е препречило краката му“ — съобрази тя. Нямаше как да провери. Ако се реши да продължи, дали няма да му нанесе непоправима вреда? Но ако го остави така, той ще умре: Трябваше да се остави на волята на съдбата.

— Добре, Чероки, давай сега малко по-силно.

Стисна силно зъби. Конят дръпна и въжето се опъна докрай. Постепенно тялото на Джейк започна да се измъква от калта, малко по малко, докато изцяло излезе на брега, заливано от прииждащата вода. Той беше толкова тежък и толкова неподвижен. Знаеше, че не би могла да го вдигне на коня, но извън реката щеше да бъде на сигурно място, докато отиде да доведе помощ. Свали дъждобрана си и грижливо го подпъхна под тялото му — жълтият цвят щеше да послужи като сигнал за спасителите, ако не можеше да го предпази от дъжда.

— Грижи се за него, Чероки — изплака тя. — Ще се върна, обещавам ти.

И като се прилепи към шията на Шеба, тя безмилостно впи крака в хълбоците ѝ и препусна към неясните светлинни на къщата. Когато наближи, започна да крещи с всичка сила с надежда, че някой ще я чуе:

— Вуйчо Джон! Хей, който и да е там!... Помогнете!

При портите на ранчото се смъкна от гърба на Шеба тъкмо когато те се разтвориха и към нея се затичаха неколцина мъже. Тогава силите ѝ окончателно я напуснаха. Трябваше да я придържат, за да не падне, докато се опитваше да разкаже за станалото.

— Моля ви... Джейк... той е ранен! Долу при реката...

Гласът ѝ изневери и тя просто посочи с ръка. Том и Дък без бавене се втурнаха към конюшната, за да се метнат на конете. Настаниха я в кухнята при Хети, а вуйчо ѝ хукна да вика Бърза помощ.

Много по-късно Хети ѝ разказа на какво бе приличала тогава.

Господи, Бренди, ти беше като привидение. Цялата покрита с кал, и не спираше да викаш. Не бях виждала такова нещо през живота си. Голям късмет е, че толкова кал се беше напластила върху ти. Защото, дете мое, си яздила напълно гола от кръста нагоре.

Бренди позволи на жената да я изкъпе и да превърже изранените ѝ ръце и чак когато седна пред камината, увита в халат, и одеяло, с чаша чай, щедро подсилен с бърбън, тя си спомни, че Джо е в бараката на Джейк. Разказа на вуйчо си какво се бе случило. Сега беше напълно спокойна. Това, което бе преживяла тази нощ, ѝ се струваше някак нереално.

— Трябва да съм го убила, вуйчо Джон. Какво ще стане, ако е така?

— Надявам се да си го убила — отвърна ѝ той със зачервено от гняв лице. — Кълна се, че искам да е така! А ако не си успяла, ще го тикна в затвора.

Той се втурна към задния вход, без дори да си метне нещо отгоре. Докато излизаше, Бренди долови през отворената врата далечен звук на сирена. Бързата помощ бе пристигнала и Джейк вече бе в ръцете на лекарите.

Ако времето беше по-добро, биха могли да използват хеликоптер. Тогава щяха да го пренесат бързо в Билингс, защото пътуването с линейката щеше да отнеме много време. Искаше да бъде с него, но беше твърде уморена, а изтощеното ѝ тяло вече започваше да я боли. Беше я обхванала ужасна отпадналост, нямаше сили дори да се помръдне. На сутринта ще бъде до леглото му. Само да поспи няколко часа и утре ще може да тръгне за Билингс още на разсъмване. Знаеше, че ако има нещо, вуйчо ѝ ще има грижата да ѝ го съобщи. За утре

имаше да свърши една неприятна работа — да се обади на Грег и да му каже най-сетне, че всичко между тях е свършено.

Как е могла да свързва бъдещето си с Грег? Сега открито признаваше пред себе си, че не можеше да си представи живота без Джейк. Всичките тези месеци без него — загубени месеци — бяха ѝ донесли самота, достатъчна за цял живот. Грег можеше да ѝ даде лукса и задъхания живот на Ню Йорк, но никога нямаше да бъде за нея това, което е Джейк.

Тя си представяше, че двамата с Джейк са като две половини от един кръг, който никога повече не биваше да се разделя. Без другата половина за цял живот щеше да остане незавършена личност. Дори и да имаха сериозни проблеми, докато изглеждат нещата помежду си, знаеше, че вече е готова да отстъпва и да прави компромиси.

Дочуваше в просъница как вуйчо ѝ вика Том и Дък от задната веранда, а след това шумът от двигателя на пикапа се отдалечи в нощта. Джон Брандън изглеждаше мрачен, когато се върна в къщата.

— Е, не си го убила — каза той — Избягал е. Кръвта по леглото и върху няколко кърпи показват, че е ранен, но от него няма и следа. Струва ми се, че не е откраднал нищо, но после ще проверим с Джейк.

— Ти си изпратил Том и Дък да го търсят? — попита тя.

— Да. И се обадох на шерифа. Той също ще претърсва околността. Вероятно Джо се е измъкнал със стария пикап и няма да е трудно да го засекат по номера на колата.

Той седна тежко до нея и взе ръката ѝ.

— Така съжалявам, че трябваше да преживееш всичко това, скъпа. Никога нямаше да наема този тип, ако знаех, че е опасен. Би ли могла да ми простиш?

— Нямаше как да го знаеш, вуйчо Джон. Моля те, не се чувствай виновен. Всичко мина и сега съм добре. Само се тревожа ужасно за Джейк. Дано не е пострадал много тежко. Ако не бях загубила толкова време, сигурно щях да го открия много по-рано. Аз съм виновна. За всичко съм виновна.

Тя избухна в сълзи при мисълта за бледото лице на Джейк и едва доловимото му дишане.

Почувства прегръдката на вуйчо си и лекото потупване по гърба. Знаеше, че той става безпомощен при вида на сълзите.

— Бренди, не плачи. Той ще се оправи, трябва да се оправи. И двамата имаме нужда от него. Освен това, той го дължи на своите почитатели, нали така?

Дълго стояха така, притиснати един до друг, докато сълзите ѝ пресъхнаха. Вуйчо ѝ попи влагата от лицето ѝ с голямата си носна кърпа и внимателно я поведе към спалнята, където я сложи да си легне като малко дете.

Беше тихо в голямата къща и Джон Брандън, останал сам пред камината, гледаше гаснещия огън, чакаше и се надяваше на добри вести. Беше успял да зърне безжизненото тяло на Джейк, докато го носеха към линейката, и това, което бе видял, съвсем не беше окуражаващо. От погледа му не бе убягнало отчаяното поклащане с глава на един от санитарите, който проверяваше как реагират зениците на ранения на светлината. Не се заблуждаваше, че Джейк може и да не оцелее, но Бренди не трябваше да знае това, поне докато не възстанови достатъчно силите си.

Джулия беше обещала да се обади, когато разбере нещо. Тя бе успяла да се вмъкне в колата за Билингс, когато се разбра, че Бренди е твърде изтощена, за да предприеме това пътуване. На сутринта щеше да разкаже на Бренди как Джулия бе яздила с мъжете, за да доведат Джейк, и как бе убедила екипа на Бърза помощ да го придружи до болницата. Надяваше се, че това отново ще ги сближи, защото тези две жени бяха най-важното нещо в живота му и не можеше да понесе мисълта да останат отчуждени завинаги.

— Джон — бе казала Джулия, — Бренди е преживяла много. Ние ще успеем да преодолеем недоразуменията между нас, но тя никога не ще се възстанови, ако се случи нещо с Джейк. Не ме интересува колко грешки е допуснала, тя не заслужава да го загуби. Погрижи се за нея, а аз ще направя каквото мога за Джейк. И двамата означават много за теб, а това значи и за мен.

— Джули — бе ѝ казал той, — надявам се, че Джейк обича Бренди толкова силно, колкото те обичам аз, макар че това едва ли е възможно. Не знам как бих могъл да живея без теб.

Тя се бе усмихнала и нежно го бе докоснала по страната.

— И аз те обичам, Джон Брандън. Не се тревожи. Ще имаш достатъчно време, за да се отървеш от мен.

ГЛАВА XXIX

В сивата утрин на другия ден Бренди мъчително бавно отвори очи. Неразбудена напълно, тя се учуди на болките по цялото си тяло, но внезапно всичко нахлу в паметта ѝ. Джейк, о господи, трябваше да види Джейк! Прехвърли последователно крака през леглото и се опита да стъпи на пода, като се мръщеше от болка. Чувстваше се като пребита — всяко мускулче, всяка става стенеха от болка. „А си мислех, че съм в добра форма“ — горчиво се присмя на себе си.

Наметна халата и забърза по коридора. Беше се успала.

— Вуйчо Джон, къде си? — викна отчаяно. От кухнята изскочи Хети и ѝ прегради пътя.

— Бренди, скъпа, вуйчо ти отиде да проверява оградите. Преди малко се обади в болницата. Джейк е в същото състояние. Направили са му операция, но още не е дошъл в съзнание.

Внимателно прихвана Бренди през раменете и я заведе да седне в кухнята.

— Моето момиче, изпий сега една чаша горещо кафе, докато ти приготвя закуската. После ще се облечеш и можеш да тръгнеш за Билингс.

— Не съм гладна, Хети. И много късно стана, за да се бавя повече.

Хети не бе от хората, които се отказват лесно.

— Не на мене тия, дете! Чака те тежък ден и ти ще го започнеш с топла закуска. Джейк никъде няма да избяга. Ще си бъде там, когато отидеш в болницата.

Бренди нямаше сили да се противи. Кафето ѝ дойде добре, но храната имаше вкус на картон в устата ѝ. Изгаряше от нетърпение по-скоро да седне зад волана, но Хети висеше над главата ѝ със скръстени ръце и я наблюдаваше как се храни.

— Е добре, Хети — усмихна ѝ се слабо. — Ще си изям всичко като добро момиче.

Жената се наведе над нея и я притисна в здрава прегръдка.

— О, дете мое, непрекъснато се моля за теб! Ти сигурно си мислиш, че съм една стара досадница, но се тревожа за теб, а не знам по-добър начин да го покажа.

— Знам, Хети, отдавна съм го разбрала. — Бренди се обърна и на свой ред я прегърна. — Ще ме разплачеш, а не искам да плача — трябва да съм силна заради Джейк.

— Мило — подаде ѝ кърпичка Хети, — изтрий си очите. Ама и ние сме едни — две зрели жени подсмърчат на закуска. Веднага отивай да се облечеш и тръгвай.

Избърса скришом очите си и се зае със съдовете над умивалника. С гръб към Бренди добави:

— Аз ще се моля за него. Нали ще му кажеш?

Бренди избяга, преди да се разплаче отново. Набързо взе топъл душ и нахлузи джинсите и бархетната риза. Прекара гребена през косите си вървешком, за да не губи нито минута. Вече се канеше да тръгва, когато чу гласа на вуйчо си, когото завари в кухнята с чаша кафе в премръзналите си ръце.

— Навън е влажно, скъпа. По-добре си вземи шлифер.

— В колата е. Пътищата как са?

— Седни, Бренди — каза той. — Не е необходимо да се тревожиш за пътищата. Джим Далбърг ще те вземе в своята чесна. Като си изпия кафето, ще те закарам до летището.

Заля я вълна на облекчение и радост. Всички бяха толкова мили. Но Джейк...

— Вуйчо Джон, какво става с Джейк? Говори ли с лекарите? Дали се е подобрил тази сутрин? Как е минала операцията?

— Не, не е по-добре. Още не, поне засега. Операцията е траяла няколко часа, но не знам подробности. Ще трябвала попиташ Оуин Биймън, когато отидеш там. Добър хирург, между другото. Най-добрият в щата.

„Какво може да означава това?“ — питаше се Бренди. Можеше ли най-добрият хирург на Монтана да спаси човека, когото обича? И ако не, каква ирония — мъжът, който толкова обича този край, да загуби живота си, защото тук не разполагат със светилата на медицината от Изтока! Искаше ѝ се вече да е при него и да му даде от своята сила.

— Вуйчо Джон, можем ли вече да тръгваме? Не мога да понасям мисълта, че Джейк лежи там съвсем сам. Това не е добре, той има нужда от някой, който да бъде неотлъчно при него.

— Има такъв човек, Бренди. Джулия е била при него цялата нощ. Редовно се обажда, за да ни съобщи как е той, но не исках да те будя, след като нямаше нищо ново за казване.

Джулия... с Джейк? Жегна я ревност. Защо Джулия трябва да бъде до него, когато той се нуждае от нея, от Бренди? Но неприятното чувство бързо се разсея и бе заместено от благодарност. Естествено, Джулия е там, защото е загрижена за Джейк. Всички около нея й даваха да разбере колко много искат двамата да са щастливи. За пръв път, откакто бе загубила родителите си, тя се чувстваше заобиколена от топлотата и подкрепата на тези, които бяха нейното семейство и които винаги биха застанали зад нея, независимо от всичко. Дори да я чакаха тежки времена, знаеше, че има кой да й подаде ръка и да й вдъхне сила. Обхвана я увереност, че любовта на всички тези хора ще помогне и на Джейк да се пребори, да се върне към живота. В душата й не бе останала нито следа от недоверието към Джулия. Протегна ръка към вуйчо си.

— Съжалявам, че се държах така с нея. Джулия винаги ми е била добра приятелка, а аз се проявих като егоистка. Затова напоследък се държах настрана — не харесвах самата себе си. Разбираш ли, толкова добре се чувствах с тебе, че не исках да те делия с никого. Трябваше да се случи това, за да разбере, че ти имаш нужда от някого, който да запълни празнотата в живота ти. И мисля, че Джулия е точно жената, която би могла да го направи.

— Бренди, мечтаех да чуя това. Единственото, което искам, с двете жени, които обичам най-много на света, да се разбират. А сега качвай се в колата. Джулия отказва да си почине, докато не я смениш ти. Сигурно е много изтощена.

И наистина беше така. Тъмни кръгове обграждаха зачервените й очи, а лицето й беше бледо като платно. Измачканите й дрехи носеха следите от снощната кал — явно не си беше позволила да се отдели нито за минута от леглото на Джейк. Когато видя Бренди, изтича към нея и силно я прегърна. Заплакаха така, вкопчени една в друга, сякаш опитващи се да почерпят кураж от мъката, която ги свързваше.

— Ела да седнеш, Брендди. Ще ти кажа всичко, което знам, а след това ще можеш да го видиш.

— Не, нека първо го погледна. Искам той да знае, че съм тук.

Джулия съчувствено я проследи, когато влезе в тихата бяла стая.

Покритото с бял чаршаф тяло на леглото, бледото лице със затворени очи под короната от бинтове, тръбичките, свързани с някакви апарати и пластмасови бутилки... това ли бе нейният Джейк? Брендди се приближи още малко. Дишаше едва доловимо, но беше жив. Наклони се да го целуне по бузата и взе безжизнената му ръка в своята.

— Обичам те — прошепна. — Ще те чакам.

Джулия подробно ѝ разказа какво се бе случило през нощта.

— Пътуването до болницата беше истински кошмар. Бурята въобще не стихна и ужасно се страхувах да не катастрофираме. По едно време ми се струваше, че линейката ще се обърне, толкова силен беше вятърът. Бедният Джейк, опитвах се да го предпазя от сътресенията. Когато пристигнахме, лекарите вече ни чакаха. Бяха им съобщили, че вероятно се касае за травма на черепа, така че се бяха приготвили за операция. Доктор Биймън е чудесен — едновременно спокоен и експедитивен. Рентгенът показва тежка фрактура на черепа. Трябва да се е ударил силно в нещо. Операцията продължи няколко часа и казват, че е минала добре, но не се знае колко е повреден мозъкът. Ще се разбере, когато спадне оттокът. — Или когато дойде в съзнание.

— Но той ще се събуди, нали? — извика с надежда Брендди.

Джулия взе ръцете ѝ в своите.

— Брендди, не мога да ти кажа нещо, което не знам. Ако искаш, попитай сама лекарите. На мен те не ми дадоха ясен отговор. Доктор Биймън казва, че на този етап още нищо не може да се каже.

Докато Брендди и Джулия вървяха към асансьора, две жени в бели колосани униформи ги проследиха с поглед.

— Не е ли прекрасна косата ѝ? — прошепна една от тях. — Ще ѝ бъде трудно да го понесе, когато научи истината. Ако оживее, той никога не ще бъде нещо повече от жив труп. А си личи, че е бил красив мъж.

И двете поклатах печално глави. Но Брендди не беше ги чула.

Много часове на бдение до леглото очакваха Брендди, която не искаше и да чуе за почивка. Първите няколко часа опознаваше един

нов за нея свят — болничните миризми и шумове, звънците, приглушеният смях, потиснати стонове...

Беше я обхванала натрапчивата идея, че трябва да приключи една глава от предишния си живот, за да отгърне нова страница и да започне на чисто. Суеверие или не, но трябваше да приключи връзката си с Грег. Без да знае защо, беше убедена, че това ще върне Джейк към живота.

Долу на рецепцията имаше няколко телефонни автомата. Тя набра домашния телефон на Грег и още при първото позвъняване той вдигна слушалката. Каза му, че обича единствено Джейк и е решила да живее в Монтана.

Грег не повярва на думите ѝ. И как би могъл, след като въобще не можеше да си представи, че тя би искала да живее на такова място. И то без него, както излизаше.

— Елен, ти очевидно си разстроена. Не си даваш сметка какво говориш. Мисля, че е по-добре да ми се обадиш отново, когато се успокоиш.

— Грег, напълно сериозна съм. Дълго време бях убедена, че съвместният ни живот ще ми даде всичко, за което съм мечтала. Ти си красив, интелигентен, проспериращ — Повечето жени биха дали всичко, за да те имат. Но между нас я няма искрицата. Любовта.

— Любовта? — Грег се изсмя. — Хайде де, твърде много книги си чела. Ние си допадаме сексуално, достатъчно си умна, за да водим интелектуални разговори, изглеждаш блестящо и се чувстваме добре заедно — това е всичко, което се иска за една връзка. А ти знаеш — добави той, — че всички ни смятат за идеалната двойка.

Как е могла досега да не види колко повърхностен е Грег? Защо трябваше да мине толкова време, докато разбере, че е била сляпа за толкова много неща? Изпита нещо като съжаление към него.

— Грег, прости ми, ако можеш. Аз наистина много те харесвам. Но моето бъдеще е тук, с Джейк. Надявам се да ме разбереш.

Най-сетне той ѝ повярва.

— Представящ ли си какво ще кажат всички, като научат! Елен Станууд се превърнала в дивачка, решила да живее с някакъв неграмотен каубой от Дивия Запад. Още отсега виждам как ще изглеждаш след няколко години — провиснали коси, сбръчкано лице, тревирен костюм. Страхотна гледка! Знаех, че си способна на странни

постъпки, но не съм си мислил, че ще стигнеш чак дотам. Опитвах се да те върна към нормалния живот. Сега съжалявам, че го направих.

Докато поставяше слушалката, Бренди се замисли над думите му. „Неграмотен каубой.“ Нещо прищракна в главата ѝ. Джейк далеч не беше неграмотен, знаеше това, но имаше още нещо: нещо, което вуйчо ѝ беше ѝ казал, когато бе прекалено обзета от собствените си чувства, за да му обърне внимание. Нещо свързано с неговите почитатели... почитателите на Джейк... Тя си спомни писмата му, вълшебния начин, по който подреждаше думите, тяхната своеобразна и живописна образност...

О, господи! Спомените нахлуха в главата ѝ, за да подредят в едно цяло отделни фрагменти, откъслечни думи, премълчани истини... Т.Дж. Трети в Ню Йорк, който спомена името на писателя Джейк Милс, живеещ някъде по тези места. Нежеланието на Джейк да говори за себе си, тайнствените му изчезвания. Бъбренето на Сузи за чудесните приказки, които Джейк ѝ разказвал. Нещо, което вуйчо ѝ беше споменал...

Тя се върна до телефона и е разтреперани ръце набра номера на ранчото.

— Хети! Дали вуйчо ми е някъде наблизо? Не, Джейк е в същото състояние, но трябва да говоря с вуйчо Джон веднага. Много е важно.

Нетърпението я караше да се чувства на ръба на истеричната криза.

— Вуйчо Джон — избухна тя още щом той вдигна слушалката, — толкова ли глупава съм била? Джейк е Джейк Милс, нали така?

Вуйчо ѝ се засмя.

— Уфф, когато Хети ми каза, че искаш да ми кажеш нещо много важно, какво ли не си помислих! Разбира се, че той е Джейк Милс. Не мога да повярвам, че това никога не ти е минавало през ума.

— Но защо той не ми каза? Защо поне ти не ми спомена нещо за това?

— Виж, Бренди, ти знаеш колко упорит е този мъж. Той имаше малко романтичната идея, че трябва да го обичаш заради самия него. Казвах му, че би ти било много по-лесно да го обичаш заради самия него, ако знаеше кой, по дяволите е той, но Джейк ме накара да обещавам нищо да не споменавам за това. Вероятно си спомняш, че се опитах да ти намекна...

— О, вуйчо Джон, и двамата сме били прекалено непреклонни, за да се вслушаме в нечии намеци. Ти просто трябваше хубавичко да ни разтърсиш, за да се осъзнаем. А Джулия знае ли?

— Разбира се, че знае, и не можеш да си представиш колко ще се зарадва като разбере, че най-сетне си прогледнала. Отивам да ѝ кажа и да ѝ предам твоите поздравии, съгласна ли си?

— Прегърни я силно от мене и отново ѝ благодари за това, че е била търпелива с такова самомнително и късогледо същество като твоята племенница.

Двамата се засмяха едновременно и това беше първият смях от кошмарната нощ насам.

Може би ги чакаха още изпитания, но тя бе уверена, че с нейна помощ Джейк ще издържи и ще се оправи.

ГЛАВА XXX

През следващите седмици Бренди открадваше всяка минута, за да бъде до леглото на Джейк. Лекарите и сестрите трябваше насила да я измъкват оттам, за да извършват своите изследвания и наблюдения. Тогава Бренди отиваше в предизборния щаб и се заравяше в работа. Айла и останалите от екипа правеха всичко възможно, за да върви гладко кампанията, и понякога ѝ беше съвестно, че не е така всеотдайна, както преди. Често ѝ се случваше да застине с поглед, втренчен в празното пространство, неспособна да вземе каквото и да било решение. Твърде изтощена беше от недоспиването, а заплахата да загуби мъжа, когото обичаше, отнемаше всичките ѝ сили.

Арт Уилсън, този свадлив и опак старец, ѝ се притече на помощ. Не без участието на Айла той постепенно взе нещата в свои ръце. Всеки ден се отбиваше, за да контролира работата на екипа, и придвижваше нещата с привичната му грубовата непосредственост.

— Я ме чуите сега, момчета и момичета. Щом като Бренди не може да ви държи изкъсо както преди, с това ще се заема аз, и не си мислете да се отпускате. Ще се придържаме към нейния план и не искам да чувам никакви възражения. Ясно ли ти е, Джак?

Бренди едва успя да потисне напиралите сълзи в очите си, а гърлото ѝ се стегна от вълнение, но се засмя с всички останали. Свадливият стар Арт! Кой можеше да очаква, че ще защитава нейния план? И как само се опитва да ги спласи с шефката, като че беше някакво страшилище. И без това горките сътрудници бяха толкова респектирани от него, че подтичваха като зайци, само за да му угодят. Но едно трябваше да се признае — работата вървеше много добре. От време на време някой се осмеляваше да ѝ изрази съчувствие.

— ... Тъж... Бренди — неловко започна един късен следобед Джак, като я изтръгна от унесеното ѝ вцепенение. — Бренди, да ти взема ли нещо освежаващо за пиене? Или да ти направя чаша чай?

В погледа му се четеше загриженост.

— Не, благодаря ти, Джак, но много мило от твоя страна да ми предложиш.

— Аз... аз от все сърце се надявам, че всичко ще се оправи. Искам да ти кажа, че ние двамата невинаги сме се разбирали добре, но знаеш, че понякога говоря, без да се замисля. Просто не мога да се удържа, а после съжалявам...

Той така смутено пристъпваше от крак на крак, че я разсмя. Доколкото можеше да се досети, това трябваше да послужи като извинение. И звучеше напълно искрено. Стана от бюрото и се приближи по-близо до него.

— Благодаря ти, Джак.

И го прегърна, за най-голямо негово изумление.

По-късно разказа на Айла за това.

— Бедният, той едва не се вкамени, стоеше вдървено като статуя и побеля като платно. Мисля, че очакваше да го нападна.

Айла се отбиваше към края на деня, за да следи нещата и да помогне с каквото може. Нейната сдържаност и топлота действаха като противовес на стария заядливец Арт. Подкрепяна от тях двамата, Бренди се справяше някак през деня, а дългите нощи прекарваше в бдение до леглото на Джейк.

Не преставаше да се измъчва от мисълта, че е била невероятно глупава насила да се убеждава, че не обича Джейк. Как е могла да допусне, че може да живее без него? А сега животът му висеше на косъм и тя не можеше да си представи света без него. Като си помислеше, че някога се бе заклела никога да не му проговори! Може би никога повече нямаше да може да я чуе, но сега тя му говореше непрекъснато.

Чувала бе, че изпадналите в кома всъщност чуват и дори разбират какво им говорят. С мек нежен шепот му повтаряше колко го обича, какъв ще бъде животът им, когато се оправи. Разказваше му за своето детство и за следването си в колежа. Каза му колко съжалява, че толкова късно бе осъзнала любовта си към него. Държеше ръката му и я галеше, докато сестрите не я изгонеха или пък вуйчо ѝ не я отмъкнеше навън, за да хапне нещо и да си почине малко.

Понякога просто седеше до леглото му и гледеше бледото му лице под бинтовете. Изглеждаше толкова млад и беззащитен. Опитваше се да си представи какъв е бил като дете. Понякога ѝ се

струваше, че той я вика, че долавя слаб шепот, но устните му бяха все така неподвижни, а ръцете му оставаха отпуснати безжизнено край тялото.

Една вечер сестрите решително я изблъскаха навън, сериозно обезпокоени за здравето ѝ.

— Крайно време е да си починете — каза ѝ по-младата от тях. — Напразно се изтощавате, като седите тук. Той никъде няма да отиде.

Когато видя отражението си в огледалото на тоалетната, разбра защо сестрите бяха толкова загрижени. Отслабнала бе невероятно, под очите ѝ имаше кръгове, а лицето ѝ бе изгубило всякакъв цвят. От огледалото я гледаше лице, остаряло с десет години.

Времето течеше бавно, а дните се сливаха в едно безконечно очакване. Люшкана между добрите новини за хода на кампанията и липсата на промяна от болницата,

Бренди все повече губеше надежда. Опитваше се да разбере нещо от доктор Биймън, когато идваше на визитация, но той не беше склонен да обсъжда каквото и да било.

Затова сърцето ѝ се сви от тежко предчувствие, когато един ден ѝ позвъни секретарката му, за да я покани в неговия кабинет. Опита се да се окуражи, като си представи, че са се появили симптоми за излизане от комата и я викат, за да я зарадват с новината. Изпълнена с вълнение, Брендли нетърпеливо изчакваше хирурга, за да се върне по-скоро при Джейк.

Доктор Биймън се появи на вратата.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, госпожице Станууд.

Тя кимна и с очакване го погледна, сигурна, че ще ѝ съобщят за подобрението на Джейк. Вчера ѝ се бе сторило, че изглежда много по-добре.

Той поразмести книгата по бюрото си, облегна се назад, а погледът му се рееше някъде над главата на Брендли.

— Ще се опитам да ви го обясня колкото може по-ясно. Господин Милбърн е получил тежка травма на черепа. От доста време е в кома и не показва никакво подобрение. Вярно е, че комата понякога продължава дълго време и има случаи, когато някои са излизали от нея след месеци. Но колкото повече трае, толкова по-малка е вероятността това да стане. А дори и да се случи, продължителното състояние в кома може сериозно да увреди мозъка.

Бренди го погледна през пелена от сълзи. Лицето му сякаш плуваше пред очите ѝ и тя едва чуваше мекия му глас.

— Трябва да започнете да мислите за себе си и за своето бъдеще. Не мога да ви попреча да се надявате, макар че шансът да се оправи с минимален. Не бива да се заблуждавате, че ако излезе от комата, той ще бъде същият като преди. Необходимо е по-скоро да свикнете с тази мисъл и да следвате своя собствен живот.

— Но той се подобрява! — извика Бренди. — Сигурна съм, че от вчера изглежда много по-добре!

— Всички искаме да е така, госпожице Станууд, но не откриваме подобни симптоми. Понякога надеждата ни е толкова голяма, че ни се иска да вярваме в невъзможното. Но в случая...

Той поклати глава и продължи да ѝ говори нещо с бащински глас, но тя престана да го слуша.

Кога бе излязла от кабинета и какво бе отговорила на доктора, не помнеше. Само една мисъл се въртеше в ужасеното ѝ съзнание — да бъде при Джейк, да му говори и да го гледа. Стоеше до леглото му, втречена в бялата стена, когато пред втрещения ѝ взор изникна неочаквана картина — студиото на Томас Литълхорс, малката му къща сред изгорялата трева и неговото лице.

Какво бе казал той? Нещо за младите индианци, подлагани на проверка, преди да ги признаят за пълноправни сред мъжете в племето, и за подобните изпитания, които я очакваха. Това проверка ли беше? Да гледа как гасне Джейк и да седи, безпомощна да му помогне?

— Бренди?

На вратата се показва Сузи с букет маргарити в малката си ръчичка. Детето с разширени очи оглеждаше болничната стая и се колебаеше дали да влезе. Бренди изтича до него и го грабна в прегръдките си.

— Донесох на Джейк малко цветя. Мислех, че ще му харесат. Кога ще си дойде? Откакто го няма, не съм яздила голям кон.

Бренди понечи да обясни на Сузи какво бяха казали лекарите. Защо момиченцето да храни напразни надежди. Но като надникна в големите му кафяви очи разбра, че не трябва да го лишава от непоколебимата му увереност, че Джейк ще се върне.

Изглежда Сузи усети вътрешната ѝ борба.

— Не се тревожи, Бренди, той ще се оправи. Знаеш, че на Джейк нищо лошо не може да се случи. Той няма да умре, защото много ни обича.

Бренди притисна до сърцето си храброто момиченце. Изведнъж си припомни останалата част от предсказанието на Томас — беше й казал, че ще издържи проверката, че ще премине през тежките изпитания, които й предстоят. Знаеше, че съдбата й завинаги е свързана с Джейк, а това значи, че и той ще издържи.

Усмихна се. Сузи беше права. Прекалено много ги обичаше и двете, за да умре. И преди бе успявала да преодолее всякакви трудности. Невинаги бе побеждавала, но не се беше предавала без борба. И сега няма да се предаде.

— Сузи — склони глава към детето, — продължавай да се упражняваш в езда. Защото Джейк ще иска да види колко си напреднала, когато се върне от болницата.

ГЛАВА XXXI

В нощта срещу изборите в щаба на Хауи кипеше трескава дейност. През дългите месеци на сработване малкият екип се беше научил да действа като добре смазан механизъм. Дежурните по телефон за последен път звъняха по домовете на избирателите, за да им напомнят да отидат утре до избирателните урни, непрекъснато влизаха и излизаха доброволни сътрудници, които проверяваха списъци, правеха се окончателните изчисления по избирателни райони и се сверяваха с предварителните проучвания.

Резултатите бяха обнадеждаващи. Въпреки че опонентът на Хауи се ползваше с добро име сред обществеността, това не бе достатъчно да затъмни широката популярност, която Морисън си бе спечелил като юрист в законодателното тяло на щата.

Бренди и Айла си отдъхваха след изморителния ден в претъпкания с плакати и брошури кабинет. Всичко, което можеше да бъде направено, беше направено и двете бяха отворили бутилка вино, за да отбележат края на напрегнатата работа.

— Можеш ли да повярваш, че утре всичко ще бъде приключило? — каза Айла. — Каква година! Ако спечелим — да чукнем на дърво — това ще се дължи на огромната работа, която ти и твоят екип свършихте.

— Надявам се — загрижено каза Бренди. — Все си мисля... може би трябваше да пуснем още веднъж някои материали по пощата, а не беше лошо да засилим малко рекламната кампания и по радиото. Не знам...

— Излишно е да се притесняваш. Нали поместихме във вестниците достатъчно материали, както искаше Арт. Ако може да се разчита на неговите уверения, те ще запълнят пропуските — през смях подхвърли Айла. — Сега разбра ли, че Арт е бил прав? Не че с това ще спечелим кампанията, но е много важно да те подпомагат местните вестници. Това подсказва и на издателите, и на читателите, че се

интересуваме от живота на общността. Във всеки случай, ти свърши добра работа, Бренди, както и Арт и целия екип.

— Не се шегувай, Айла, много добре знаеш, че ако успеем, това ще се дължи единствено на Хауи. Ако той не беше такъв, какъвто е, и най-добре организираната кампания не би могла да му осигури избирането. А ти, скъпа приятелко — теб те изпрати самият Бог, за да ни подкрепяш.

— Хей — подсмихна се Айла, — не е чак толкова трудно да бъдеш съпруга на кандидат — конгресмен.

Бренди си помисли колко свежа изглежда тази силна и сърдечна жена, въпреки усилената работа през тези месеци.

— Ти си много повече от това, Айла. Аз може да съм организирала работата и набелязала плана, но през последните няколко седмици, ако ти и Арт не бяхте ме заместваха, не бих могла да се справя. Имаше моменти, когато бях близо до пълния срив. Не знам какво бих правила без твоята подкрепа и никога няма да забравя това.

— Но нали сме приятели! Знаеш колко много те обичаме. И ти би направила същото за нас, ако се бе наложило. Ще ми липсваш, когато се преместим във Вашингтон — тихо каза Айла.

Те се гледаха в очите в един от онези редки моменти на пълна близост, когато думите са излишни и безсилни да изразят искрените чувства. След това Бренди се облегна назад и въздъхна.

— Разбирам, че са ти казали всичко за безнадеждното състояние на Джейк.

— Как можех да не се интересувам? Говорихме с Хауи за това. Вероятно няма да можеш да дойдеш с нас във Вашингтон. И за мен е трудно да напусна Монтана и работата си, но поне ще бъдем заедно с Хауи. А ти и Джейк — не виждам как би могла сега да го оставиш.

— Едно нещо ми тежи — че обещах на Хауи и сега излиза, че съм го подвела.

— Разбира се, че не си — нетърпеливо я прекъсна Айла. — Не бъди глупава. Той ще си потърси някой друг, а ти прекрасно можеш да поемеш работата на тукашния му кабинет.

По негласно споразумение не споменаха, че може би няма да има време и за това, че не се знае колко дълго ще продължи подхранването от неясна надежда бдение до болничното легло.

— Джейк ще се оправи, Айла. Повярвай ми.

Бренди не преставаше да мисли така, но тази вечер то прозвуча повече като въпрос, отколкото като увереност.

— Разбира се. — Усмивката на зрялата жена беше окуражаваща. — Нека да прием поздравница за вашето бъдеще с Джейк. И за нашето приятелство. Утре вечер ще имаш повод да ни поздравиш с Хауи.

Вдигнаха чаши и се засмяха, а мислите им се върнаха към дългите месеци, през които бе укрепвало тяхното приятелство.

Бренди внезапно остави чашата си.

— О, забравих да ти кажа, че ми хрумна чудесна идея! Предлагам ви да използвате с Хауи всичките ми неща, които съм оставила на склад в Ню Йорк — мебели, сервизи — всичко, — за да си спестите пренасянето.

— Що за хрумване, Бренди. Сигурно струват цяло състояние, а освен това нали ще ти трябват и на теб? Не можеш просто да махнеш с ръка и да си изоставиш нещата.

— Айла, аз трябва да ги изоставя, да се освободя от тях. Тези неща са част от живота, към който никога вече няма да се върна. Те са вещи, просто вещи и нищо повече, и не значат нищо за мен, освен да ми напомнят, че някога толкова много съм държала на подобни неща. Моля те, нека поне бъдат полезни на теб и Хауи. Ако знам, че моите неща ще бъдат част от живота ви във Вашингтон, ще бъда щастлива.

— Наистина ще се наложи да обзаведем къщата — замислено каза Айла, разбрала, че в жеста на Бренди има вложено някакво значение, което е важно за самата нея.

— Чудесно ще бъде нещо постоянно да ми напомня за теб. Ще пазим грижливо вещите ти, докато ви потрябват, ако вие с Джейк искате да имате свой дом на Изток.

Бренди сбърчи нос в гримаса.

— Ами, да не мислиш, че ще си вземем апартамент в Ню Йорк за времето, когато той ще се среща с издателя си? Впрочем, кой знае, ще помислим за това. Трябва да го обсъдим с Джейк.

Заля я топла вълна при мисълта, че за пръв път открито бе използвала това „ние с Джейк“ пред своята приятелка.

— Но какво ще стане с галерията? — попита Бренди.

— Ти няма да я затвориш, нали?

— Разбира се, че не. — Гласът на Айла звучеше твърдо. — Тази галерия е, моя рожба. Ще наема някой да я управлява и да движи

работата, но важните решения ще ги вземам аз. Вашингтон не е чак толкова далече. И ти можеш да хвърляш по някой поглед вместо мен, нали?

Бренди весело се разсмя.

— Да, ако ми дадеш процент от продажбите на картините на Томас Литълхорс! Цените им лудо са подскочили, след като стана известен в Ню Йорк.

Айла пресуши чашата си и докато я поставяше на бюрото, подхвърли сякаш случайно:

— Между другото, Бренди, щях да забравя. Тази вечер Томас Литълхорс ще се отбие в болницата да види Джейк, ако не възразяваш.

— О, разбира се, че не възразявам. Бих се радвала да го видя.

Печално си припомни предсказанията на Томас — прав беше, че ще намери своя дом в Монтана, но защо трябваше това да стане на толкова висока цена? Оставаше да се надява, че изпитанията, които беше пророкувал тогава, скоро ще свършат. Добре би било да го попита...

Айла прекъсна мислите ѝ е деликатно прокашляне. Личеше си, че се колебае дали да каже онова, което мислеше.

— Бренди, всички ние се молим за Джейк. Но лекарите казват, че са опитали всичко възможно, за да му помогнат. Понякога се налага да се търсят по-необичайни средства, когато нищо друго не може да се направи.

— Какво искаш да кажеш? Не те разбирам.

Бренди бе озадачена от многозначителния тон на Айла.

— Поговори с Томас. Той ще ти обясни какво имам предвид.

Бренди размишляваше върху думите ѝ, докато пътуваше с колата си към болницата. Нощта беше ясна и за пръв път от много дни насам звездите изглеждаха така близо, сякаш можеха да бъдат стигнати с ръка. Луната все още бе скрита зад хоризонта, но яркият им светлик озаряваше нощното небе. Оголените дървета бяха като застинали в тихото безветрие. Някаква странна тишина беше надвиснала над безлюдните улици, нарушавана от далечно бухане на сова.

Изпълваше я странно чувство на очакване, като че ли предстоеше нещо да се случи. Сигурно приближаваше буря и озонът във въздуха изостряше нейната чувствителност. Но не, беше съвсем различно: като че ли се носеше към нещо непознато, но чудно — не

изпитваше тревога, а някакво омиротворение. След като паркира на обичайното си място в двора на болницата, поседя малко в колата и ѝ се стори, че долавя барабанен бой в далечината.

„Това е игра на въображението — помисли си. — Сигурно някъде в долината е прогърмяло като пред дъжд.“ С решителна крачка се отправи към онова, което я очакваше.

Пред стаята на Джейк, на стола за посетители, се бе свила дребна фигура. Когато се приближи, видя, че това е Томас. Облечен бе с акуратно изгладен панталон в маскировъчен цвят и синя памучна риза, закопчана догоре.

Представляваше типичният модел на съвременния индианец — цивилизован и учтив, облечен като всички американци. И въпреки всичко, около Томас винаги имаше нещо, което го отличаваше от всички останали. В началото бе помислила, че е така, защото е художник, но имаше и нещо друго — същата тъмна и скрита мощ, излъчваща се от маслените му платна и странните му скулптури. Много повече биха му подходили дрехи от еленова кожа и пера, когато с леки и безшумни стъпки се движеше по хълмовете на Монтана.

Тази вечер особено силно проличаваше принадлежността му към древните коренни жители на тази земя. Изчакваше я да се приближи с гордо достойнство, а когато докосна ръцете ѝ, тя почувства съприкосновението си с някаква мистериозна и непозната за нея сила.

— Бренди — произнесе той с мекия си глас, — надявам се, нямаш нищо против, че дойдох. Бях много загрижен, когато чух за нещастieto с Джейк.

— О, Томас, много добре си направил. Боя се, че започвам вече да губя надежда.

Томас я придърпа в ъгъла, където можеха да говорят спокойно.

— Тук съм, защото знам това. Много мислих, преди да дойда. С теб сме приятели, а Джейк е добър човек. Не го познавам добре, но чувствам, че той е в хармония с природата и земните сили. Сигурен съм, че би разбрал и одобрил това, което искам да направя за него.

— Какво е то? Томас, лекарите казват, че нищо повече не може да се направи, че само чудо може да го върне в съзнание.

— В такъв случай може би аз съм в състояние да предизвикам това чудо. — Говореше бавно, като придаваше тежест на всяка

произнесена дума. — Не знам колко познаваш моя народ и неговите вярвания. Ние имаме своя медицина — не тази на лекарите, а на великите сили на видимия и невидимия свят, които призоваваме за изцеление. Корените на този начин на лечение са в нашия начин на живот, в който реалното съжителства с мистерията. Предполагам, че си почувствала тази мистерия в моето изкуство.

— Да! — въодушевено възкликна Бренди. — Почувствах я, но как би могла тя да помогне на Джейк?

— Моето племе дълбоко уважава баща ми, който е стар и мъдър лечител. Той е съхранил предаваните поколения наред знания и ме е научил на част от тях, но аз съм още в началото и имам години пред себе си, за да усвоя всичко. Така запазваме наследството и паметта на племето, което ще съществува, докато вярва и владее тези сили.

— Това е някакъв вид религия, така ли?

— В известен смисъл, но е нещо повече. Бренди, аз доведох тази нощ баща ми. Много бих искал той да види Джейк.

— О, Томас, не виждам как племенният шаман би могъл...

Той взе ръката ѝ и я погледна в очите.

— Моля те, сега трябва да слушаш с твоето ново сърце. Той е лечител.

Внезапно я обхвана странно спокойствие и тя отново дочу далечния барабанен бой. Не беше сигурна дали не чува ударите на собственото си сърце.

На вратата се появи възрастен човек, облечен в черен костюм. Дългите му бели коси бяха прихванати с лента на челото. Лечител ли бе, шаман? Външно той също като Томас изглеждаше съвсем обикновен, но някаква странна аура обгръщаше дребната му фигура. Погледна въпросително сина си, Томас му отвърна с леко кимване, и старецът влезе в стаята на Джейк с тежката си кожена чанта в ръка.

Бренди се учуди защо сестрите не му попречиха. Те хвърлиха към тях кратък поглед и се отправиха по своите работи. Може би е идвал тук и преди? Томас успокояващо я докосна по ръката.

— Ще вляза при него, за да му помагам да извърши ритуала. Когато се върна, ще те заведа да видиш Джейк. Ако успеем, той ще спи дълбоко тази нощ, а утре трябва да проличи промяната. Следвай с мисълта си нашата работа, така ще ни помогнеш да го върнем към живота.

Не усети колко време беше минало. Когато най-сетне Томас я въведе в малката бяла стая, баща му си беше отишъл, без тя да го забележи. Единственият знак, че тук е било правено нещо, бе едно дълго перо, оставено върху нощното шкафче. Тя се наведе над Джейк и целуна бледото му лице. Дишането му беше дълбоко и спокойно. И за пръв път изглеждаше като потънал в нормален сън.

Утре тя щеше да узнае всичко.

ГЛАВА XXXII

Томас беше още там, когато на сутринта Бренди влезе в стаята на Джейк. Седеше в един ъгъл с каменно лице и изправен гръб и приличаше на изваяние на индиански воин.

— Томас? Ти си бил тук през цялата нощ?

— Да. В случай, че се наложи да му помогна. Трудно е да се изтръгнеш сам от мрака. Невинаги духът иска да се върне.

— Но Джейк има толкова неща, заради които да се върне! — извика Бренди. — Той вече се връща, нали?

— Погледни и ми кажи как ти се струва.

Тя се надвеси над леглото. Тази сутрин лежеше полуобърнат настрани, а простряната извън ръба на леглото ръка показваше, че е бил неспокоен през нощта. Дишането му беше учестено и клепачите му трептяха.

— Томас, той се събужда!

— Не още, но скоро и това ще стане. Рано сутринта го прегледа докторът. Каза ми, че приложеното от него лечение най-сетне е дало резултат.

Усмивката на Томас приличаше повече на гримаса.

Тя се втурна в коридора.

— Къде мога да намеря доктор Биймън? — попита тя дежурната сестра.

— На визитация е, но беше тук рано сутринта. Каза, че е станало чудо и вашият приятел излиза от кома.

— Да — отвърна Бренди, — това със сигурност е едно чудо.

— Виждате ли какво може съвременната медицина? — с неприкрита гордост каза сестрата.

Бренди не бързаше с отговора.

— Не ми се струва, че това, което му помогна, може да се нарече точно съвременна медицина.

Тя се обърна и влезе отново в стаята.

— Е добре, Томас, по всичко изглежда, че тук приписват чудото на методите на официалната медицина. Да ги оставим ли да си мислят така? — попита тя и като не получи отговор, забързано продължи. — Каж ми, ще се оправи ли напълно? Искам да кажа, може ли чрез твоите магически способности да погледнеш в бъдещето?

— Твърде много искаш да знаеш, приятелко моя. Само ти можеш да видиш бъдещето си. Мога само да ти кажа, че Джейк се връща при теб. Ако виждаш бъдещето си свързано с него, може би ще успееш да получиш откровение.

„Странен отговор“ — помисли си тя. Още не можеше да възприеме какво се бе случило. Не знаеше на какво да вярва — на учителя или на твърденията на лекарите. Ще трябва да разкаже на Джейк, когато се събуди. Може би той знае отговора.

Със свито сърце трябваше да остави Джейк под наблюдението на Томас, защото днес, по ирония на съдба, бе денят на изборите. Как бе очаквала някога този момент, какви планове бе крояла за превратната точка на живота си, когато щеше да се отвори пътят към връщането ѝ на Изток! А сега единствено обещанието да сподели триумфа на Хауи и Айла можеше да я накара да се откъсне само за малко от любимия.

Това наистина беше триумф — Том Бейнбридж призна поражението си и с вълнуваща реч обяви, че се радва на избирането на Хауи, въпреки че принадлежаха към различни партии. Балната зала на хотела бе претъпкана от въодушевени поддръжници и от онези, които се надяваха да бъдат забелязани в обкръжението на новия конгресмен. С изобилна руменина по хълтналите ѝ бузи, Бренди се движеше из множеството и приемаше поздравления от всички страни. Като че случайно изтласкана от тълпата, пред нея застана една от жените, които беше срещнала при първото си появяване пред обществото в Билингс. Спомняше си я, защото нейни бяха думите, че е пришълка, която никога не ще може да се приобщи към живота в Монтана.

— О, скъпа, толкова се гордеем с вас! Нашата Бренди Станууд, нашето храбро момиче — та то е организирано великолепно кампания, за да помогне на милия Хауи да заеме заслуженото си място в Конгреса! — Жената едва не се задавяше от фалшивите си излияния. — Нали след всичко това няма да ни изоставите?

„Няма да ви доставя това удоволствие! — помисли си Бренди. — Лесно не ще се отървете от мен.“ Успя да изобрази най-захарната си

усмивка и любезно благодари на жената. Защо да не си го позволи? В края на краищата, тя беше победила.

Докато гледаше как Хауи и Айла махаха с ръце към поздравяващите ги поддръжници, изпита прилив на задоволство. Този път беше свършила добра работа. Мъжът, за когото се бе борила, щеше да бъде гордостта на Монтана.

Трогна я сърдечната прегръдка на Арт Уилсън, който дойде специално да я поздрави.

— Корово момиче си ти, Бренди. Гордея се с теб. Не ти беше лесно да си имаш работа с банда упорити и тесногръди драки като нас. Някои дъртаци научиха доста неща от тебе.

— Прекалено си мил с мен, Арт. Знаем, че допуснах много грешки, които щяха да бъдат още повече, ако не беше ти. Въобще си нямах представа от политика, а още по-малко от Монтана.

— Точно затова се сработихме — ревна засмяно той. — Следващия път ще имаме много по-гладък старт.

— Следващият път? — Тя комично присви очи и го погледна строго. — Искам да знаеш едно нещо, Арт Уилсън. Следващия път аз ще командвам парада и не искам никакви възражения!

— Виж я ти, как се заперчи като пиле — върна ѝ топката той. — По нашите места думата имат стари мошеници като мене. Не бързай да ме отписваш.

Двамата избухнаха в смях. Безконечните битки между тях ги бяха сблизили и вече се разбираха от половин дума. На пръв поглед несъпоставими, те бяха способни да спорят за всякакви дребни неща, но когато картите бяха свалени, действаха като един и горко на оня, който им се изпречеше на пътя.

Бренди нямаше търпение да се върне в болницата, но Хауи и Айла я дръпнаха настрана.

— Голяма работа свърши, Бренди — каза Хауи, — и каквото и да казваш, нямаше да успеем без помощта ти. Знаем, че смяташ да останеш тук и те разбирам, макар че много ще ми липсващ във Вашингтон. Обещай ми само едно — че ще продължаваш да се занимаваш с политика и след като се установите с Джейк. Знаеш ли, този бизнес силно се нуждае от хора като тебе — способни и етични, за да възстановят общественото доверие в професията.

Тя остана безмълвна. Дочакала бе затварянето на кръга. Тя, Бренди, същата Елен Станууд, която се бе опозорила на Уол стрийт, сега бе сочена за пример на честност и етичност. Съдбата наистина е пълна с превратности. Да, тя наистина се бе придържала към правилата на етиката и честността, но само в работата. Ако нещо не ѝ достигаше, то това беше честността към самата себе си.

— Бренди иска да отиде в болницата при Джейк намеси се Айла.

Тя грабна ръката на Бренди и заговорнически ѝ зашепна:

— Не знаем какво се е случило, разбира се, но много се радваме да научим, че Джейк започва да излиза от комата.

Бренди не можа да сдържи усмивката си.

— Да, малко е странно, прилича на чудо. Както и да се е случило, аз съм дълбоко задължена на един човек...

По-късно тя застана до леглото на Джейк в последното от дългите си бдения. Лицето му вече не беше така бледо и той неспокойно се раздвижваше в съня си. Какво щеше да си помисли, когато се събудеше? Дали е знаел, че е била до него? Обхвана я тревога като си представи, че той може и да не иска да я види.

— Джейк — повика го тихо, — моля те, събуди се! Искам да ти говоря. Трябва да ти обясня...

— Бренди? — стресна я слабият му глас. — Бренди, ти се върна...

— Джейк?! — Тя се наведе над него. Очите му още бяха плътно затворени, но устните му се движеха.

— Искам вода — каза той. — Устата ми е пресъхнала.

По лицето ѝ течеха сълзи, докато поднасяше чашата, за да излее внимателно живителната влага. Щом преглътна, очите му бавно се отвориха и той отблъсна чашата.

— Изглеждаш добре — каза той. — Чаках те цял ден. Опитах се да кажа нещо тази сутрин, но не можах да го изрека. — Той протегна ръце и хвана лицето ѝ в шепи. — Нека само да те погледам. Толкова те обичам.

— Обичам те, Джейк! Непрекъснато ти повтарях това цели седмици, но ти не отговаряше.

— Мисля, че те чувах — прошепна той. — Спомням си, че чувах гласове... като че нещо странно се случи. Когато се събудих, в

началото не знаех къде съм. И още не мога да си спомня как съм попаднал тук.

Едва на следващия ден му разказаха за падането, което едва не му бе струвало живота, и за бясната езда на Бренди, която го бе спасила. Тя се посъветва с вуйчо си дали да му разкажат за инцидента с Джо, но се отказаха. Споменаха само, че Джо е изчезнал, а и наистина бе така — никой не го бе виждал оттогава. Старият пикап беше намерен изоставен край пътя за Билингс, но от него нямаше и следа.

Бренди искаше да започне новия си живот с Джейк начисто. Когато останаха сами вечерта, тя се опита да му обясни своите грешки, заблудите си и недоразуменията между тях. Не беше необходимо — Джейк твърдеше, че знае всичко, че вече го беше чувал. През дългите си бдения Бренди бе изливала най-съкровениите си мисли, бе се разкайвала, бе го уверявала в любовта си. „Благодаря на Бога, че му говорех непрекъснато — помисли си. — Време е да загърбим миналото. Сега трябва да започнем да гледаме пред себе си.“

Помоли го да замълчи, когато той се укоряваше, че не беше й открил кой е много по-рано.

— Сега това няма значение. И двамата бяхме твърдоглави и упорити като мулета.

— Но ти разбираш защо постъпих така, нали? Искях да бъда сигурен, че ме харесваш заради това, което съм. Ти нямаше търпение да се върнеш в Ню Йорк и се боях, че единствено Джей Милс би могъл да те задържи, а не каубоят от Монтана, какъвто съм всъщност.

— Как си могъл да се заблудиш така? Джей Милс е блестящ писател, славата му е твърде голяма, за да можех да се надявам на нещо.

— Бренди, не ме дразни. Искях да бъда сигурен. Стигат ни толкова недоразумения...

— Не се тревожи. Всичко вече е зад нас. Доколкото няма други тайни — добави шеговито тя.

— Никакви тайни вече. Сините му очи искряха. — Не знам защо, но имам чувството, че никога вече не ще успея да скрия нещо от теб.

ГЛАВА XXXIII

С нотка на гордост в гласа Бренди отговаряше на многобройните обаждания, които по цял ден валяха от Ню Йорк и Вашингтон:

— Представителството на кабинета на сенатор Морисън, слушам ви.

Между поздравленията и разузнаванията на журналистите от централна преса имаше и забавни обаждания от рода: „Забравих да изпратя чек преди изборите, макар че го бях приготвил, бихте ли го приели сега?“ Бренди си беше съставила списък на важните личности, на които трябваше да позвъни. Не забрави и колегите си от семинара, за които краят на едни избори бе началото на нови. Най-много се зарадва на Питър Корниш от Охайо, където се чакаха последните резултати.

— Още броят бюлетините — бодро й заразправя той. — Ужасна нощ, но по всичко личи, че сме успели. Още отсега водим, така че последното преброяване може да ни донесе само още предимство. Има си хас, след като се скъсахме от работа.

— Питър, поздравявам те, знаеш колко се възхищавам от теб. Ще работиш ли в кабинета на конгресмена във Вашингтон?

— Не, мисля, че ще му помогна, докато си устрои представителство тук в района, а след това се захващам с нова кампания. Не се виждам скоро извън този бизнес. Предполагам, че и с тебе е така. Да знаеш, че съм на твое разположение за следващата кампания. Винаги съм искал да видя Монтана.

— Не можех и да мечтая за такова нещо. А сега искам да ти благодаря... за всичко.

— Хей, дръж се. Знаеш, че си гордостта на нашия курс!

Щастието сякаш, извираше от Бренди. Единственото, което я натъжаваше, беше разпускането на така добре сработения екип. Толкова усилия бе положила, докато го задейства както трябва, и ето че трябваше да се разглоби този добре смазан механизъм от хора, които бе опознала и чието приятелство беше спечелила.

Една част от живота ѝ приключваше, за да започне нейното светло бъдеще с мъжа, на когото бе отдала цялата си любов. Всичко, което бе преживяла, оставаше в миналото, но тя вече не се боеше да погледне назад.

Отново позвъни на Джейк само за да чуе гласа му ѝ сърцето ѝ сладко се сви, когато той произнесе „Бренди“?

— Исках само да ти кажа, че след час съм при теб. А може да се измъкна и по-рано.

Но преди това не можа да устои на изкушението да изтича до апартамента. Облече се в светла копринена рокля, която подбра специално, за да се открият По-добре медальона и обиците от нефрит. От неговите отблясъци зелените ѝ очи изглеждаха още по-големи и блестящи върху нежния овал на лицето.

Джейк дълго ѝ се любуваше, но от очите му не убягнаха следите от дългите дни и нощи на бдение.

— Ужасно си отслабнала — отбеляза той. — Ама и ние сме страхотна двойка — сигурно ще трябвала се подкрепяме един друг, като започна да ходя.

Тя се надвеси над него и строго смръщи вежди.

— Слушай ме внимателно. Може и да съм мършава, но съм достатъчно силна, за да те подкрепям. В едно нещо си прав. Ние винаги ще се облягаме един на друг, каквото и да се случи занапред.

— Е, най-малкото ще бъдем заедно за известно време, когато идвам по работа на Изток, или когато ти ще наобикаляш избирателния си район с конгресмена. Трудно ще ни бъде, но и други са се справяли с подобно положение — въздъхна Джейк.

— Джейк — каза тя, — боя се, че така няма да върви. Снощи говорих с Хауи. Той ще вземе друг със себе си във Вашингтон.

Опита се да изглежда съкрушена и почти успя.

— Шегуваш ли се? Искаш да кажеш, че не си получила мястото?

Не искаше да го измъчва повече и го целуна по носа.

— Не, глупчо такъв! Точно обратното, аз го отказах. Заявих му, че прекалено държа на Монтана, за да живея на Изток. Нали знаеш, че не изпускам нещо, ако наистина държа на него.

— Не прави това, Бренди. Боли ме, когато се смея — примоли се той. — Наистина не мога да си представя, че ще изпуснеш нещо, ако силно го желаш.

Дълго седяха и гледаха как слънцето бавно клони към далечните хълмове, които някога ѝ се бяха видели толкова безутешни. Сега знаеше, че под огромното небе на Монтана навсякъде кипи живот, понякога невидим за очите.

— Погледни залеза, Джейк, виж как цялата равнина сякаш е залята в злато. Такова нещо никога не може да се види на Изток.

— Почакай малко — предупреди я той. — Имам новина.

Тя изненадано се обърна към него.

— Боя се, любов моя, че ще се наложи да напуснеш Монтана за известно време. Тази сутрин се обади моят издател и решихме да направим обиколка преди Коледа, за да представим новата ми книга. Казах му, че ние с жена ми ще можем да тръгнем оттук около Деня на благодарността. Мислиш ли, че можеш да се справиш дотогава?

Сърцето ѝ едва не се пръсна от радост.

— Е, малко ще ми е трудно — с престолено сериозно лице започна тя, — но след като имаш нужда някой да се грижи за теб, мисля, че ще мога да изтърпя за известно време онези ненормални типове от Изтока.

Когато притъмня и двамата останаха сами след смеха и топлата радост, с която ги бяха дарили близки и приятели, те се вгледаха в очите си и видяха там ясно бъдещето.

Точно както беше казал Томас Литълхорс, нямаше значение къде ще ги отведе животът: те знаеха, че ще бъдат заедно и тази огромна просторна земя на Монтана ще бъде техният общ дом.

Издание:

Маргарет Керъл. Изгрев над Монтана

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1995

Редактор: Детелин Гинчев

ISBN: 954-439-318-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.